

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

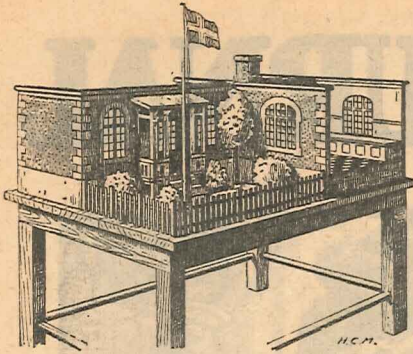
En kostbar autodafé. (Til ovenstaaende billede).

Ludvig den fjortende av Frankrike har faat ord paa sig for at ha været en av de mest pragteltskende fyrster som nogensinde har levd. Og dette ry er vistnok ikke ufortjent. Ved sit hof samlet han alt hvad Frankrike dengang eide av kostbarheter og den pragt som blev udfoldet trods enhver beskrivelse. Den ene hoffest avløste den andre i uavbrutt rækkefølge: baller, maskerader, havefester, fyrverkerier og komedier. Og midtpunktet for det hele var kongen. Om

ham og hans person dreiet hoffets mindre planeter sig som om en sol. Derfor var han ved festene klædt likesaa straalende som nogen eventyrprins med kostbare ædelstener i skospændene, omkring knærne og paa hatten. I fuld puds bar han smykker til en værdi av 12 millioner kroner, og ikke mindre end 5000 prægtige ekvipager stod til hans raadighet. Rammen om hele dette overdaadige liv var vidunderstøttet Versailles, opført av Ludvig den fjortende selv paa et sted hvor der før bare stod et beskedent jagtslot. Hvad dette kjæmpeslot med dets eventyrpark med grotter, springvand, statuer og alleer har kostet,

vet man ikke bestemt. Og grunden til at man ikke vet det fortæller billedet. Da slottet var færdig og alle regninger betalt, lot kongen en tjener bære regnskapene ind i et av gemakkene og her kastet monarken med egen haand alle kvitterte regninger ind i kaminen. Efterverdenen skulde ikke vite, hvad eventyrslottet hadde kostet — den skulde nøie sig med at beundre det. Det har den ogsaa gjort, men den har allikevel prøvd at gjette hvor meget de regninger beløp sig til som kongen dengang tilintetgjorde. Summen anslaas til bortimot 1000 millioner i vore penger.

TOR
MER

Dukkehus-bordet.

Et nyt og morsomt leketøy for barn og et interessant husflidsarbeide for voksne. (Sluttet.)

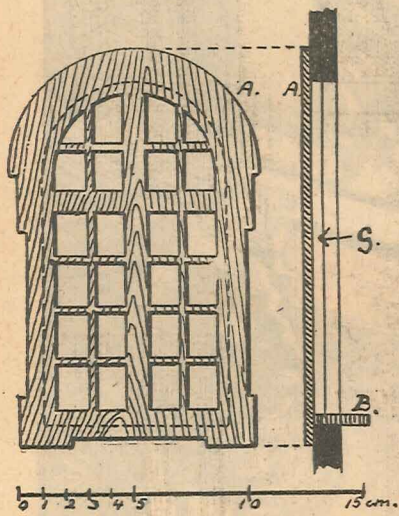

Fig. 12. Et av havestuevindue.

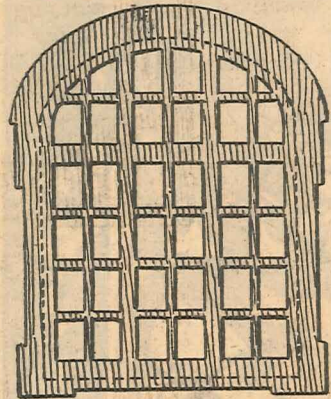

Fig. 13. Et av de andre tre vinduer.

Dukkehus-Bordet.

Hvorledes det lages. (Sluttet.)

Først er der vinduene. Omridset av utskjæringene i veggene overføres paa et stykke papir og efter disse papirer tilskjæres nogen tynde glas som skal gaa ind i utskjæringene. Men for at danne en fals til at holde glasset maa der skjæres ut nogen vinduer som vist fig. 12 og 13. Træet hvorav disse skjæres behøver bare at være 2-3 mm. tykt. Saa slaas disse vinduer fast uten-paa veggene, glasset lægges i og for at holde glasset kille der indvendig, altsaa ind mot stuene. Der skal brukes to stykker som fig. 12, nemlig til havestuen, og tre stykker som fig. 13 til de to andre værelser.

Foruten vinduene skal der ogsaa glas i fløidøren ut til haven. Det halvrunder vindu oventil lages paa samme maate som de foregaaende vinduer og sættes altsaa fast i selve „muren“, men dørene er jo løse og maa lages for sig selv. Til hver halvdør (fig. 14) brukes to like store stykker træ, ca. 2 mm. tykt. I det ene (A) skjæres man ut rutene og fyldingen nedentil, og i det andet stykke træ skjæres bare et stort firkantet hul (efter den punkterte linje) bak de smaa rutene. Saa limes begge stykkene forsvarlig sammen og bak de tynde sprossene er der nu et hulrum til glasset, og paa forsiden av døren nedentil er der en ordentlig fyldning.

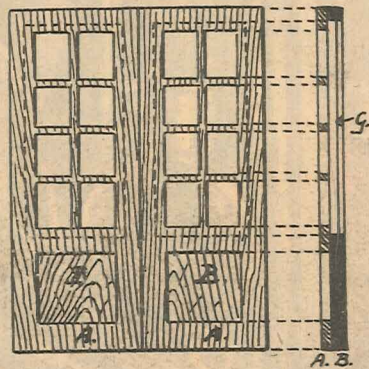
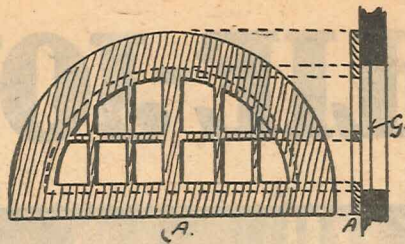

Fig. 14. Fløidøren ut til haven.

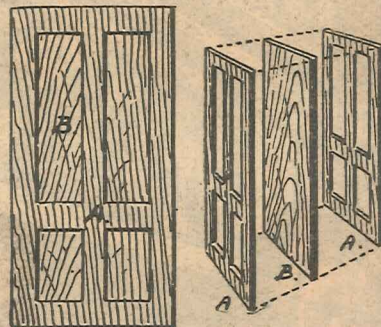

Fig. 15. En av de indvendige dører.

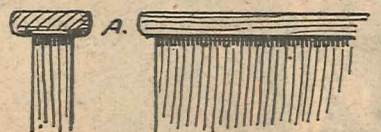

Fig. 16. Der lægges en flat list paa overkanten av alle murene.

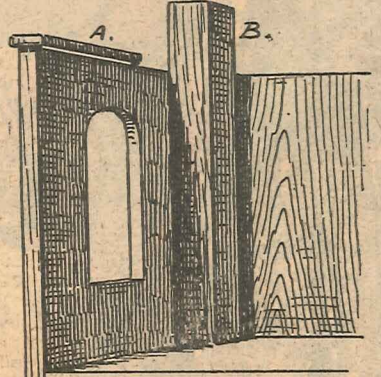

Fig. 17. Skorstenen i kjøkkenet med skorstenspipen.

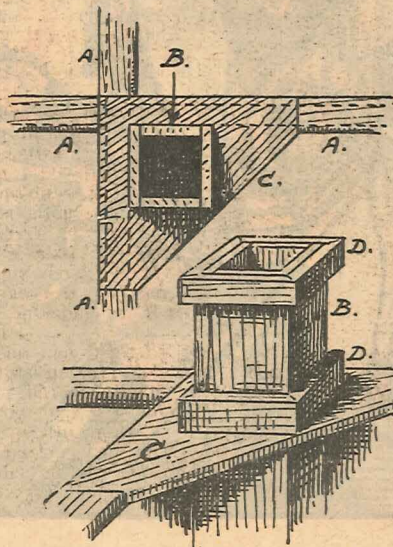

Fig. 18. Skorstenspipens bygning.

De to mindre dørene uten ruter som forekommer i huset lages som vist i fig. 15 av tre stykker som limes sammen.

Av andet træarbeide til villan kan nævnes:

Paa overkanten av alle veggene slaas fast en flat trælist som vist i fig. 16.

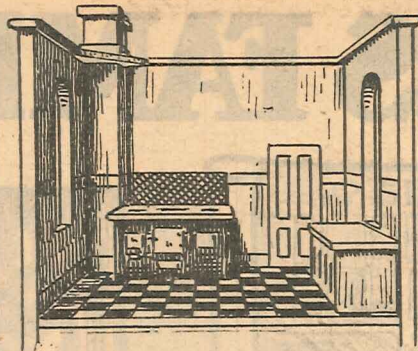

Fig. 19. Interiør av kjøkkenet.

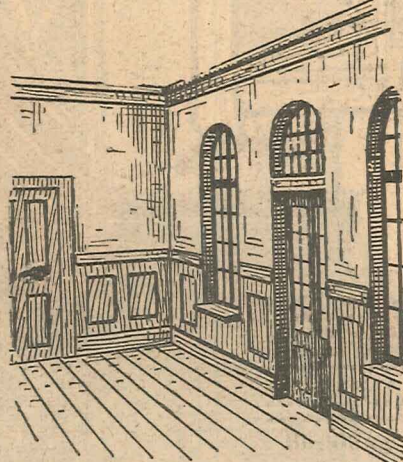

Fig. 20. Et hjørne av havestuen for at vise panelingen.

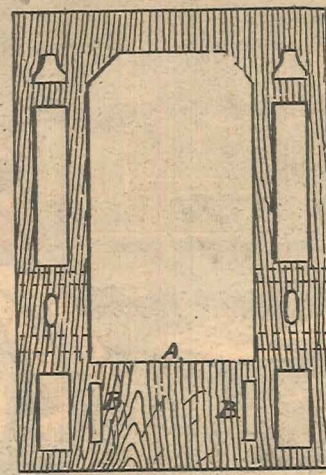

Fig. 21. Forsiden av verandaen.

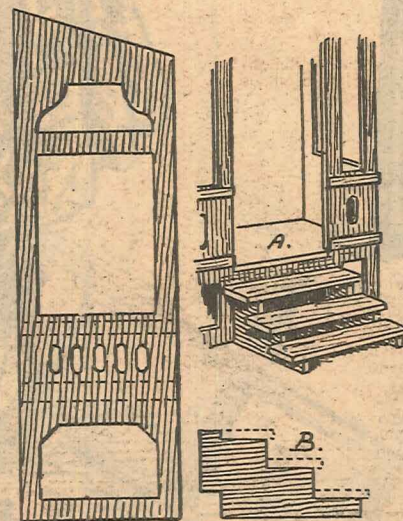

Fig. 22. Sidestykke og trap til verandaen.

En skorstenspipe til huset maa der ogsaa til, og da der er bedst plads til den i kjøkkenet, bygger vi den her. Den bestaar av fire tynde træstykker som samles som et firkantet rør og maa rake ca. 7-8 cm. av over veggene.

(Fig. 17). For at støtte skorstenspipen (B) oventil skjæres et stykke træ som en trekant (C i fig. 18), hvori der skjæres et firkantet hul, hvorigjennem pipen skal stikke op, og over dette lille trekantede brett limes der paa pipen nogen tynde lister (D).

Fig. 19 viser kjøkkenet med komfyr og kjøkkenbord samt fliselagt (d. v. s. malt) gulv. Utstyringen av kjøkken og værelser med hensyn til valg av farver

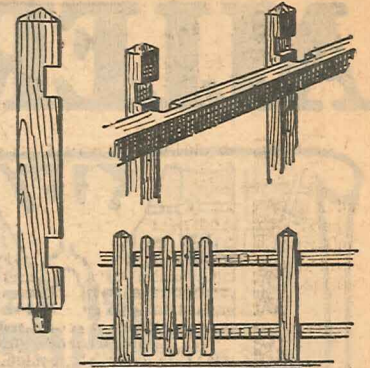

Fig. 23. Stakittet.

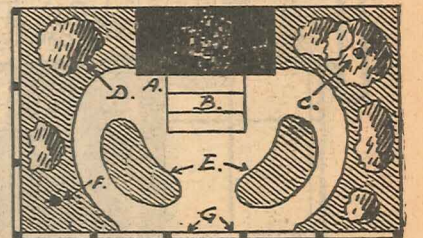

Fig. 24. Plan av haven.

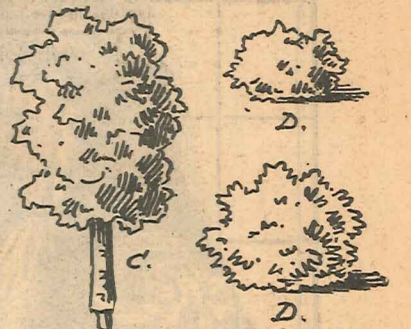

Fig. 25. Trær og busker av smaa stykker svamp eller vat.

og tapet overlates til villabeboerens egen smag; det kan dog nævnes at der f. eks. av cigarkasseltræ let kan lages de fineste hule panelinger i havestuen ved at skjære ut træflatene paa samme maate som med dørene og saa lime træet paa veggene og derefter lakere det. Fig. 20 viser et hjørne av havestuen med paneling, men uten tapet.

Vi skal nu kikke litt paa haven. Den er ikke pen for øieblikket, men vi skal snart faa skik paa den. Først og fremst maa der bygges en veranda.

Av tyndt træ skjæres man ut en forside som vist i fig. 21. Maalene tas efter maalestocken under tegningen. Derpaa tilskjæres to sidestykker som vist i fig. 22 og her findes ogsaa tegningen til trappestykkene (B).

5 mm. under underkanten av døren slaas paa husvæggen en liten list. Paa denne og i utskjæringen A i verandaforstykket skal gulvet lægges. Gulvstykket, taket og trappetrinene maa passes til paa stedet.

Dernæst maa der et stakit rundt haven.

Paa modellen ser man bedst hvorledes dette tar sig ut, og fig. 23 viser hvorledes dette sættes sammen. Der børes runde huller i bordplaten og heri sættes de tilspidsede stolper for derefter at forbindes. Baktefter limes eller slaas tverstykkene paa.

Naar haven skal anlegges, anbefaler vi planen som vist i fig. 24. Paa denne er A verandaen, B trappen, C et træ, D busker, E græsplæner, F en flagstang og G stakittet.

Græsplænerne kan lages av tynde træplater som tilskjæres i den form græsplænerne skal ha og derefter limes paa bordplaten og males grønne. De kan ogsaa lages av fin mose.

Trær og busker kan ogsaa lages av mose, men der er ogsaa en anden maate at lage dem paa som er noksaa god, nemlig at dyppe passende stykker svamp, eller i mangel herav litt vat, i grønt farvepulver som er rørt ut i limvand eller gummi. Saa sættes en pinde fast som træstamme, og hvis det er vat som brukes formes det let med fingrene og staar derpaa til tork. Fig. 25 viser trær og busker laget paa denne maaten, og de kan virkelig bli meget pene.

Som flagstang kan brukes en tyk strik-kepinde av træ.

Heis saa flagget tiltops og la Lille-mor flytte ind i sit paradis.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 16

21. april 1920.

44 aarg.

Skuespilleren som slangetæmmer.

Dette er en scene fra filmkomedien „Inkaernes skat“, hvorom man vil finde en artikel paa side 10 og 11 inde i bladet, og den forestiller det øieblik da helten i komedien, amerikaneren Kay Hoage, befri inkaernes prestinde Nacla fra at bli omslynget og knust av en vældig kvælerslange. Da filmen blev optat hadde man til fremstillingen av denne scene laant en kvælerslange hos Hagenbeck og skuespilleren skulde gripe dyret og manøvrere det bort fra trappen. Ganske uvilkaarlig vek han et øieblik tilbake — men saa tok han mod til sig og grep fat i slangen. Dyret har ingen gifttænder, saa det forringer jo faren, men allikevel vil man derav se hvad en filmskuespiller maa paata sig naar det gjælder.

Under sverdets skygge.

Av

Sybil Campbell Lethbridge.

(Autorisert oversættelse.)

(Forts.)

„Nu har jeg kjendt Dem en uke, Miss Eyre,“ sa han en dag pludselig til hende, „og skjønt jeg har gjort mig den største umage for at behage Dem, skjønt jeg bare har levd for at glæde og og fornøie Dem — ja, det er virkelig sandt, De behøver ikke at se saa vantro ut — saa behandler De mig stadig som om — ja, som om jeg var en paria. Hvorfor gjør De det? Hvem har baktalt mig for Dem?“

„Ingen,“ svarte Francesca; hun lænet sig tilbake i en lænestol og holdt en vifte av skinnende paafuglfjær mellem sit ansigt og den blussende kaminild. „Det gjør mig ondt at mit væsen er saa ubehagelig; jeg skal gjøre mig umake for at forbedre det.“

Davoren løftet brynene og plystret sagte.

„Ja, undskyld,“ sa han sønderknust, — „det var jo frygtelig uhøflig av mig at plystre, men jeg blev saa bestyrtet over Deres uttalelse. Og jeg som trodde De var sanddru! Der ser De hvor man kan ta feil!“

„Hvorledes kan De si slikt?“ utbrøt Francesca ærgerlig. „Hvorledes tør De si at — jeg ikke sier sandheten?“

„Det gjør De ikke naar De sier at den kolde korrekthet og pragtfulde likegyldighet — som De viser mig — er Deres normale væsen,“ svarte han koldt. „De glemmer at jeg har set Dem sammen med andre mennesker, Miss Eyre, og jeg har set at al denne kulde er reservert mig. Andre faar yndige smil og venlige nik; hvad har jeg gjort siden jeg skal avskjæres fra privilegier som andre, ganske almindelige dødelige nyder? Jeg har ikke gjort noget — det er mit svar — har jeg ret eller uret, Miss Eyre?“

Davoren løftet viften saa den helt dækket hendes ansigt mot Gervase Davorens

øine, disse øine som ellers var saa fulde av liv og munterhet, men som nu var fæstet paa hende alvorlig og spørgende. Han bøide sig frem og tok viften.

„Det er ikke pent av Dem,“ sa han rolig; „De skal se paa mig, Francesca, og svare mig ærlig. Har jeg nogengang i den uke vi har kjendt hverandre paa nogen maate krænket Dem eller bedrovet Dem?“

„N-ei —“ svarte hun sagte, og Gervase smilte.

„Det var da en indrømmelse,“ sa han; „men hvem har saa forgiftet Deres sind mot mig? Det er den eneste forklaring jeg kan finde for Deres opførsel; for ellers vilde De sikkert ikke vise uvilje mot en som — som De selv sier — aldrig har krænket Dem, men tværtimot har gjort sit bedste for at glæde Dem, som vilde gi meget for at De skulde like ham — og ikke grusomt vise ham at —“

„Hold op,“ avbrøt Francesca ham forskrækket. — „det lyder som om jeg var et frygtelig menneske! Jeg — hadde ingen anelse om at De tok Dem nær av at jeg ikke alltid behandlet Dem — saa — saa pent —“

Hun vendte sig mot ham med et angrende ansigt og saa paa ham med bedende øine; den ydmyghet som han viste rørte hende dypt og fik hende til at glemme scenen i Burfell. Hun strakte sin haand mot ham. Han bøide sig over den og berørte den med sine læber; Francesca fór sammen ved dette kjærtegn og Davoren rettet sig op. Han holdt endnu hendes haand, skjont Francesca prøvde at trekke den til sig.

„Ser De —“ sa han med sagte stemme, „det er saa haardt for mig at De — ikke kan like mig, for — jeg elsker Dem.“

„Mr. Davoren — hvordan kan De tale slik — la mig gaa —“ Francescas stemme skalv og brast — „De vet jo at De ikke mener det.“

„Isaafald,“ sa Mr. Davoren, „maa jeg være den største skuespiller som nogensinde er født her i verden, for jeg føler med hver fiber i min sjæl det jeg sier til Dem. Aa, Francesca, kan jeg ikke faa Dem til at indse sandheten, kan jeg ikke faa Dem til at forstaa at jeg elsker Dem — at De er mit alt?“

Hun saa med en viss ærefrygt ind i det bleke, ivrige ansigt som bøide sig over hende. Var det mulig at det var den muntre, sorglose Gervase Davoren som saa saa alvorlig og bedende paa hende? Hvis bare — den mystiske scene den sidste aften i Burfell var opklart! Nu da han holdt hendes hænder i sine, da hans ivrige, bedende stemme lød i hendes ører, forekom det hende aldeles taapeligt at sætte ham i forbindelse med den maskerte mand — og allikevel — allikevel —

„Hvis jeg gjorde Dem et spørsmål,“ sa hun med en pludselig indskyttelse, „vilde De da besvare det ærlig?“

Davoren saa meget forbauset ut, saa oplyste et smil hans alvorlige træk, for han trodde han forstod hvad det var for et spørsmål Francesca vilde gjøre ham.

„Naturligvis vil jeg det,“ sa han ivrig; „spør om alt mellem himmel og jord, min elskede, og De skal faa et ærlig svar.“

„Har De nogensinde været i Burfell — var De der for en uke siden?“

En dyp skuffelse fyldte Gervase Davoren. Han hadde trodd at det vilde bli et spørsmål som det en kvinde ofte gjør den mand hun elsker — et spørsmål om evig kjærlighet — o. s. v. — og i den tro hadde han forberedt sig paa det svar han vilde gi, et svar som skulde overbevise selv den mest tvilende og mistænksomme. Francesca som iagttog ham ængstelig, saa den skuffelse og misfornoielse som præget sig i hans ansigt og hun utla dette uttrykk paa sin maate. Hun trak hurtig haanden til sig.

„Aa, si ikke mer!“ utbrøt hun. „Jeg har faat svar nok!“

Men Gervase hadde nu fattet sig; han lot sig ikke avfærdige saa let, og han grep igjen hendes haand.

„Jeg aner ikke hvad De mener med at tillegge det saa stor betydning om jeg har været i Burfell eller ikke; men jeg kan forsikre Dem at jeg aldrig nogensinde har været der. Jeg har været i nabobyen Ashlyn, men aldrig i Burfell.“

Hun saa tankefullt paa ham. Hele hendes sjæl laa i hendes øine.

„Hvis jeg bare turde tro Dem,“ sa hun „hvis —“

„Men hvorfor skulde De ikke tro mig?“ spurte han med en heftighet som ellers var ham fremmed. „De er sandelig en grusom skabning; De tror alt mulig ond mot mig — uten nogensomhelst grund. Hvad har jeg gjort Dem siden De anser mig for en løgner?“

„Aa nei — det har jeg ikke sagt,“ protesterte hun ivrig; men Gervase lo koldt.

„De hentydet til det, det kan De ikke negte,“ sa han, „og hvis jeg ikke elsket Dem, Francesca, tror jeg at jeg vilde hade Dem — paa grund av den maate De behandler mig paa. Ja, for det er sandt, De har behandlet mig forfærdelig stygt, og jeg vil vite hvorfor!“

„Det negter jeg at si Dem,“ sa Francesca bestemt. „Ikke plag mig mer, Mr. Davoren — det — gjør mig ond — hvis jeg har miskjendt Dem —“

„Miskjendt mig, Francesca, — gjør hvad du vil — jeg synes at hvad du gjør, det er fuldkomment — selv din behandling av mig! Kan kjærlighet gaa videre? — Min elskede, jeg elsker dig saa grænseløst, og jeg elsket dig fra første stund jeg saa dig.“

Det var ikke første gang Francesca hadde faat en kjærlighetserklæring, men det var første gang hun følte sig grepet av en bevægelse som hun instinktmæssig følte

var den sterkeste som kan gripe et menneske. — Da Roger Landon hadde fortalt hende at han elsket hende, hadde hun først ledd av ham, saa var hun blit sint paa ham — nu da Davoren holdt hendes haand og hans øine hvilte i hendes, tænkte hun at hun kanskje hadde været for haard mot Lallies bror. Hun hadde tilføiet ham en smerte som hun dengang ikke kjendte og forstod.

„Jeg venter paa et svar, Francesca, — blir det — ja — eller nei?“

Hun prøvde at tale, men en ny og besynderlig skyhet gjorde hende taus. Hun tænkte paa den forløpne uke i hvilken hun og Gervase hadde været saa meget sammen, og hun hadde bestræbt sig paa at holde den unge mand tre skridt fra livet, fordi hun trodde at han og yedkommende mand som hadde gjort indbrud i huset i Burfell var en og samme person. Det hadde slet ikke været let for hende — det tilstod hun for sig selv — at være kold og avvisende overfor ham — og nu da han hadde benegtet at kjende nogetsomhelst til Burfell — hvor unødvendig hadde det da ikke været! Gjennem sænkede øienlok saa hun paa Gervase og ubevisst trykket hun hans haand. Med et utrop av glæde trykket Gervase hende til sit bryst.

„Min egen elskede, er det dit svar? Er du virkelig litt glad i mig?“ spurte han glædesstraalende og strøk hendes haar tilbake. „Francesca — aa, for et nydelig navn det er — og slik som jeg har længtet efter at turde bruke det — er du glad i mig?“

„Det er jeg vel,“ svarte hun med en litt usikker latter, „ellers lot jeg dig vel ikke snakke slik! — Aa — hold op — Gervase — du kvæler mig —“

For han hadde vendt hendes ansigt mot sig og overøste hende med kys paa mund, kinder, hals og øine. Tilslidst rev hun sig fra ham og sank aandeløs ned i en stol med kinder som glødet av undseelse og lykke. Gervase knælte ved siden av hende og tok hendes hender.

„Forskrækket jeg dig?“ spurte han bekymret. „Det gjorde jeg vist — og det var stygt av mig. Kan du tilgi mig? Jeg kunde ikke la være.“

„Forsøkte du kanskje paa det?“ spurte hun sagte med en straalende glans i sine øine. „Si mig det ærlig.“

„Nei — jeg tilstaar det — jeg forsøkte ikke paa at la være,“ sa han. „Francesca, er det ikke merkelig at tænke paa at for bare fjorten dager siden kjendte vi ikke

hverandre? Jeg kan ikke tro det — jeg forstaa ikke hvorledes jeg har mig ad med at leve —“

„Men du faar mig ikke til at tro at jeg er den første du har været forelsket i,“ sa Francesca skinnsykt, „og det gjør mig næsten ulykkelig — jeg kan ikke la være at ønske at — at —“

„Vær du fornøid med én ting,“ sa Gervase alvorlig, „og det er at jeg aldrig har elsket som jeg elsker

(Fortsat side 6.)

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Op sø-de-ste Sang, Op Sal-ter og Har-pe, lad hø-re din Klang! Og alt, som er i mig af æd-le-ste Bod, Tak

Jesum, som al-tid har væ-ret saa god, Og ny-lig for-lø-ste mit Hjer-te af Tvang, Tak tu-sin-de Gang, Tak tu-sin-de Gang!

O, gjædelig Dag,
Da Jesus gik under mit syndige Tag!
Stor Salighed er vederfaret min Sjæl,
Min Jesus er bleven mit Hjer-te til Deel.
Hvad uforskyldt Ærel! Nu hilser jeg dig:
Velkommen til mig!

Mit Hjer-te er let,
For gik jeg i Verden bedrovet og træt,
Min Hunger og Tørst efter Naaden er endt,
Thi Herren har Synders Forladelse sendt,
Og Jesus han tog mig til Naade igjen,
Nu er jeg hans Ven!

★ ★ Naar „Melkeveien“ fotograferes. ★ ★

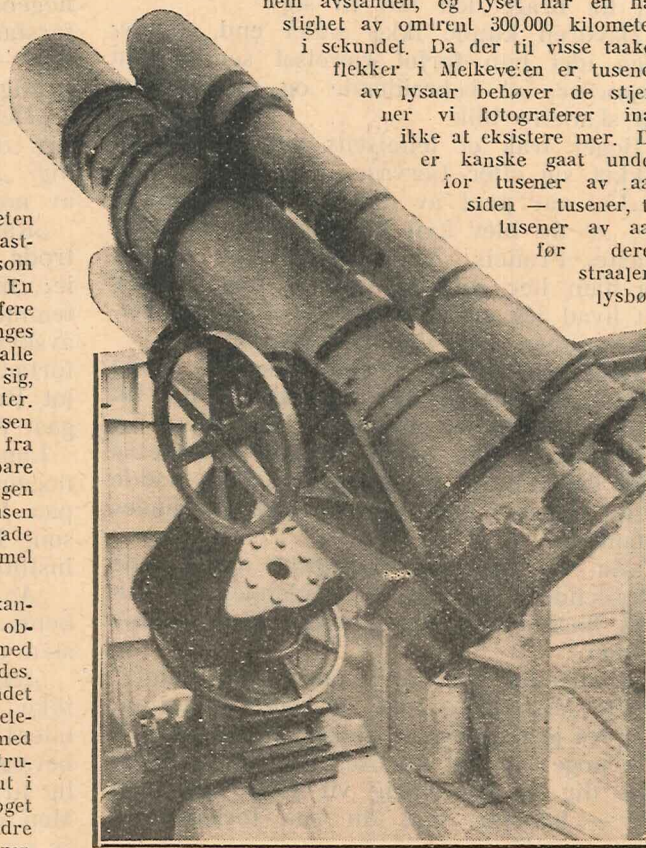
Taakeflekker i „Melkeveien“ i „Skytten“s stjernebillede. Over hundre tusen stjerner er fotografert paa denne lille plate.

Omkring i jordens store observatorier har man allerede i mange aar været optat av at „kartlægge“ stjernehimlen. Hvad maanen angaar har man nu meget fuldkomne karter og de fleste av de større, utbrændte vulkaner paa den har faat navn. Man har ogsaa optat fotografiske kart over en av vore nærmeste og bedst kjendte

naboer i himmelrummet, nemlig planeten Mars, og har git navn baade til dens fastland og hav foruten til alle de kanaler som man mener den er gjennomfuret av. En vanskeligere opgave er det at fotografere selve fiksstjernehimlen, for hertil trænges teleskoper av en størrelse som ikke alle observatorier har raad til at anskaffe sig, og ytterst følsomme fotografiske plater. Imidlertid er der nu tat over ti tusen billeder av fiksstjernehimlen, væsentlig fra amerikanske observatorier. Da man bare kan ta et litet stykke av himlen av gangen mener man at der skal over hundre tusen fotografiske billeder til for at faa baade den nordlige og den sydlige stjernehimmel i hele sin utstrækning.

Billedet ovenfor er optat av det amerikanske Harvard universitets astronomiske observatorium. Observatoriet er utstyrt med de bedste teleskoper som overhodet findes. Amerikanske rikmænd er jo rundhaandet naar det gjælder at støtte videnskapen. Teleskopet her er et dobbelt 260 centimeters med en 36 centimeters linse. Med dette instrument kan astronomen trænge saa dypt ut i det uendelige rum at der ikke kan gis noget maal paa avstanden som kan fattes av andre end astronomerne. Man kan faa et begrep om avstanden naar man hører at det er saa og saa mange lysaar derut, d. v. s. at lyset vil bruke saa og saa lang tid for at naa gjen-

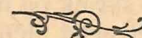
nem avstanden, og lyset har en hastighet av omtrent 300.000 kilometer i sekundet. Da der til visse taakeflekker i Melkeveien er tusener av lysaar behøver de stjerner vi fotograferer inat ikke at eksistere mer. De er kanskje gaat under for tusener av aar siden — tusener, titusener av aar før deres straaers lysbøl-

260 centimeters dobbeltteleskopet i Harvard observatoriet. Med linsen som er 36 centimeter har man tat fotografier av Melkeveien.

ger naarde gjennom æteren og endte med at avsætte en uendelig liten flek paa den fotografiske plate. Denne plate er anbragt ved selve teleskopets nederste munding og den følger teleskopet naar dette drevet av et urverk bøier sig efter stjernenes gang, eller rettere sagt bøier sig motsat jordens bevegelse. Det opfangede speilbillede kan da eksponeres i lang tid. Billedet man ser ovenfor er saaledes optat efter 8 timers eksponering. Saa lang tid er nødvendig for at de uendelig smaa lysflekker paa himlen skal fæste sig paa platen.

Billedet er tat av Melkeveien i Skyttens billede, altsaa under Ekliptika. Det repræsenterer et uendelig litet utsnit av himmelbuen, og allikevel kan man paa det tælle over hundre tusen stjerner som kanskje hver danner sit eget solsystem som vort. Melkeveien bestaar av hundretusener, millioner og atter millioner av kloder, kloder som er døde, kloder som endnu bare er i sin vorden, eller kloder som kanskje befinner sig paa samme standpunkt som vor egen jord og kanskje er bebodd av tænkende væsener som os selv. Hver liten lysende prik er en klode eller en samling av kloder! Hver taakeflek samlinger av verdener i sin skapelses første periode! Det kan svimle for den menneskelige tanke naar man gjennom teleskopets lenser ser ut i den stjernefunklende nat, hvor der ikke er op eller ned, hvor der ikke er avstand eller tid, men hvor uendeligheten og evigheten regjerer.

(Forts. fra side 4.)

dig. Nutiden og fremtiden tilhører dig — fortiden er utslettet. Fra dette øieblik er jeg din — din for bestandig.“

„Og det maa jeg være tilfreds med?“ sa Francesca med et suk, og Gervase smilte.

For en forelsket ung mand er en slik jalousi fortryllende — først naar kjærligheten begynder at miste sin første gløden- de varme, finder han den trættende og generende.

„Tilfreds av hele dit hjerte, du lille begjærlige skabning,“ sa han kjærlig; „det burde du ogsaa være, for mit hjerte er stort og du eier det hele. Det er sandt — du har endnu ikke fortalt mig, hvorfor du har været saa slem mot mig, eller hvorfor du var saa ivrig efter at faa vite om jeg hadde været i Burfell eller ikke.“

Ved disse ord begyndte Francesca at skjælve; det vakte minder som hun altid skulde ønske at banlyse fra sit sind.

„Aa, det har ikke noget at si — det var virkelig ingenting,“ sa hun nervøst. „Ikke tænk paa det mer, Gervase.“

Døren blev langsomt aapnet — Mr. Davoren indtok med en fænomenal hurtighet en opreist stilling — og da tjeneren viste sig med et sølvbret hvorpaa der laa et viskort, diskuterte de unge mennesker veiret med stort alvor fra hver sin side av kaminen. Francesca tok kortet og saa paa det.

„Mr. Roger Landon,“ læste hun høit, og den bestyrtelse som hendes ansigt og stemme uttrykte, viste hvor liten glæde hun følte ved at besøk av eieren av kortet.

„Er han her, Bath?“

„Ja, Miss.“

„Saa vis ham ind.“

Da tjeneren var gaat, vendte Francesca sig til Gervase.

„Det er en fætter av mig,“ sa hun litt forstemt; „hans søster er min bedste veninde, og jeg holder inderlig av hende; men ham bryr jeg mig ikke meget om. Det er forrester et mildt uttryk — for jeg kan simpelthen ikke utstaa ham. Hvad i alverden kan ha bragt ham til London. Jeg trodde ham vel forvart i Ashlyn.“

„La mig bli og hjelpe dig at motta ham,“ foreslog Gervase, og Francesca mottok tilbudet med et taknemlig blik.

„Det er saa deilig,“ hvisket hun ømt, „at føle at du nærer interesse for mig og for alt som vedrører mig. Nu skal jeg aldrig mer føle mig ensom og forlatt.“

„Min elskede, hvis —“

„Mr. Landon,“ meldte tjeneren, og Francesca gik sin gjest imøte med en ængstelse som ikke blev mindre ved synet av det yderst omhyggelige toilette Roger hadde gjort. En ukes samvær med Gervase Davoren og mænd av hans klasse som er velklædt fordi de simpelthen ikke kan la være det, hadde utviklet Francescas smag og aapnet hendes øine for manglene ved de ashlynske skræddere. Fra den litt forskaarne diplomatfrak gled hendes blik til en kamelia som Roger hadde sat i knaphullet. — Roger selv var overmaade tilfreds med kameliaen; han hadde kjøpt den paa veien til Mr. Mountfords hus og han hadde spøkt med den unge dame som hadde nedlatt sig til at fæste den i hans frak, og han hadde uten at blunke betalt en efter hans landlige begreper overmaade høi pris for den. Han syntes at kameliaen gav hele hans person et flot præg og ante ikke den blanding av skræk og mishag hvor- med hans kusine betragnet den.

„Ja, her møtes vi igjen som du ser, Francis,“ sa han, idet han trykket Francescas haand som hun motstræbende rakte ham. „Jeg sa dig jo at det ikke vilde vare længe før vi saa hverandre igjen, og som du

ser spaadde jeg sandt. Du ser virkelig godt ut, — selvfølgelig vilde jeg ha kjendt dig igjen under alle omstændigheter; men du har forandret dig vidunderlig i den uken som er gaat.“

„Har jeg? Jeg haaber det er til min fordel,“ svarte Francesca litt forlegen; hun hadde drakte tænkt at de enkle, men kostbare dragter som hun hadde anskaffet efter Mr. Mountfords ønske skulde forandre hendes utseende saa meget. „Og hvorledes har Lallie det? Hun skrev til mig forleden dag at hun tænkte paa at slaa sig ned i Ashlyn for at stelle for dig.“

„Jeg vet det, men jeg er ikke større begeistret for ideen,“ sa Mr. Landon overlegent, „for du skjønner —“

Han stanset; for i dette øieblik traadte Mr. Davoren frem fra en skyggefuld krok hvortil han hadde trukket sig tilbake. Francesca forestilte de to mænd for hverandre, og de tilkastet hverandre gjensidig mistænksomme og misbilligende blik.

„For en tarvelig fyr!“ tænkte Gervase. „Stakkars Francie, som skal døie ham.“

„For en vigtig, indbildsk laps!“ tænkte Roger. „Han mener vist at jeg ikke er værdig til et ord fra hans kongelige høi- het.“

„Fortæl mig alle nyheter hjemmefra,“ sa Francesca og bestræbte sig paa at vise en ro hun slet ikke følte. „Hvorledes har Mrs. Wylie det — og doktoren? Det forekommer mig at jeg har været borte i aar og saa er det bare en uke.“

„Ja,“ sa Landon betydningsfuldt, „der kan hænde meget i en uke — der kan finde store forandringer sted.“

„Det kan der,“ indrømmet Francesca; hun saa bedende paa Gervase og ønsket at han vilde la hende være alene med Roger istedetfor at sitte der med et aldeles ubevægelig uttryk i sit vakre ansigt og med en mine som om han med den mest spændte opmerksomhet lyttet til de visdomsord som faldt fra Mr. Lандons læber. „Jeg vet Mr. Mountford gjerne vil tale med Dem, Mr. Davoren,“ sa hun endelig; „han er i biblioteket. Vil De spørre ham om han vil drikke te sammen med os her eller om han vil ha bragt den ind til sig?“

Davoren kunde ikke andet end adlyde; men idet han forlot værelset sendte han Francesca et bebreidende og paa samme tid skadefro blik.

Roger trak et lettelsens suk da døren lukket sig efter Gervase.

„Det var pent av dig,“ sa han bifaldende, „at du blev kvit ham paa en saa nem maate, Francis. Vi bryr os ikke om at ha ham her, gjør vi vel? Si mig, husker du hvad jeg sa til dig i toget da jeg reiste sammen med dig til Ashlyn?“

Rogers tarvelige ansigt med de urolig flakkende øine og den letsindige mund fik i dette øieblik et uttryk av egte alvor og oprigtighet. Han bøide sig over Francesca som begyndte at ønske at hun ikke hadde sendt Gervase bort, og tok derefter hendes haand.

„Aa, du har nok forandret dig i alle henseender,“ sa han bebreidende, da hun trak haanden til sig; „du har glemt gamle venner.“

„Hvorledes kan du snakke saa dumt?“ svarte Miss Eyre med tilgivelig irritation; „du vet jo meget godt, Roger, at jeg ikke vil vite noget av din kurtise. Jeg har allerede sagt dig at jeg aldrig vil gifte mig med dig — hvorfor skal du saa fortsætte at plage mig?“

„Vil du si det samme hvis jeg fik en udmerket stilling ved verket?“ spurte han ivrig. „Vil du si det samme hvis jeg blir en av spidsene i Ashlyn? Jeg sier dig at jeg skal faa held med mig og at jeg

skal komme frem og bli anset. Der er en mand som er kommet i besiddelse av en hemmelighet som vil være av stor betydning for vort firma, og han er villig til at sælge den — men de vil ikke indse det. Den er ikke helt færdig — den ting som der er tale om — og de vil ikke gjøre noget ved det; men jeg vil forsøke at faa den fra vedkommende mand hvis jeg kan og se at faa noget rigtig godt ut av den. Han er blit litt tam av alle de avslag han har faat, saa jeg tror nok han vil overlate mig den.“

„Men hvor vil du faa penger fra til at kjøpe den?“ spurte Francesca, som kjendte sin fætters daarlige pengeforhold, og Mr. Landon trak paa sine smale skuldrer med en overlegen mine.

„Lallie er villig til at sælge nogen av sine aktier i Rio Deltas,“ sa han skjodesløst; „hun faar bare nogen faa procent der, men hvis mit foretagende lykkes vil hun faa baade firli og mere —“

„Og — hvis det ikke lykkes?“ spurte Francesca, idet hun saa godt hun kunde søkte at bekjempe sin vrede. — „Hvorledes vil det da gaa Lallie?“

„Naa, man maa jo risikere noget,“ svarte Roger og paatok sig en mine som en pengemand der er vant til at behandle millioner; „det er naturens lov. Hvis man vil vinde noget maa man risikere noget.“

„Javel — men det burde være dine egne penger og ikke Lallies du risikerte!“ svarte Francesca strengt. „Hvordan kan det falde dig ind at sætte hendes penger paa spil — hvordan kan du be hende om at gi dig penger; naar du vet at hun allerede har ødslet bort saa mange paa dig? Du er egoistisk, Roger, du tænker aldrig paa andre end dig selv.“

„Nu har du uret,“ sa han ivrig; „for øieblikket tænker jeg paa dig, — det er for din skyld at jeg vil bli rik. Det er for din skyld at jeg vil ha penger.“

„Selv om du hadde en formue saa stor som Pierpont Morgans og Andrew Carnegies formuer tilsammen, vilde jeg ikke gifte mig med dig,“ svarte hun utaalmelig. „Du er virkelig den mest tungnemme person jeg nogensinde har kjendt, — kan du da ikke forstaa at jeg ikke bryr mig en døit om dig — at — at du er mig komplet likegyldig?“

„Det bryr ikke jeg mig om — jeg elsker dig, og det er nok,“ sa Landon egensindig. „Jeg vil heller hades av dig end elskes av nogen anden kvinde.“

„Kanske i teori,“ svarte Francesca som trods sin ærgrelse ikke kunde la være at le; „men i praksis vilde du nok finde det temmelig ubehagelig at ha en kone som avskydde dig. Vær nu fornuftig, Roger, og fortæl mig alt som er hændt siden jeg forlot Burfell — og si mig hvorledes det er gaat til at du er kommet hit til byen?“

Landon flyttet urolig paa sig, hostet med nogen korte, hule krent som ofte er tegn paa forlegenhet og mumlet tilsidst noget som Francesca ikke forstod; men hendes instinkt kom hende tilhjælp.

„Aa, dit skrækelige væsen!“ utbrøt hun bebreidende. „Du har naturligvis forlatt posten din igjen.“

„Jeg forlot den fordi jeg indsaa at jeg ikke fik tilstrækkelig spillerum for mit talent der,“ sa Roger med en flot haandbevegelse. „Det var et gammeldags, smaalig firma — der var ikke alburum for mig. Men det skal du ikke ta dig nær av; jeg er nu ansat ved Barthold & Grewes anilin- farverier; det er der jeg har bruk for hemmeligheten jeg snakket om; men jeg begynder ikke der før næste torsdag, derfor tok jeg mig en liten avstikker til byen.“

„Hvorfra fik du penger til reisen?“ spurte

Francesca resignert. „Det behøver jeg naturligtvis ikke at spørre om. Det var vel Lallie som gav dig den?“

„Naar du alt vet det behøver jeg jo ikke at oplyse dig om det,“ svarte Roger skjødsløst. „Ikke se saa høitidelig ut, Francesca — det kommer til at gaa mig godt nu; det er en bra post jeg har faat — og naar jeg først er kommet vel igang, skal jeg betale Lallie tilbake det hun har laant mig.“

„Stakkars Lallie,“ sa Francesca bittert; „hun tilbringer sit liv med at ofre sig for andre og hvilken tak faar hun for det? Ingen! Hun har været godheten selv mot mig, og jeg har sandelig ikke skattet hende høit nok. Hun er en ren helgen.“

Men Roger hadde altfor længe betragtet sin halvsøster som en passende og behagelig bankier som aldrig krævede laante penge tilbake til at se paa hende med samme øine som Francesca.

„Hun kan være bra nok,“ sa han utaalmodig; „men jeg har ikke reist denne lange veien for at snakke om Lallie. Jeg er kommet for at snakke med dig, Francesca, for at si dig at jeg ikke bryr mig om andet end at jeg elsker dig, og jeg sverger ved alt som er hellig at du skal komme til at gifte dig med mig. Du kan ikke komme utenom mig, Francesca. Jeg tror jeg kunde dræpe dig, hvis jeg hørte du skulde gifte dig med en anden.“

„Du er jo aldeles fra dig selv,“ svarte Francesca rolig. „Hvad er det for melodramatisk, dumt snak du kommer med? Hvis du skal fortsætte at plage mig paa denne maaten, negter jeg at ha noget med dig at gjøre.“

Roger blev blek bare ved utsigten til at hun skulde iverksætte sin trussel; hans smaa, stikkende øine lynte av vrede og der kom eget energisk uttrykk om hans mund.

„Det gjør du ikke, det kan du ikke mene,“ sa han hæst. „Francesca, det vilde du aldrig vaage at gjøre.“

„Vaage!“ gjentok hun stolt. „Jeg forstaar aldeles ikke hvad du mener med det, Roger. Jeg vilde uten videre gjøre skritt til at beskytte mig mot dine utaalelige forsikringer. Det er min bestemte mening.“

„Du hader mig —“ hans stemme skalv voidsomt idet han vendte sig mot hende med en tragisk mine. Francesca følte samvittighetsnag og var ræd for at hun hadde været for haard.

„Aldeles ikke, kjære Roger,“ svarte hun venlig. „Du har bare plaget mig svært meget i den sidste tid og taalmodighet er ikke min største dyd, hvis det overhodet kan sies at være en dyd, og jeg ønsker bare at du skal forstaa at jeg ikke under nogen omstændigheter vil gifte mig med dig. Saa du behøver ikke at gjøre dig umake for at bli rik for min skyld.“

„Du hader mig,“ gjentok Roger med et tungt suk, „derfor vil du ikke gifte dig med mig.“

„Sludder — vær ikke dum,“ svarte hun muntert. „Hvis der ikke var andre grunder saa er der den at jeg skal gifte mig med en anden. — Aa —“ tilføide hun lettet — „der kommer teen — og Mr. Mountford.“

Francesca forestillet sin slegtning for Mr. Mountford som mottok ham paa en venlig, men nedladende og tilbakeholdende maate, som under andre omstændigheter vilde gjort Roger rasende; men han var for øieblikket altfor betat av Francescas overvældende meddelelse til at skjænke sin vert nogen særlig oppmerksomhet.

Lallie hadde indtrængende paalagt sin bror at lægge merke til alt i Mr. Mountfords hus, til antallet av tjenestefolk, om

de hadde kammertjener — et individ som Lallie hadde erfart fra romaner hørte hjemme i ethvert aristokratisk hus — og først og fremst hvorledes Francesca var klædt.

„Sikkert efter Pariser-moder,“ hadde Lallie sagt — det elegant dækkede tebord, det kostbare Sevres-porcelæn og sølvserviset, te-kanden som efter sigende skulde ha tilhørt paven, sukkerkoppen som hadde været Mrs. Siddons. Alle disse herligheter vilde Lallie ha nydt og følt sig stolt over dem, fordi de paa en maate tilhørte Francesca. — Roger saa ingenting; han ænsset ingenting, sanset ikke andet end at Francesca skulde gifte sig; han svarte tankeløst paa Mr. Mountfords høflige forsøk paa at konversere ham, saa sig omkring som et dyr som er kommet i en fælde, og fik Mr. Mountford til at tro at han var en genert, keitel bonde, overfor hvem en gjestfrihet vilde være vel placert. Da Roger derfor efter en halv times tid reiste sig for at gaa, vendte Mr. Mountford sig til sin pleiedatter.

„Kunde du ikke overtale din fætter til at bli og spise middag med os,“ sa han, „ellers faar du saa liten hygge av ham; han skal jo reise alt imorgen.“

„Han er vist optat allerede,“ sa Francesca, ikke videre begeistret over dette forslag, „og — han har vel ingen klær med sig heller — har du vel, Roger?“

„Klær?“ gjentok Roger enfoldig og saa nedover den diplomatfrak som Lallie ikke hadde set sig istand til at betale. „Hvad mener du, Francie?“

„Bry Dem endelig ikke om det,“ sa Mr. Mountford høflig. „Det har ingenting at si. De blir altsaa?“

„Ja, mange tak, det vil jeg gjerne,“ svarte Roger, og Francesca utstøtte et dypt suk. Hun visste at Gervase vilde komme om aftenen efterat han hadde deltat i en middag han var nødt til at være med paa, og hun saa med sorg utsigten til en tête-à-tête med ham forsvinde. Hun var sikker paa at Roger ikke gik saa længe hans rival var der.

Saasart hun paa nogen maate kunde, mumlet hun en undskyldning og forlot værelset og overløt Mr. Mountford og Landon til hverandres selskap. I begynnelsen saa den første noget misfornøid ut, men saa slog pludselig en tanke ned i ham. Han rettet sig hastig op, og hans øine blev klare og skinnende.

„De bor jo i Burfell, ikke sandt?“ spurte han og Roger vaagnet med et sæt av sine ulyksalige fremtids tanker. „Da kjendte De sikkert min ven, Francescas far?“

„Naa, jeg kan ikke egentlig si jeg kjendte ham,“ svarte Roger; „han var jo noksaa sær og excentrisk og levde meget tilbake trukket. Han var vist ikke sammen med nogen. Han hadde det alltid travelt i det laboratorium som han hadde bygget til sit hus og brydde sig aldrig om at se gjester hos sig.“

„Javist,“ svarte Mr. Mountford og skygget for ansigtet med sin ene haand; han var ræd for at hans uttrykk skulde forraade hans sindsbevægelse. „Men jeg formoder De hjalp Miss Eyre med at flytte og sælge deres eiendeler — gjorde De ikke? Hvor blev der av Mr. Eyres kemiske apparater, alle hans bøker — o. s. v. — av hele indholdet av hans laboratorium?“

„Jeg vet ikke,“ svarte Roger, som følte saare liten interesse for emnet. „Det blev vel kastet som gammelt skrammel. Hvem skulde bry sig om det? Folk ansaa Mr. Eyre for en slags troldmand paa grund av alle hans rare eksperimenter, og mange var rædde for ham. Menneskene i Burfell er høist uvidende og enfoldige,“ tilføide den unge mand overlegent. „Det vil De kanskje

ikke tro siden en fremskridtsby som Ashlyn ligger saa nær ved.“

„Det tror jeg gjerne; men jeg vet tilfældigvis at Mr. Eyres kemiske apparater og andre saker ikke er solgt,“ svarte Mr. Mountford skarpt. „De blev pakket ind og overlatt til nogen i sikker forvaring. Jeg trodde kanskje De visste hvem som hadde faat dem.“

„Nei,“ svarte Roger forbauset, „men det maa jo Francesca vite; hvorfor spør De ikke hende om det?“

(Fortsættes).

Den døvstumme.

Aa, du tror, jeg ikke fatter
dine dulgte ords betydning
men jeg læser i dit ansigt
dine stemningers forskyvning.

Ja, jeg læser paa din læbe
hvert et ord og hver en dirren;
ingen tone i din tale
kan du skjule for min stirren.

Og jeg ser langt mer end andre.
Mens mit eget hjerte banker,
kan jeg læse i dit øie
selv de lønlige gjemte tanker.

Og jeg vet, det er dig pinlig,
naar du hører paa min stemme,
som er stammende og klangløs,
kun en støi, jeg ei kan tæmme.

Og jeg vet, det er dig pinlig,
naar du ser min spændte stirren.
Du har endnu ikke fattet,
man kan lære av en dirren

i et smil omkring en læbe,
i hvis ord der ei er klange,
at en sjæl kan tolke rigdom
uten tale, uten sange.

Jeg vil lære dig at læse
i mit øie mine tanker,
jeg vil lære dig at høre,
hvor mit hjerte kjærlig banker.

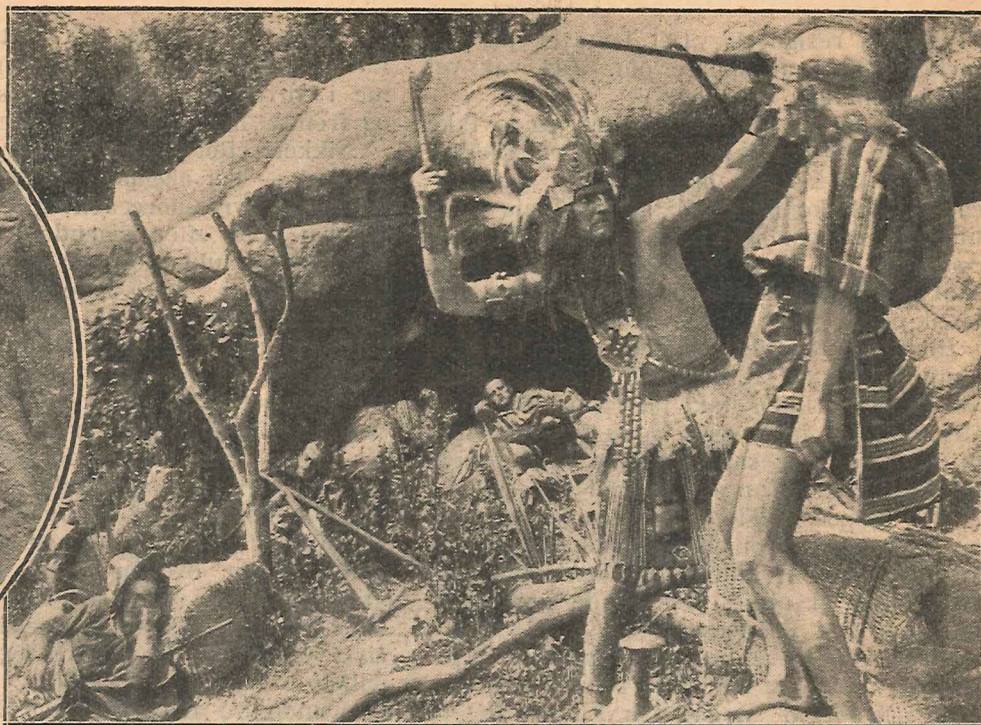
Jeg vil lære dig at elske,
saa at ogsaa du kan fange
i dit hjertes rene lytten
kjærlighetens stille sange.

Emanuel Sejr.

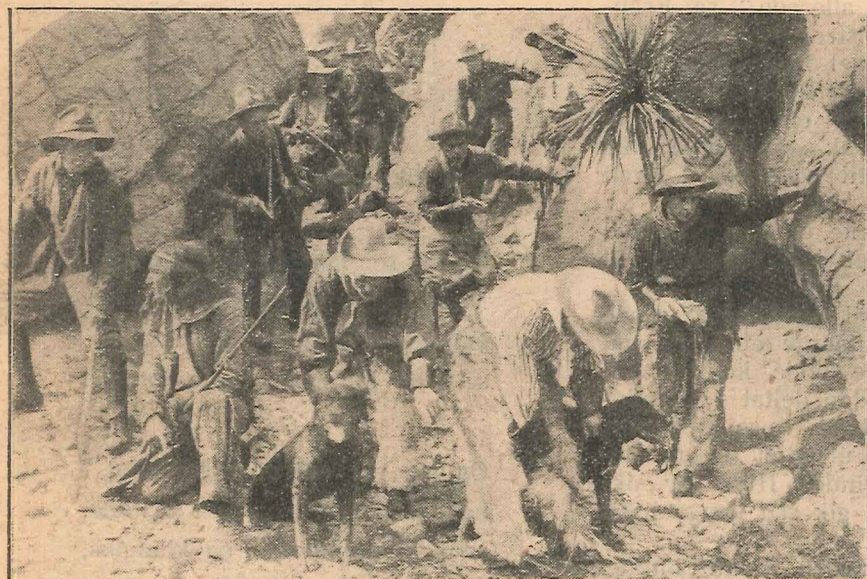
Inkafolkets skat. En fotorama-fi'm

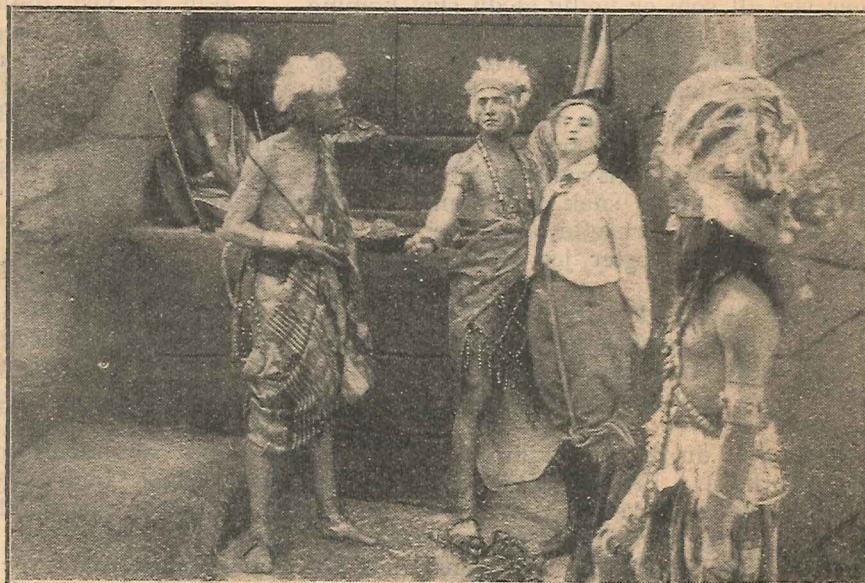
Det er lyktes den amerikanske professor Johnson at trænge frem til den gyldne sjø, hvor inkaerne skjuler sine skatter. Han fanges av dem og holdes i fangenskap i seks aar, men kaster saa en flaske i havet og fortæller paa den maate verden hvor han er

To ekspeditioner gaar ut for at lete efter Johnson og inkaernes skat. Den ene av disse ledes av den ekcentriske kvinde, Lio Sha. Hendes ekspedition har søkt ly i en klippehule, da de overfaldes av inkaerne.

Lio Shas ekspedition paa veien gjennom de trange fjeldpas i Andesbjergene som fører til den gyldne sjø. Under sjøen er det at de gamle inkayrslers skat skal findes, bevogtet av de sidste efterkommere av inkastammen.

De gamle inkaer ofret mennesker til solguden. Lio Sha som har vanhelliget solgudens tempel ved at betræ det, er blit fanget av inkaprestene og skal nu til straf ofres paa templets offersten. Hun er ført ind i offerrommet.

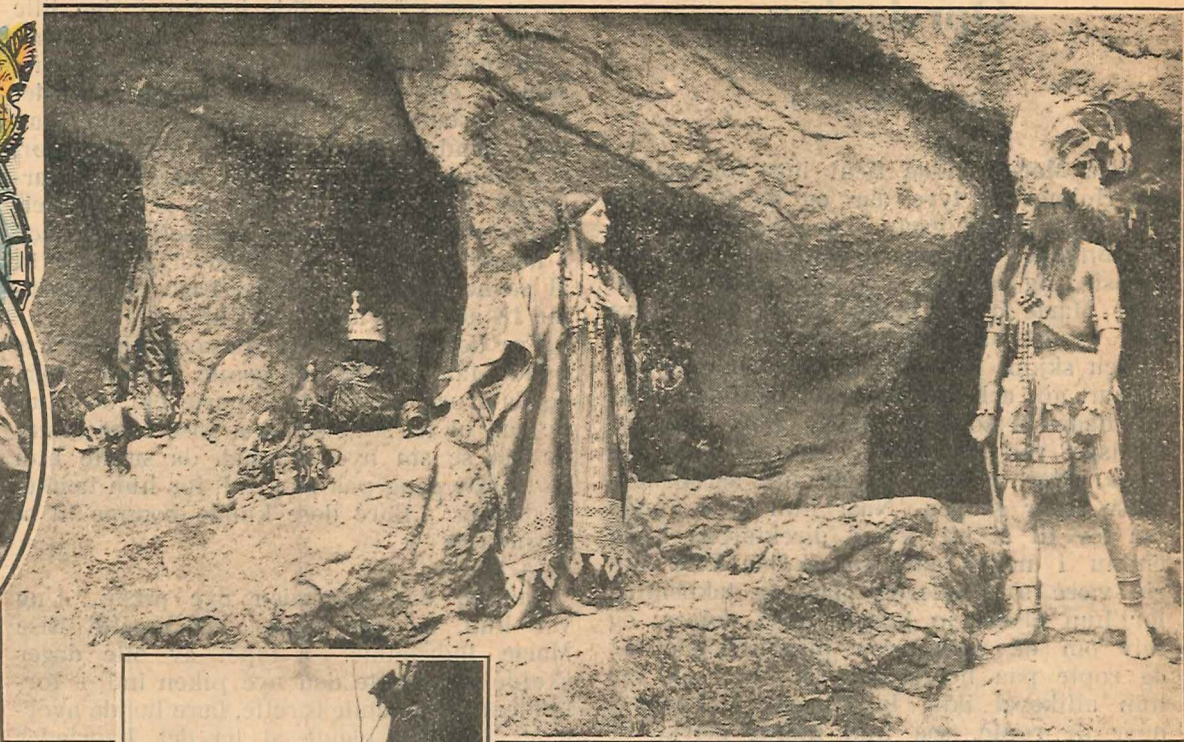
Langt inde blandt fjeldene i Peru, paa et sted hvor aldrig før nogen hvit mand har sat sin fot, bor de sidste efterkommere av inkaernes engang saa mægtige folk. Ved den gyldne sjø har de sit tempel hvor de ofrer mennesker og hvor de tilber solen. Omgit av krigere som vakt sitter paa en trone en kvinde som symboliserer solen og dens guddomskraft.

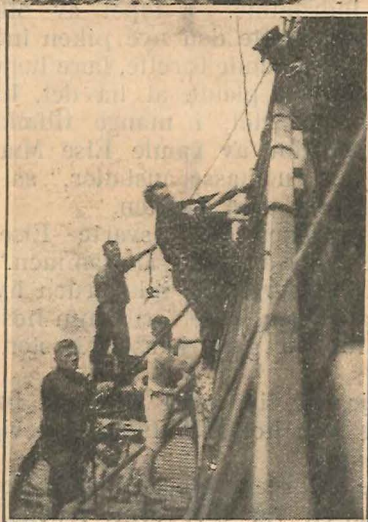
Lio Shas mænd har fundet indgangen til klippehulen, hvor skatten findes. De sprænger den og trænger ind i hulen, men denne styrter sammen og begraver dem alle.

En film om etnografi og om et længst forsvundet folk, et spændende filmdrama om en uhyre skat som ligger skjult og som to rivaliserende ekspeditioner er reist ut for at finde, en film hvori instruktørene har

Inkaernes yppersteprestinde Naela viser høvdingen at guldskatte som har ligget i hulen siden inkafolkets undergang er i behold.

skatter, og fortæller os om et af jordens eiendommeligste folk. I filmen er virkelighed og fantasi knyttet sammen paa en heldig maate. En amerikansk professor John-

Frelsen. Kay Hoage bærer i armene den bevissløse og utmattede Naela opover stigen langs skomertens side og mottas paa dækket av skipperen.

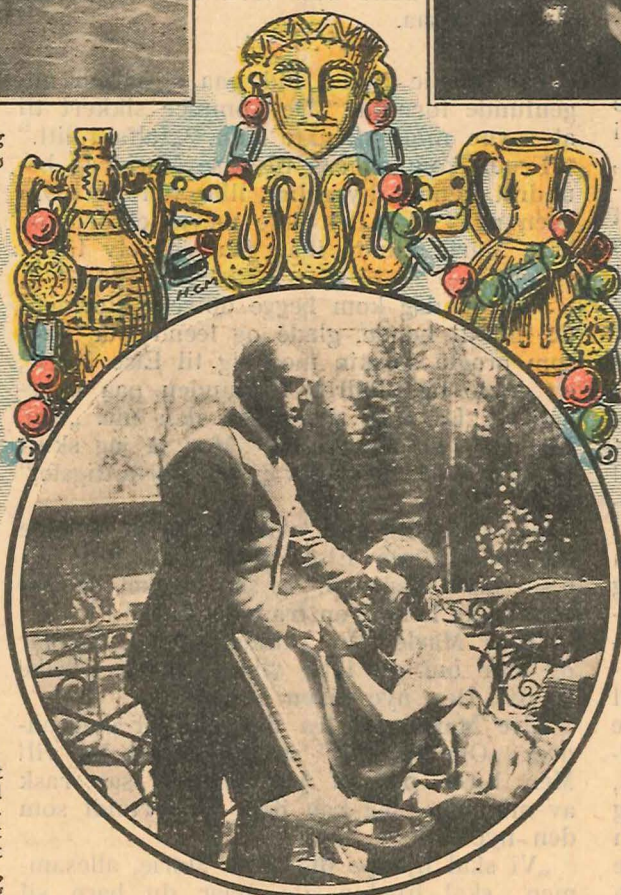

I en kurv flettet av straa redder Kay Hoage og yppersteprestinden Naela sig bort fra den gyldnesjø og inkaernes hevn, ut paa havet.

Efter at de længe har drevet om paa Stillehavets bølger og kjæmpet med døden, opdages de endelig av en skønnert som tar Kay og Naela ombord.

faat lov til at overby alt hvad der hittil er set av luksus og pragt, — det er historien om „Inkaernes skat“. Men mens de fleste film bare er produkter av en digters fantasi har denne film en viss tilknytning til virkeligheten, idet en stykke verdenshistorie ligger til grund for den. Inkafolket bodde i Peru da spanierne kom til Sydamerika. Folket var rikt, fredelig og akeryrkende, og besad en høi kultur. De dyrket solen som den høieste guddom. Da spanierne kom bragte de elendighet og ulykke over folket, som bukket under og forsvandt i løpet av faa aar. Men forsvandt det helt? Der fortaltes i flere hundre aar at rester av inkaerne var flyttet ut i Andesbjergene, til ensomme, vilde steder, hvor hvite mænd ikke kunde naa, og at de her levde et haardt, men lykkelig liv ved at de kunde følge sine traditioner og dyrke sin religion. Omstreifende indianere som man har truffet i egne som man trodde var ubeboet, bestyrker fortællingene herom. Det er ogsaa bliit fortalt op gjennem tidene at paa hemmelige steder laa der uhyre guldskatte skjult. Det er høist sandsynlig at dette er sandt. Spanierne var griske efter guld, de undersøkte inkaernes land for at finde det røde metal, og inkaerne som visste at det betydde deres ulykke og død naar spanierne fandt guld, skjulte dette paa hemmelige steder. Helt op til vore dager har fortællingene om disse skjulte skatter holdt sig og adskillige ekspeditioner har været ute for at finde dem. De vendte ikke altid tomhændet hjem. Flere av dem fandt ikke bare bygningsruiner, hvis stil og skjønhed endnu fylder os med beundring for inkafolkets høie kultur, men ogsaa arbeider i guld, sølv, træ og ler, som er fuldstændige etnografiske

Hjemme og lykkelige.

son har fundet en rest av inkafolket ved den saakaldte gyldne sjø; inkaerne holder ham i fangenskap i seks aar, før det lykkes ham ved hjælp av flaskepost at fortælle utenverdenen hvor han befinner sig; to rivaliserende ekspeditioner drar ut for at finde ham og inkaernes uhyre guldskat som skal findes i en klippehule ved sjøen. Begge naar efter mange eventyr frem til det sted hvor den sidste rest av inkafolket lever og tilbringer sin tid med at vogte skatten og tilbe solen. Den ene ekspedition trenger ogsaa ind i skattens hule, men omkommer; men det lykkes den anden ekspedition som bare består av den amerikanske sportsmand Kay Hoage og hans medhjælper, at frelse yppersteprestinden Naela før katastrofen naar dem og komme hjem til San Francisco med hende, som for ham var inkaernes kosteligste skat. Filmen har mange maal og mange veier. Den som vi her har fortalt om i nogen billeder og nogen faa linjer maa vel sies at ha løst en opgave, naar den i en historisk og paa samme tid romantisk og fantastisk ramme fortæller os om et længst forsvundet folk. Rundt omkring i store museer findes der en mængde erindringer om dette folk og dets kultur, men hvormange forstaar dem uten forklaring? Der er skrevet en videnskabelig litteratur om folket og dets historie, men utenfor de lærdes kredsløp vil kun faa ha utbytte av den. Iklædt filmens dragt faar beretningene om disse forsvundne folk og riker en ganske anden tiltrækningskraft, det hele blir levende forstaaelig, forklarlig, og derved opfylder filmen det krav som stilles til al underholdende kunst: At gavne og glæde.

Opreisning.

Av

Søren Magnus.

Else Marie havde tjent hos statsraadinde Holmer i tyve aar og da hun døde var Elsa Marie gaat i arv til den sidste av sønnene, den unge direktør, da han giftet sig; og nu var det ikke langt fra at Else Marie ogsaa havde været der i tyve aar, — det var ialfald over atten.

Men skjønt Else Marie ikke var mer end 54 aar, gik arbeidet allikevel ikke saa raskt fra haanden som det havde gjort tidligere, og især var det daarlig bevendt med benene, efter at hun havde hat aarebetændelse etpar ganger. Naar hun bare kunde faa lov til at bli der i direktørens hjem endnu i nogen aar, saa skulde Else Marie være saa inderlig glad og taknemlig, for hun elsket jo husets unge døtre, og selv om de undertiden plaget hende litt og ropte paa hende litt vel ofte, saa var hun allikevel ikke lykkeligere end netop naar de ropte, saa hun kunde merke at de trængte hende og havde bruk for hendes hjælp, — enten det gjaldt at sy en knap i en kaape, før de skulde avsted paa et kursus eller naar et skjert skulde knyttes like før de skulde i selskap eller paa bal. Og var der noget Else Marie kunde saa var det at knytte en sløife eller sætte en kam i haaret, for Else Marie hadde jo selv engang været ung og pen og været paa bal.

Og netop fordi Else Marie selv trodde at hun gjorde saa god nytte, netop derfor traf slaget hende som en bombe, da direktøren en dag meddelte hende at han kunde skaffe hende en friplads i en stiftelse, hvor hun ikke alene vilde faa frit ophold, men ogsaa en maanedlig utbetaling, saa hun trygt kunde se sin alderdom imøte.

Else Marie hadde staaet stiv som en støtte skjønt benene rystet under hende, og direktøren hadde ikke lagt merke til taarene som randt nedover hendes kinder; direktøren hadde kviet sig for at si Else Marie op, men fruene hadde erklært at hun hverken vilde eller kunde gjøre det, og da var der ikke nogen anden utvei end at direktøren selv maatte gjøre det. Else Marie forstod jo at de meget nødig skilte sig av med hende, ikke sandt? Men der var jo efterhaanden bliit mer og mer at gjøre i huset; selskabeligheten fordret en god del, og Else Marie selv vilde jo ha saa uendelig godt av at faa ro og hvile efter det aarelange slit. Netop nu kunde direktørens faa en flink, ung pike, en som hadde lært matlagning i et herskaps hus, og de hadde jo sørget godt for Else Marie, ikke sandt? Hun forstod jo at allesammen bare vilde hendes eget bedste?

Else Marie nikket og sa ja til allesammen. Men idet hun gik ut av døren mumlet hun allikevel: „Jeg er altsaa kassert! Duer ikke mer!“ Og inde paa sit værelse satte hun sig til at graate.

Nu skulde hun altsaa puttes ind i en stiftelse, sitte der og glemmes og kjede sig og aldrig mer studere paa hvad hun skulde lage til direktørens frokost eller til fruens smaa selskaper. Og aldrig mer se frøkene reise paa bal eller lage kamillerte til dem naar de var forkjølet. Mon den nye piken vilde tænke paa at den ene av døtrene helst vilde ha franskbrød til frokost, mens den anden helst vilde ha boller? Og mon hun vilde finde sig i at direktøren vilde ha morgenkaffen lunken; den skulde skjænktes i kopper før den kom ind paa bordet for at den ikke skulde være for

varm, mens fruene vilde ha sin i den lille porcelænskanden og aldeles rykende varm.

De første dager gik Else Marie omkring som i en døs. Kassert! Kassert! Ordet stod bestandig for hende; fordi om man ikke kunde løpe mer, fare rundt som før, saa kunde man da derfor utrette sit arbejde. Else Marie holdt paa at bli bitter, indtil en dag en tanke pludselig slog ned i hende: „Kanske De allikevel kommer til at savne mig! Aa, om de bare vilde komme til at savne mig, bare litt —“

Fra den dag var det likesom Else Marie hadde faat litt av sit gamle humør igjen, og da fruene en morgen spurte om de skulde gaa ut til stiftelsen saa Else Marie kunde faa se sin nye leilighet, da smilte hun for første gang paa lang tid, for hun tænkte bestandig: „Bare dere kunde komme til at savne mig —“

Saa en dag kom den nye piken. Ung var hun, og pen ogsaa, det maatte Else Marie indrømme. I løpet av otte dager skulde hun sætte den nye piken ind i forholdene, vise hende tilrette, lære hende hvorledes familien pleide at ha det, hvorledes den blev opvartet, i mange tilfælder likefrem kjælt for av gamle Else Marie.

„Gid, for en masse anstalter,“ sa den unge og kastet med nakken.

„De fortjener det,“ svarte Else Marie, „for de er saa snille allesammen.“

„Derfor behøver da ikke fruene hyldebær-saft paa sengen, bare fordi hun hoster litt.“

„Jo, for da gaar kanskje hosten fortere over.“

„Ja, jeg er like glad naar det bare ikke er mig som hoster!“ Piken saa viktig paa Else Marie.

Næste morgen gjorde direktøren vrøvl fordi kaffen var for varm; fruens var for kold. Døtrene maatte spise franskbrød og hveteboller fra dagen i forveien, for den nye piken vilde ikke gaa og hente om morgenen, og visergutten hos bakeren likte ikke at gaa i fjerde etage. Direktørens støvler var ikke saa blanke som naar Else Marie hadde pusset dem, og fruene var misfornøyd fordi gulvet i spisestuen ikke skinte som ellers; Else Marie hadde jo i den sidste tid været inksaa sen om at bone det. Men saa hadde det skinnet ogsaa.

Else Marie flyttet ind paa stiftelsen nogenlunde fornøyd. „De kommer sikkert til at savne mig!“ tænkte hun. „Ialfald litt.“

Fruene kom og saa til Else Marie og beundret hendes hyggelige lille værelse. Om „den nye“ blev der ikke nævnt et ord, og Else Marie kunde ikke faa sig selv til at spørre.

Men en dag kom begge døtrene stormende ind til hende, glade og leende, de like-som bragte solskin med sig til Else Marie, og de lo og pludret i munden paa hverandre. „La mig si det,“ sa den ene. „Nei, jeg vil!“ lo den andre. „Mor sa jeg skulde gjøre det for jeg var den fornuftigste.“ O. s. v.

Og det endte med at begge to la armene om halsen paa Else Marie som hun sat i sin bløte lænestol, og saa hvasket de ind i øret paa hende, en fra hver kant:

„Else Marie! Vi skulde spørre fra far og mor om du ikke vilde komme tilbake til os! Den nye piken er væk!“

Else Marie saa fra den ene til den andre: „Om jeg vill!“ sa hun. „Om jeg vill! Men husk paa at jeg ikke er saa rask av mig mer; jeg kan ikke farte rundt som den nye —“

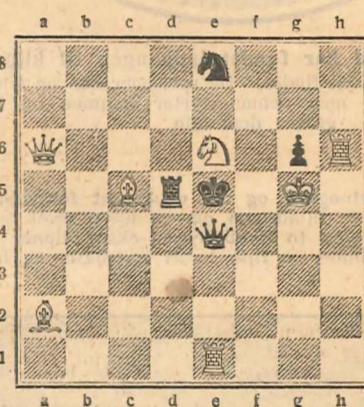
„Vi skal hjelpe dig, Else Marie, allesammen skal hjelpe dig, naar du bare vil komme tilbake. Vi har savnet dig slik!“

„Har dere savnet mig?“ Else Marie rettet sig i stolen.

„Ja, vi har fundet ut at vi slet ikke kan undvære dig; og ser du, vi to er bliit forlovet, skjønner du, begge to! Og naar vi er reist hjemmefra, blir det paa langt nær saa meget at gjøre for dig naar du bare har far og mor at stelle med. — Vil du komme tilbake, Else Marie? Mor er saa ræd for at du skal si nei, men vi har virkelig savnet dig, og far sier at vi ikke kan undvære dig. — Tænk paa fars støvler — og paa mors hoste, Else Marie!“

De unge damer lo og smilte, — og Else Marie tænkte virkelig baade paa direktørens støvler og fruens hoste, for samme aften flyttet hun tilbake — nu hadde hun faat meget større opreisning end hun hadde ventet.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1755.

Av C. A. Gilberg, Amerika. (1. pr. Danbury News 1881.)

Sort: K, D, T, S, B = 5 br.
Hvit: K, D, 2 T, S, 2 L = 7 br.

Hvit gjør mat i 2 træk

Løsning av schakopgave nr. 1752.

1. Sc3 — e4, f5 × c4. 2. Td5 × h5 †
1. . . . . , Ld6 — f8. 2. La3 × f8.
1. . . . . , Ld6 × f4. 2. La3 — e7 †.
1. . . . . , ellers. 2. Se4 — g5.

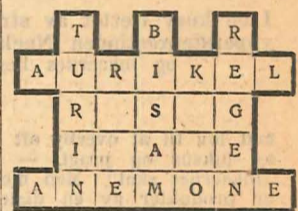
Løsning av gaadene i forr. nr.:

1. De fire hjul paa en vogn. 2. Kummer, Hummer.

Regneopgave.

En mand spilte i et lotteri og hadde endel lodder, og for hvert av disse betalte han 25 kr. Han vandt ikke paa de 5, men paa hvert av de øvrige lodder vandt han 60 kr. Ialt hadde han et overskud av 85 kr. Hvor mange lodder hadde han da i lotteriet?

Løsning av stakit-gaaden i forr. nr.:

Tryllekvadrat.

I denne kvadrat skal man anbringe tallene fra 372 til 396 saaledes, at summen av hver vandret, lodret og diagonalrad utgjør 1920. For at lette løsningen er 5 av tallene allerede indsat paa rette plads.

381			393
		390	
382			374

Gaade.

Tænk først paa en elv med saa kort et navn og sæt saa en fot derpaa, saa ser du et maal (det er ingen havn), at naa det lykkes kun faa. Men tilføj en fot nu til dette navn, saa faar du en by, og den har havn.

Guldmaker og aandebesværger.

Det 18. aarhundredes mennesker var i mange henseender overmaade litet oplyst og manglet ofte de mest elementære kundskaper. Som følge av sin uvidenhet var de i besiddelse av en fenomenal lettroenhet og en overdreven tilbøielighet til mysticisme.

Uvidenheten var ikke karakteristisk bare for de lavere klasser. Man finder eksempler paa at selv høitstaende personer i England, Frankrike, Tyskland og Italien var saa fuldstændig blottet for kundskaper at hulen blev han overfaldt av forklædte djævler som slog ham baa de blaa og grøn.

Det er let forstaaelig at denne uvidenhet og lettroenhet kaldte frem mange svindlere og eventyrere. Man ser da ogsaa hvorledes de vokste frem overalt i europæiske samfund. En av de mest kjendte var sicilianeren Josef Balsamo, almindelig kaldt grev Cagliostro. Av dokumentene i de processer som den franske stat og den romerske inkvisisjon førte mot ham og av de undersøkelser som blev anstillet om hans liv av forskjellige, deriblandt ogsaa av Goethe, vet man nu saa nogenlunde hvem han var, skjønt der endnu er mange uløste gaader. Selv utgav han sig for at stamme fra Orienten, at være opdraget hos den vise Mufti i Mekka, at ha studert „al Ægyptens visdom" og at være søn av en prinsesse av Trapezunt. I virkeligheten var han av langt mindre romantisk avstammning, for han var født i Palermo og var søn av en gjørtler Pietro Balsamo og fik i daaben navnet Josef Balsamo. Hans fødselsaar var 1743, og da han var 13 aar blev han opptat i et kloster, hvor han gik broder apotekerens tilhaande, og hvor han lærte litt kemi og botanik, som senere skulde komme ham til gode. Hos munkene blev han ikke længe, for hans opførsel var saa daarlig at han blev jaget ut av klosteret. Og knapt 15 aar gammel begynte han livet som svindler og eventyrer.

Han hadde opdaget menneskenes lettroenhet og uvidenhet og han benyttet sine kundskaper. Han laget falske dokumenter, han var spaamand, dannede aktieselskaper, lot menneskene spekulere i skattegravning og mante aander. Der var ofte en viss humor over hans bedragerier. Saaledes lyktes det ham at lokke fra guldsmeden Murano i Palermo 60 unser guld under paaskud av at han skulde fortælle ham hvor en stor skat laa begravet. Om natten begav guldsmeden sig alene ut til en hule ved stranden, men her blev han mottatt av forklædte djævler som prylte ham baa de blaa og grøn. Murano anla proces mot Balsamo, og da det samtidig kom for dagen at han hadde forfalsket et testamente, fandt man det heldigst at fortrække det. Forholdene i Palermo var for smaa. Verden laa og ventet paa ham.

Han reiste først nogen aar med en græker ved navn Altotas; han optraadte paa egen haand, var taskespiller og veksler, han kom Orienten rundt, lærte orientalske sprog, satte sig ind i forskjellige frimurersystemer og optraadte blandt andet paa Malta hos malteserridderne som guldmager. Da han hadde forlatt Altotas og optraadte paa egen haand, var engang nær ved at bli hængt for vekselsalskneri, men fik vridd sig undav og kom ind i Italiens fornemste kredser. I 1770 hadde han giftet sig med tjenestepiken Lorenza Feliziani, som var overmaade vakker og som ved sin skjønnhet blev ham til stor nytte. Han kaldte sig nu altid grev Cagliostro og det var under dette navn man traf ham i de følgende aar, først i Tyskland, saa i Østerrike, saa i London og Paris.

Skjønt Cagliostro av de fleste skildres som meget styg: liten, tyk, koparret og skjøløiet, skal han ha været i besiddelse av en besynderlig magt over kvindene og enkelte mænd. I London stiftet han en ny frimurerloge efter det ægyptiske frimurersystem, han gav trolddomsseancer, mante aander og solgte skjønheitsmidler, livseliksirer og magiske pulvere. Hele den fornemme verden strømmet til hans hus, og man saa i ham en mand begavet med overnaturlige evner og kræfter. Han paastod at han hadde levd mange ganger tidligere paa jorden og at han kunde huske det, eller han paastod at han var over to tusen aar gammel, men at han var i besiddelse av midler til stadig at forlænge og foryngre sit liv. Kunsten hadde han lært i Ægypten, hvor prestene hadde indvidd ham i de mysterier som findes i pyramidenes hemmelige tempel. Og han blev virkelig trodd. Først da han blev forfulgt av en mer oplyst mand for simpelt bedrageri, maatte han til sine tilhengers store sorg i al hemmelighet flygte fra England til Paris. Men han kom ikke til at angre at han var flygtet. Og saa her formaadde han at vinde blinde tilhængere i de høieste kredser og at tilsvindle sig enorme summer. Han grundla nye frimurerloger, han forfattet kabalistiske tabeller, ved hjelp av hvilke folk skulde vinde i lotteriet, han solgte trolddomsmidler, han mante frem folks forfædre og han optraadte i selskap med selve erkeenglen Gabriel. Hele Paris sværmet for ham, folk bar hans billede paa sine vifter og i snusdaasene, de meldte sig ind i „De 13 mesteres loge", og paa de forskjelligste maater fik han de penger han brukte. Det var store summer, for Cagliostro og Lorenza førte et fuldstændig hof, omgav sig med fyrstelig luksus og kjørte med seks hester foran sin galaekvipage. Nu og da gjorde han avstikkere

Cagliostro og Lorenza omgav sig med et fuldstændig hof og kjørte i en ekvipage med seks hester foran.

til fremmede land og paastod da at han hadde været paa Ararats bjerg for at motta raad og livsfornylse hos „De 13 førstefødte engler". I virkeligheten hadde han været snart i Holland, snart i Tyskland, Østerrike eller Italien. Selv de nøkterne hollændere trodde paa hans guddommelige sendelse og anerkjendte hans ret til at kontrollere deres frimurerloger og — tømme kassene. I Tyskland møtte han den samme blinde tiltro, og selv en saa begavet kvinde som forfatterinden Elisa von der Recke trodde paa ham og opdaget først forsent at han var en svindler. Bare i Italien holdt det paa at gaa ham galt, for da han atter vaaget sig til Palermo blev han gjenkjendt av guldsmeden Murano, som lot ham stevne. Men Lorenza hadde vundet en mægtig siciliansk prins' gunst og denne lot sine lakeier trænge ind i selve retssalen og prylte med stoker baa de Murano og hans advokat. Cagliostro fandt det allikevel raadeligst at fortrække tilbake til Paris.

Cagliostro hadde to klasser mennesker til fiender. Det var lægene og prestene. De første saa i ham en farlig kvaksalver og de andre beskyldte ham for trolddom og kjættereri. Blandt prestene var der dog en mand som var hans ven og tilhænger, nemlig selve kardinal Rohan, erke-

biskoppen av Strassburg. Men dette bekjendtskap skulde bli hans ulykke. Sammen med Rohan blev han nemlig indviklet i den berygtede bedragerisak med dronningens halsbaand, og blev arrestert og sat i „Bastillen", og det endte med at han blev forvist fra Frankrike. Hans forvisning vakte uhyre opsigt, og alle hans venner og tilhængere protesterte paa det mest energiske og utgav baa de sørgekvad og protestskrivelser mot den. Den sidste aften samlet han nogen venner om sig til middag, blandt dem kardinal Rohan og præsidenten for parlamentet d'Epsremenil. Ved midt dagen sat de avdøde konger Henrik den fjerde og Ludvig den fjortende samt Voltaires og Rousseaus materialiserte aander med tilbords. Derpaa forlot han Frankrike med ekstratog, og efterlot sig utallige venner og en svimlende gjæld.

Baa de Murano og hans advokat blev prylt i retssalen av den sicilianske fyrstes lakeier.

Endnu nogen aar flakket han omkring, men saa blev han indhentet av sin skjæbne. Det var i Rom. Han vilde her stifte en ny frimurerloge efter det ægyptiske system, men den romerske inkvisisjon skred ind og lot ham arrestere. Den 27. november blev han indsat i den pavelige fæstning Engelsborg, og efter to aars proces blev han dømt til døden for kjættereri. Pave Pius den sjette forandret dommen til livsvarig fængsel. Den vakre Lorenza blev indsat i et straffekloster. Det fortæles at Cagliostro skal ha forsøkt at kvæle sin skriftefar for at kunne flygte i hans dragt, og det berettes ogsaa at da franskmændene i 1797 rykket ind i Rom, skal de ha fundet Cagliostro død i cellen. Inkvisitionen hadde myrdet ham. Det sidste er imidlertid ikke overensstemmende med sandheten, idet Cagliostro døde allerede i 1795 i fortet San Leone ved Urbino.

Josef Balsamo kaldet Cagliostro var utvilsomt en mand med en viss begavelse, med en egen evne til at vinde mennesker, en forbløffende evne til at faa folk til at tro paa sig og et skarpt

Cagliostro blev arrestert og ført for den romerske inkvisisjon hvis geistlige dommere dømte ham til døden.

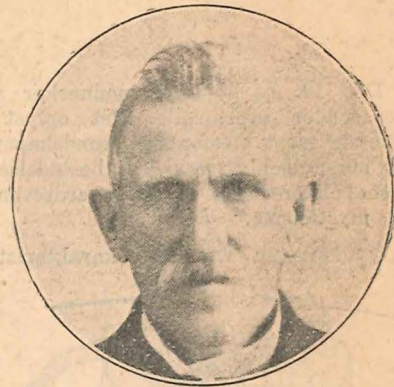
blik for menneskenes svakheter. Og disse evner i en uvidende og overtroisk tid gjorde ham til en av de merkeligste eventyrere og svindlere som historien kan opvise.

Borgerdaadsmedaljen for lang og fortjenstfull virksomhet i skolens, kirkens og kommunens tjeneste blev nylig tildelt lærer og kirkesanger A. Romsaas i Hurdal. Han er født 1849 i Ullensaker og kom i 1875 til Hurdal hvor han har hatt mange tilidshverv — bl. a. som herredsstyremedlem i 34 aar, hvorav 16 som ordfører.

De tre ofre ved paaskeulykken paa Hardangerjøkelen. De unge mennesker er fra venstre: premierløytnant Uchermann, disponent Garborg og 15-aringen Jan Wessel. De lovende unge mands tragiske bortgang har vakt dyp deltagelse i de videste kredser, og den sørgelige ulykke har med rette virket saa skræmmende at man inden de meningsberettigede leire har tatt op spørsmålet om hvad der kan og bør gjøres for at undgaa gjentagelser. Som et vidnesbyrd om høifjeldets farer satte ogsaa en fjerde ung mand livet til oppe ved Hjerkin.

Hædret jernbanemand. Blandt de veltjente borgere som kongen i denne tid har tildelt fortjenstmedaljen er ogsaa baneformand G. Lund ved Tomter i Smaalene. Han er født 1848 i Høland og begyndte paa offentlig arbeide i 1868. I 1879 ansattes han som banevogter i Oppegaard og blev i 1882 baneformand ved Tomter.

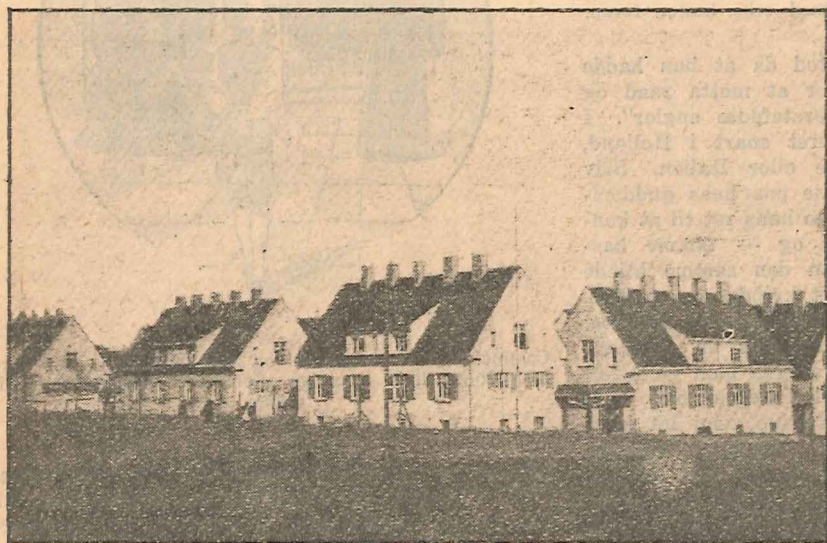
En reminiscens fra landslaanets dager. Det var et efter vore forhold ganske stort reklameapparat staten hadde sat igang for at faa tegnet de hundre millioner kroner som man ønsket at opnaa gjennom landslaanet. Ovenst. billede er hentet fra en av Kristianias gater hvor man i den tid laanet var utlagt til tegning ikke kunde gaa mange skridt, før man blev mindet om sin borgerpligt i saa henseende. Flyvemaskinene som drysset opp over byen, de skiftende plakater, avisnotiser etc. dannet altsammen led i en propaganda som vel forekom de fleste høist uvant.

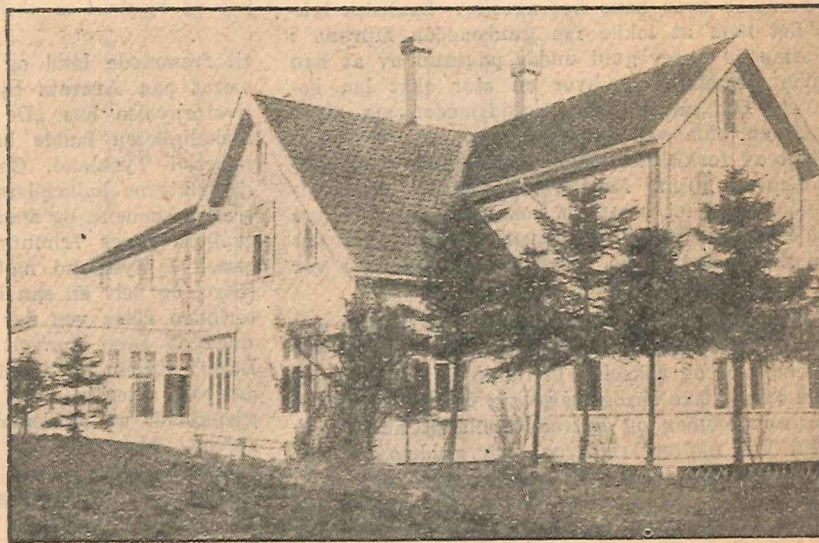
Doktor O. B. Schøyen i Sogndal i Sogn som fornylig erholdt kongens fortjenstmedalje i guld, er en av den norske lægestands mest udmerkede og sympatiske personligheter. Han er født 1845 og fylgte for kort tid siden sit 75. aar. I 1874 tok han medicinsk embeds-eksamen og har siden virket paa forskjellige steder i landet. Han har saaledes været distriktslæge i Trondenes, hvortil han blev utnævnt i 1887. I 1894 blev doktor Schøyen distriktslæge i Sogndal i Sogn. Høit anset og godt likt av alle kan han nu se tilbake paa et vel ført livsløp.

En idyl fra vore nordøstligste grænsetrakter i hvis umiddelbare nærhet den nordrussiske krig nu har eb- bet ut. En skulde tro at ha for sig et sommerbillede fra det sydlige Norge istedenfor fra Ultima Thule, og det er et fredfuldt billede som staar i sterk kontrast til de barske vinterstemninger deroppe ved Ishavet. Det er som man vet Petshengadistriktet østenfor Pasvik- elven som danner et stridens eple mellom Rusland og Finland. Det er russisk, men finnerne hadde besat det. Imidlertid kom overlegne russiske styrker og fordrev finnerne hvorav flere flygtet over til Norge.

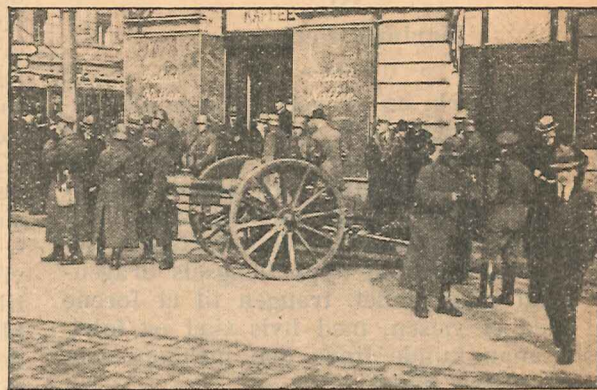
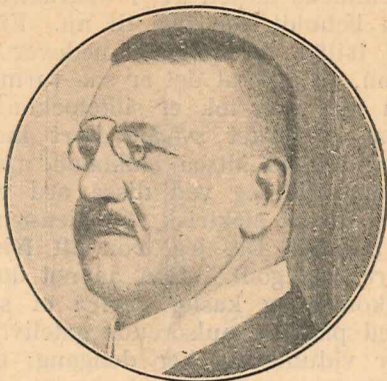

Blir bolignøden i Stavanger avhjulpet? Til høsten vil man i Stavanger ha færdigbygget nye hus for ca. 2000 mennesker, og man tror dermed at faa avhjulpet bolignøden. Paa ovenst. billede ses nogen av de hus som kommunen i den senere tid har opført. Der staar 14 slike ved Stavangers nye kirkegaard, men der er adskillig flere — baad træ- og murhus — som er bygget paa forskjellige steder i byens utkanter. Samtidig med denne forholdsvis livlige nybygning er folkemængden gaat noget tilbake.

Et vakkert hjem for hjemløse mødre og deres barn har man i „Stavanger kvinde- og spædbarnhjem” som er en meget paaskjønnelsesværdig institution der underholdes ved betydelige stats- og kommunebidrag og med milde gaver. Ifjor hadde hjemmet 58 mødre med deres barn i mødreavdelingen, og i hjemmets spesielle avdeling for spædbarn blev 46 barn forpleiet. I de 9 aar hvori hjemmet har bestaaet er det mange vergeløse smaa som her har faat omhyggelig pleie i sin første levetid.

Den nye tid i vest og øst.

Da militaristene paany brakte ulykke over Tyskland.

Liten tue kan velte stort lass hetter det, og det fik man sande i Tyskland, da altskeren dr. Kapp som ses paa midtbilledet over disse linjer og general Eberthard med en haandfuld tropper gik til det letsindige eventyr at gjøre statskup i Berlin. Paa billedet tilvenstre ser man marinebrigaden Eberhard holde sit indtog i Wilhelmsstrasse med klingende spil paa lignende flotte og fiende maate som keiser Wilhelms millionhær aapnet verdenskrigens sluser, og paa billedet tilhøire ser man feltkanoner opstillet paa Potsdamer Platz, nu letsindig rettet mot de tyske arbeidere og andre borgere. Verdenskrigen blev et nederlag for den tyske militarisme og det militære statskup blev et nederlag for dets ophavsmænd, men samtidig ogsaa en ny ulykke for det tyske folk. Thi statskuppet aapnet for nye uroligheter fra de yderliggaaende elementers side, og det var med bekymring man imøtesaa de videre følger av det virvar som statskupmændene saa letsindig slap løs over sit fædreland.

Ogsaa den nære orient er i støpeskeen.

Syriens nye konge. Emir Feisul, søn av den arabiske konge av Hedjaz som av den syriske konges i Damaskus er blit utropt til konge av Syrien. Feisul som under krigen var de alliertes gode ven og vaabenbror og spillet en viss rolle paa Versailleskongressen skal være kaldt til Paris for at redegjøre nærmere for begivenhetene.

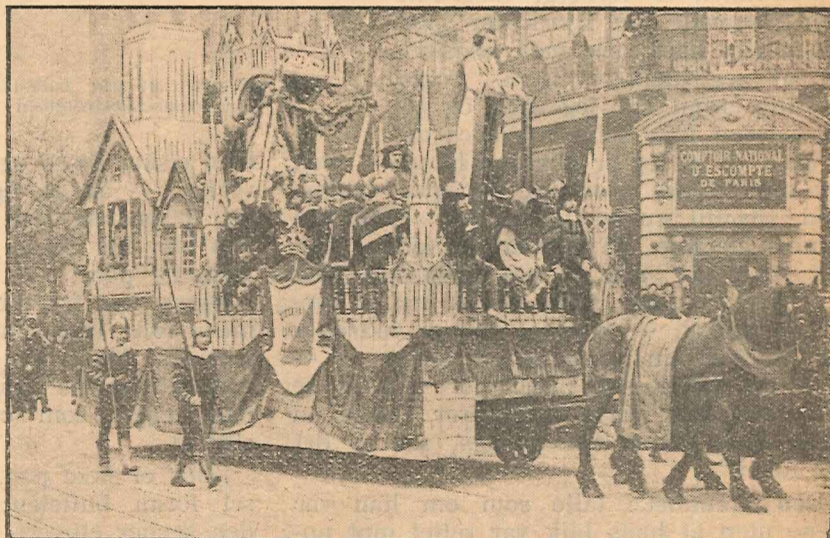
De stadig skiftende begivenheter og mange indviklede problemer man har at mase med i Europa har fængslet sindene i en grad som har overskygget alt andet og trukket almenhetens opmerksomhet bort fra „den nære orient”, hvis problemer ogsaa er av baade betydningsfuld og interessant art. Tyrkernes nye myrderier paa de uylkkelige armeniere har saaledes med øket styrke gjenoplivet spørmaalet om, hvorvidt ikke osmanerne nu bør kastes ut av Europa og deres herredømme i Lilleasien stilles under streng kontrol. Paa fredskonferansen i London var man vistnok av den mening, at tyrkerne burde faa beholde Konstantinopel under international kontrol, men stemningen har senere vendt sig mot dette arrangement, og grækerne synes nu bl. a. at gjøre sig haab om at se realisert sin drøm om et stort græsk rike med overhøihet over Konstantinopel, det gamle Bysantz. Saavel Konstantinopelspørmaalet som tanken paa en væbnet indskriden mot tyrkerne i Lilleasien hører imidlertid til de mest prekære affærer for England og Frankrike, som begge i tilfælde nærer frygt for uroligheter fra sine muhamedanske undersaaters side. Desuten har stormagten nu som før vanskelig for at enes om disse ting da de franske og engelske interesser paa de

kanter er adskillig motstridende. Det er forresten ikke bare de tyrkiske masakrer og Konstantinopelspørmaalet det gjælder. Der har i den senere tid ogsaa hændt andre ting i „den nære orient” som kan faa vidtrækkende følger. I araberne har tyrkerne nogen bitre uvenner, og der har i de sidste aar gjort sig gjældende en sterk arabisk nationalitetsbevægelse. I 1916 proklamerte saaledes emir Husein, kongen av Hedjaz, arabernes uavhengighet. Det skedde i overensstemmelse med de allierte ved hvis side Husein kjæmpet trofast mot tyrkerne. Denne nye arabiske konge og hans sønner nærer imidlertid vidtgaende planer: de vil skape et stort arabisk rike. I samklang hermed erklærte den syriske konges i Damaskus nylig Syrien for uavhengig og proklamerte emir Feisul, kongen av Hedjaz's bekjendte søn, som konge samtidig med at hans ældre bror Abdullah blev utropt til konge av Irak, d. v. s. den sydlige del av Mesopotamien, det gamle Babylon. Holder dette stik har man for sig en sterk arabisk føderation fra Middelhavet til Det røde Hav og Den persiske Bugt raadende over muhamedanernes hellige byer Mekka, Medina, Bagdad og Damaskus og derfor med mulighet for araberne til ogsaa at faa den religiøse sultanværdighet overført til Hedjazkongen.

Sultan Mehmed VI av Tyrkiet som nu er de alliertes fange. Engelske, franske, italienske og græske tropper har besat Konstantinopel og en engelsk flaate ligger i Bosporus. Mehmed har faat vite at han vil miste Konstantinopel hvis ikke myrderiene paa armenierne slutter og krigen i Anatolien indstilles. Forholdene i Tyrkiet er meget brogede.

Etpar muntre billeder fra Paris.

Efter seks triste aar synes Paris nu at faa sit gamle humør igjen. Det har ialfald for første gang siden 1914 atter holdt karneval paa boulevardene, og studentene, vaskepike, torvkonene og de forskjellige andre korporationer har valgt hver sin dronning som har tronet i det store fastelavnsopptog paa boulevardene. „Dronningens dronning” blev dennegang en frøken Bataille. Hun fik en vakker dronningdragt av dame-skradderne i Rue de la Paix, en brilliantring av byen Paris og to kys paa kindene av den galante præsident Deschanel. Og paa boulevardene ropte hundretusener av mennesker: Dronningen leve! Tilh. ser man „dronningens dronning” forlate Elysee-paladset hvor hun blev mottatt av præsident Deschanel; to hofdamer bærer hendes slør. Tilh. ser man studentenes vogn i det store optog. Øverst under baldakinen troner studentenes dronning omgitt av sine riddere.

Under mindernes aak.

Av
Marinus Petersen.

Pastor Bjørk, en av våre mest ansete literaturanmeldere sat ved sit skrivebord og holdt paa at utarbeide en anmeldelse av en bok som netop var utkommet, en bok som etter Bjørks mening vilde bety et stort gjennombrud for dens forfatter. Bokens emne var den dype længsels dragende magt over sindet, trangen til at forene sig med et væsen, med hvis sjæl og følelseliv man kunde finde den harmoni som er længslenes maal.

Aandfuldt og stemningsfuldt hadde forfatteren skildret midler og maal, og Bjørks anmeldelse kunde bare bli en høistemt pris av et saa følelsesfuldt og vakkert verk.

Efter at ha lagt anmeldelsen i en konvelul sat han længe fordypet i tanker over livets forskjellige foreteelser som han netop hadde læst om. Derpaa saa han paa klokken; den var vel seks, og først da husket han paa at han hadde lovt sin hustru at komme og møte hende naar hun forlot utstillingen litt før seks. I det samme ringte det paa entrédøren. Bjørk var ikke i tvil om at det var hans hustru som stod utenfor døren, kanske litt fornærmet over mandens glem-somhet. Men Bjørk visste raad: Han vilde straks avvæbne hende ved et kjærlig kys midt paa munden og uten nogen nærmere motivering vilde skyen være borte. Metoden hadde tidligere været anvendt og hver gang hadde den hat den forønskede virkning. Det ringte igjen og Bjørk skyndte sig derfor bort til døren for at lukke op. Utenfor stod ikke som han hadde ventet hans søte, lille hustru og saa bebreidende paa ham, men en tilsynelatende nervøs og overspændt herre som i usammenhengende ord bad om tilladelse til at komme ind. Bjørk visste ikke om han skulde si ja eller nei, men uten at besvare spørsmålet gik han ind i entréen og den fremmede fulgte efter. For at kunne se nøie paa sin gjest tændte Bjørk begge lampene i entréen.

Den fremmede saa ganske pen ut; hans blik var vemodig og ansigtet bar præg av tunge lidelser.

„Mit navn er Nyberg,“ begyndte den fremmede, idet Bjørk saa spør-gende paa ham. „De maa undskylde at jeg uleiliger Dem. Noget egentlig erend har jeg ikke, og jeg vet næsten ikke selv hvorledes det er gaat til at jeg er kommet hitop — men for aar tilbake stod jeg her paa samme sted, tilsmilt av en lykke, jeg aldrig har kunnet glemme. Ja, aar er det siden, men det staar for mig i min erindring som det bare er dager siden — her er meget forandret, — naa ja, enhver indretter sig jo efter sin smag og sit behov — men det betyr saa meget for mig at se disse værelser, disse omgivelser endnu en gang, bare denne ene gangen, saa er det vel forbi.“

Den fremmede talte som om han var alene uten at hans blik var rettet mot noget bestemt punkt. Bjørk fulgte ufravendt enhver av hans bevægelser og var forbedt paa alle eventualiteter. Den fremmedes sindsbevægelse saa ut til at tilta ved hvert nyt indtryk.

„Ja, saa kan vi vel gaa videre,“ fortsalte han uten at se paa Bjørk som stod

bak ham. De kom nu ind i det værelse som Bjørk kaldte sit kontor. Først da tok den fremmede hatten av; i distraktion hadde han beholdt den paa til nu. En sveddraape trillet fra panden nedover kindet paa ham. „Tænk at det er saa varmt her!“ sa han idet han tok et silketørklæ op av lommen og tørket sveden bort med det. „Og der har vi altsaa balkonen,“ fortsatte den fremmede, og ved disse ord var det som der gik et elektrisk støt gjennom ham, — — „tillater De, jeg tror litt frisk luft vil gjøre mig godt.“ Han aapnet døren ut til balkonen og kastet derfra et søkende blik ned paa det pulserende gateliv. „Hvor det var vidunderlig her dengang; det yndige, lille kurvmøblet som passet godt til emsemblet; lysegrønt var det, og lys — og vaarfrisk var hun —“. Han gik atter ind i værelset. „Her var altsaa dagligstuen hvor vi hadde det saa hyggelig. De har elektrisk lys! For en deilig lysekroner! Dengang var det bare gas. Men gas er ikke praktisk; man maa ha fyrstikker, og dem har man sjelden paa sig. Elektrisk lys er bedre; man behøver bare at dreie paa en knapp — slik, saa er det mørkt, og slik — saa er det lyst. Her stod en bokhylde; mange bøker var der ikke i den, men gode.

Han gik atter ut paa balkonen og stirret ned paa menneskestrømmen nedenunder.

Hun elsket Ibsen og hans herlige ungdoms- verker, — ak ja, ogsaa din kjærlighet laa nær tragedien. Men du overvandt smerten, den blev for dig en kilde til en klangskjøn, vemodig poesi —“

Bjørk var fremdeles taus og den fremmede følte tilsynelatende at han var alene i stuen. Mens han talte gik han rundt i værelset og saa paa billedene og maleriene paa væggen som om han var paa en utstilling.

„Den er ikke pen,“ sa han idet han stan-sat foran buffeten; „den er maskingjort, den savner ethvert præg, — utstillingsgjenstande er det — utstillingsgjenstande, min herre, ikke andet — — om forladelse — jeg saa Dem ikke, herr — Jeg mente ikke at fornærme Dem, jeg var bare litt aand-sfraværende, og naar alt kommer til alt blir det jo en smagsak. — De synes kanskje jeg er rar, javel; jeg er et ensomt menne-

ske, som i de sidste par aar har flakket gjennom forskjellige verdensdelar for at glemme, for at finde ro, men nei, forgjæves; min fordums livssol er nu min skygge.“

Den fremmede tidde et øieblik og Bjørk betragtet ham ængstelig; men som et forsøk paa at vise forståelse spurte Bjørk om han vilde bli til aften. „Min kone kommer om et øieblik,“ tilføjede Bjørk.

Men den fremmede saa ikke ut til at forstå at spørsmålet var rettet til ham; han stod hensunken i tanker og saa paa pianoet.

„Her stod flygelet,“ fortsatte han efter en liten pause; „Vi spilte meget firhændig, Grieg, Wagner, Mozart — — — tra-la-la-la, — tra-la-la-la — denne vidunderlige melodi! — Det er som om væggene endnu favner disse toner! — Og tænk Dem — hun kunde næsten ikke gripe en oktav — saa smaa bænder hadde hun! — Jeg kom bare om søndagene; de andre dagene hadde jeg ikke tid, og da stod notene alltid parat. Først drak vi te, den smakte fortreffelig, herr. — Og saa spilte vi — spilte os ind i et drømmeland. — Disse søndager var mit livs største — men de blev mit aak.“

Det vemodige uttryk i den fremmedes øine forsvandt og det blik som nu møtte Bjørk gjorde ham ængstelig; hans ønske var at han paa en diskret maate kunde komme til telefonen. Men han turde ikke forsøke paa det; han forstod at han maatte ut-vise den største overbærenhet og forøvrig haabe at hans hustru snart vilde komme.

„Jeg maa jo segne,“ fortsatte manden, „men det rører ikke dere, nei — dere morer dere og nyder livet, og imens fortæres jeg av mindenes luende ild. Som fuglen Fønix er jeg idag staal op av min aske for at leve, for at dø!“

Der faldt igjen ro over den fremmede, og i en ydmyg tone sa han idet han gik bort til Bjørk:

„Undskyld mig, men det var ikke til Dem jeg talte, det var til den imaginære herre, til tuse-ner, til milliarder. — Herr — vis mig — er der ikke endnu flere værelser?“ Idet han uttalte disse ord gik den fremmede over mot soveværelse-døren som han aapnet og gik derpaa ind i værelset; Bjørk fulgte efter. — „Her stod sen-gen, den hadde baldakin — og — er det virkelig saa længe siden?“ — Han gik atter ut paa balkonen og

stirret ned paa menneskestrømmen nedenunder. Da han kom ind i stuen igjen var han rolig og fattet; aftenluften hadde øien-synlig hat en velgjørende virkning paa hans sindstilstand. Han gik helt bort til Bjørk.

„Tillater De,“ begyndte den fremmede idet hans vemodige blik hvilte paa Bjørk. „at jeg tar plass et øieblik? Tak! — Tro ikke at jeg er et hjernesykt menneske. Men i disse stuer har jeg tilbragt min første ungdom, levd og elsket, — ikke som De kanskje tror, som man i almindelighet tror, — nei, elsket rent og inderlig, uten sanselig begjær, elsket som bare den elsker der i kjærligheten ser menneskelivets høieste lov. — Her stod hun foran speilet og ord-net haaret sit, børstet og flettet det, og hun bevæget sig som om hun var alene; jeg var bare en taus, lykkelig tilskuer; hendes smil naar hun saa mit billede i

speilet, denne inderlighet, denne sjælelige harmoni! — Atter og atter ser jeg hende i mine drømmer; jeg taler med hende, hører hendes stemme, — og saa vaakner jeg, og det hele er graat i graat. — Hun er ikke mer. Hvor meget skjønt jeg ser andetsteds, saa er det likesom disse stuer, disse minder har helt omspændt mit sind, min ungdoms lykke! Du sol som gik ned, igjen skal du bli mit livs lys! — Du venter mig — —

Det ringte paa entreen; den fremmede reiste sig hurtig fra stolen.

„Bli bare sittende!“ sa Bjørk venlig. „Det er min hustru!“

Han gik ut og lukket op; han hadde længe haabet at hans hustru skulde komme og faa ende paa den spændte situation; de ti minutter som Bjørk hadde været sammen med sin underlige gjest forekom ham som timer.

Men det var ikke Bjørks hustru som kom, men to opsynsmænd fra hospitalet som spurte efter en undsluppen patient.

Da den fremmede saa de uniformerte opsynsmænd for han mot balkondøren, men denne var nu laast, en foranstaltning som Bjørk hadde fundet det raadeligst at foreta, for at ikke den fremmede i sin sindstilstand skulde gjøre en ulykke paa sig selv.

Den følgende dag kunde man læse i morgenavisen:

„Ingeniør Nyberg som efter etpar aars ophold i Sydafrika forleden kom tilbake til sin fødeby maatte da la sig indlægge paa hospital, idet han led av en hjerne-sygdom. Igaar saa han sit snit til at undvike fra hospitalet, men man fandt ham kort tid efter i en leilighet i Strandgaten hvor i sin tid avdøde kjøbmand Elling bodde. — Som det vil erindres var Nyberg forlovet med Ellings datter, som ved et ulykkestilfælde styrtet ned fra balkonen og blev dræpt. Det var bare ved aandsnærværelse fra den nuværende leiboers side at det igaar blev forhindret at den ulykkelige, unge mand fulgte sin forlovede i døden.“

Da Bjørk hadde læst dette, omfavnet han sin hustru. Taarene randt nedover hans kinder; han tænkte paa sin gjest fra dagen forut og han tænkte paa sin egen lykke.

Sanna Rutlands egteskap.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Folker sukket.

„Barn, det vil nok vare aar endnu,“ sa han med et sørgmodig uttrykk i sine øine. Verner saa det og hans øine blev alvorlige og eftertænksomme.

„Gid du kunde hjelpe — og gid du kunde avbetale din taknemlighetsgjæld,“ tænkte han og begynte at lægge hemmelige planer.

En dag kom der etterretning til Verner der hjemmefra. Hans onkels sygdom hadde forværret sig og han ønsket at hans nevø skulde komme hjem snarest mulig.

Saa maatte Verner tænke paa avreisen. Med bevæget hjerte skiltes han fra vennen.

„Klaus, jeg kommer igjen, saa snart jeg kan rive mig los hjemmefra. Da haaber jeg at kunne ta dig med hjem,“ sa han hjertelig.

Folker sat ute paa trærøndaen og vendte det bleke, av sygdom uttærede ansigt mot vennen. Der laa et usigelig vemodig uttrykk i hans øine.

„Hvor deilig det skulde være hvis det haab kunde gaa i oppfylldelse. Jeg føler at jeg ikke holder det ut længe her. Det varer for længe at naa det maal, jeg satte mig fra først av. Jeg vil begynde at se mig om efter en kjøper til min farm, selv om jeg maa sætte prisen litt ned. Jeg kan allikevel ikke leve av rentene derhjemme, saa jeg maa se at tjene noget. Bare komme hjem — hjemlængslen har faat et sterkt tak i mig.“

Verner trykket taus Folkers haand og tænkte igjen paa hvorledes han skulde hjelpe vennen. Han foresatte sig at tale med onkelen og be ham om at hjelpe Klaus paa en eller anden maate.

Han tok ogsaa en hjertelig avsked med Sanna. Den unge pike klynget sig paa sin sky maate til ham og han kunde høre hendes hjertes høie slag.

„Lille Sanna, glem mig ikke!“

Hun rystet alvorlig paa hodet. Gjennem hendes haar skinte gyldne lysglimt. Han hadde aldrig set et saa vakkert haar.

„Jeg glemmer dig aldrig — aldrig, onkel Verner,“ sa hun lavt.

Da kysset han hendes pande og de store, mørke øine.

„Lev vel — og paa gjensyn!“ sa han. Saa rev han sig løs og skyndte sig nedover trapene. Endnu en sidste vinken nede og oppfra.

„Hils hjemmet!“ ropte Klaus.

Verner ropte tilbake:

„Takket være dig, min kjære Klaus, lever jeg nu!“

Saa skiltes de.

Sanna kastet sig med ubehersket smerte i farens armer.

„Far — tror du at han kommer tilbake? Tror du, jeg faar se ham mer?“

Klaus Folker klappet hendes haar og hans øine fulgte med et glansløst blik den i det fjerne forsvindende ven.

„Vi faar haabe det, mit barn. Hvis han ikke vender tilbake — saa møter vi ham nok der hjemme. Du holder meget av ham — ikke sandt?“

Sanna nikket.

„Ja — han er saa snil — næsten likesaa snil som du, far. Efter dig er jeg mest glad i ham!“

Nu blev det igjen meget stille paa Folkers farm. Klaus kom ikke saa hurtig til kræfter som han hadde haabet. Han vedblev at føle sig svak. Saa ret var nok bra, men han merket meget snart at hans lunge ikke lenger var sterk. Han følte sig utmattet av enhver anstrengelse. Dertil kom at han efter Verners avreise følte en endnu større længsel efter hjemmet. Verner hadde vækket mindene om hjemmet endnu mer tillive.

Han tænkte bestandig paa at sælge farmen. Før hadde han sat dens værdig til seksti å fem og seksti tusen kroner, men nu vilde han være tilfreds, hvis han bare kunde faa femti tusen kroner for den. Dermed haabet han saa at kunne grunde en beskeden eksistens i sit fædreland. Han var rent febrilsk av længsel efter at reise hjem; der var pludselig vaaknet en angst i ham for at han aldrig mer skulde naa hjemmet.

Verner Rutland var nu hjemme igjen. Han fandt sin onkel meget svak og lidende og ikke istand til at tale med ham om alvorlige ting. Hvor meget han end længtet efter at bringe vennens anliggender paa bane, saa maatte han opsætte det.

Frk. Serafine Münter hersket fremdeles i det gamle patricierhus med sin kolde, overlegne mine. Med hemmelig tilfredshet fortalte hun Verner at Katty Ravn hadde forvandler sig til Katty Hagen i mellomtiden og at hun som ung frue var „endnu viktigere og mer utaalelig end før, hvis det overhodet var mulig.“

Verner visste bare altfor godt at tante Fine avskydde Katty, likesom skyggen avskyr det klare solskin. Men hans hjerte snørte sig smertelig sammen ved tanken paa at Katty hadde fundet lykken hos Kai Hagen. Han visste godt at Hagen var en prægtig mand og skikket til at gjøre en kvinde lykkelig, men han kunde ikke uten misundelse unde ham Kattys kjærlighet — endnu ikke. Verner møtte ofte Rudolf Ravn, men han undgik Katty. Hun forstod ham og gjorde fra sin side alt for at undgaa ham. Onkelens sygdom krævet desuten at han forte et stille og tilbaketrukkent liv. Han ordnet sine reiseoplevelser, resultatet av sine forskninger og gjorde forstudier til et større verk om koloniene som han senere vilde utgi.

Naar onkelen av og til følte sig litt bedre, læste han litt for ham. Derved fikk han endelig en gang anledning til at fortælle ham om Klaus Folker. Den gamle herre hørte oppmerksomt paa ham og lovet, at naar han blev bedre, vilde han tænke over hvorledes han paa en taktfull maate kunde vise sin nevøs redningsmand sin taknemlighet. Men i denne tid fikk Verner først rigtig føle, paa hvilken ubehagelig maate Serafine Münter optraadte som husets herskerinde. Tidligere hadde han ikke lagt merke til det. Kanske det ogsaa var blitt værre med tiden.

Av den fattige slegtning som spiste naadsens brød i det store hus var der etterhaanden blitt en utaalelig hustryran som helt behersket den gamle herre.

Verner ærgret sig over det og vilde befri sin onkel for dette tyranni. Men da han saa at onkelen tilsynelatende befandt sig vel ved det tænkte han, at det ikke var værdt at sætte ham i sindsbevægelse. Den stille humor som laa paa bunden av hans væsen blev vækket tillive. Han tok tante Fine fra den humoristiske side, moret sig over hendes overlegne dronningmine og over hendes med pomp iscenesatte fornemhet. Ved enkelte anledninger kom han med sarkastiske bemerkninger eller med en spøk om hendes herskesyke, og hendes forsøk paa ogsaa at bringe ham under sit scepter ignorerte han enten ganske eller forsikret hende kort og bestemt at det aldrig vilde lykkes hende.

Det ærgret tante Fine i hoi grad. Hun kviterte for Verners sarkasme med vrede blik og ønsket ham av hele sit hjerte igjen «over hos de vilde». Hun vilde ogsaa gjerne gjøre onkelen fiendtlig stemt overfor Verner. Men hun var klok nok til at indse at her var der sat en grænse for hendes magt. Johan Rutland elsket sin nevø som sin egen søn.

Med Serafine Münters karakter var det selvfølgelig at hun hadde benyttet sin indflydelse over Johan Rutland til at faa ham til at betænke hende rikelig i sit testamente. Hun hadde ogsaa omtrent likefrem diktert ham en passus som sikret hende ophold i Rutlands hus saa længe hun levde. Det visste Verner. Onkelen hadde selv fortalt ham det og begrundet det med at Serafine hadde pleiet ham trofast og samvittighetsfullt under hans sygdom. „Selv om du senere gifter dig,“ sa han til Verner, „vil tante Fine ikke ta megen plads i huset. Hun kan, saa længe hun lever, beholde sine to værelser i tredie etage likesom hittil.“

Verner svarte smilende:

„Det er godt, onkel Johan. Jeg vilde ikke ha vist tante Fine ut av huset.“

„Det vet jeg, Verner. Men en dag vil du føre en ung hustru hjem i vort gamle hus.“

„Onkel, jeg tror ikke, jeg nogensinde gifter mig.”

Da rynket den gamle herre ærgerlig panden. „Skal da familien Rutland utdø, min gut? Vil du som indgrodd ungar danne et værdig sidestykke til tante Fine?”

Verner maatte le.

„Den tanke er ikke særlig tilløkkende for mig, onkel. Men foreløbig har jeg ialfald ingen lyst til at gifte mig. Tante Fine blir nok endnu en lang stund eneherskerinde her i huset.”

Johan Rutland sukket.

„Verner, jeg vet nok at du endnu ikke har glemt Katty Hagen. Det var skade at du ikke fik hende. En saadan blond solstraale kunde vort gamle hus behovd. — Men — der findes andre vakre og gode kvinder. Du kommer nok over det med tiden. — Jeg vilde gjerne ha talt med dig om din ven derover i koloniene, men — jeg er for træt idag — jeg har vist talt litt for meget — imorgen taler vi om det.”

Men dette „imorgen” kom aldrig. Den gamle herres kræfter tok synlig av. Langsomt, ganske langsomt utsluktes Johan Rutlands liv.

Omtrent et halvt aar efter Verners hjemkomst døde han. —

Verner hadde stadig staat i brevveksling med Klaus Folker. Han meldte ham ogsaa onkelens død og skrev til ham at han nu var blit herre over en stor formue. Foreløbig var han overbebyrdet med forretninger, da der var svært meget at ordne. Men saasart han kunde bli fri, vilde han reise over til ham, og saa vilde de avtale med hverandre hvorledes Folkers tilbakereise til fædrelandet kunde ordnes.

Aller helst hadde Verner sendt den fornødne kapital over til vennen, men det visste Verner at Folker ikke vilde ta imot. Hans finfølelse maatte ikke paa nogen maate saares. Verner tænkte at det bedst kunde arrangeres, hvis han gjennom en hemmelig mægler kunde faa kjøpt hans farm for en god pris, men det maatte gjøres saaledes at Klaus ikke ante at Verner stod bak det hele. Saa kunde man i ro søke en anden kjøper, og Klaus behøvde aldrig at faa vite hvem som egentlig hadde kjøpt hans farm.

For at arrangere alt dette saa litet ioinfeldende som mulig, var det nødvendig at Verner selv reiste ned til Sydafrika igjen. Det gjorde ikke saa meget, om det varte et par maaneder til, Klaus hadde jo gjort regning paa at det skulde vare et par aar til, for han kunde reise hjem.

Saaledes forløp der over et aar efter hans onkels død, for Verner kunde utføre sin beslutning. Selv da meldte han ikke Klaus sin ankomst, fordi han vilde overraske ham, og han vilde straks ved sin ankomst til Svakopmund eller Vindhuk finde en agent som kunde besørge salget av farmen, for han selv begav sig til Klaus.

Smilende overgav Verner tante Fine husets nøkler og overlot til hende at styre bedriften, for han rustet sig til avreisen. Han visste ikke hvor længe han blev borte. Han følte sig fristet til at fuldstændiggjøre sine forskninger og streife om i Afrika endnu et par aar. — Tante Fine kunde godt gjøre regning paa at det vilde vare et par aar, for han kom tilbake.

Tante Fine frydet sig over Verners Rutlands reiselyst. Hun haabet ikke at se ham paa længe. Hvad han egentlig vilde i Sydafrika, ante hun ikke. For hende var det nok at Verner reiste „til de vilde” igjen. Ja, i en stille krok i hendes hjerte rørte der sig endog et hemmelig haab om at Verner Rutland aldrig vilde vende tilbake, for saa vilde hun bli eierinde av det gamle patricierhus og den store formue.

III.

Efter en deilig sjøreise landet Verner i Svakopmund. Da han gik over landgangsbroen som var bygget langt ut i havet motte han et litet selskap, bestaaende av nogen officerer og to civile herrer. Den ene av disse herrer studset ved synet av Verner og gik bort til ham.

„Doktor Rutland — igjen her i vesten? Jeg trodde, De sat velbeholden derhjemme og ikke vilde komme hit igjen.”

Verner tok smilende den haand som blev rakt ham. Han gjenkjendte en tysk doktor Lander som han hadde lært at kjende, da han for næsten tre aar siden reiste fra Svakopmund.

„Som De ser, er jeg kommet tilbake, hr. doktor.”

„De skal vel igjen foreta en undersøkelsesreise i det indre av landet, ikke sandt?” sa doktor Lander, og hans runde ansigt straalte av glæde.

„Kanske senere, hr. doktor. Først har jeg nogen forretninger at besørge. Og saa vil jeg besøke en ven som eier en farm ikke langt fra Vindhuk.”

„Jasaa! Naa, De reiser ikke videre med det samme?”

„Nei, først imorgen tidlig.”

„Saa kan jeg kanskje iaften faa nyde Deres selskap i et par timer — man vil jo gjerne høre nyheter fra hjemmet.”

De avtalte at møtes senere. For de skiltes, sa Verner til doktoren:

„Kan De gi mig adressen paa en agent som beskæftiger sig med salg og kjøp av landeiendommer?..

„Hvad for noget — vil De kjøpe eiendom her? Naa, men jeg kan tilfældigvis tjene Dem. Paa min sykestue ligger der en mand — tidligere officer — som for kort tid siden solgte sin farm ved en herværende agent. Klaus Folker var meget tilfreds.”

Verner studset pludselig og la i sterk sindsbevægelse sin haand paa lægens arm.

„Horte jeg ret — Klaus Folker? — Er han her i Svakopmund?”

„Kjender De ham?”

„Ja, jeg kjender ham — si mig — hvorledes er han kommet hit — hvorlænge har han været her?”

„Omtrent i tre uker. Han solgte sin farm og vilde indskibe sig her tillikemed sin datter. Allerede i Vindhuk følte han sig dødsy. Men han slæpte sig videre — han vilde for enhver pris hjem til sit fædreland. Men her faldt han sammen — stakkars. Jeg er ræd for at han aldrig mer faar se sit fædreland.”

Verner var tilmode som om en frygtelig angst snørte hans strupe sammen.

„Hvad feiler han?” fremstammet han.

Doktor Lander betraktet netop ivrig etpar bærere, hvis sterke muskler interesserte ham. Han la ikke merke til Verners sindsbevægelse, men trak flygtig paa skuldrene.

„Folker fik for to aar siden et skud i ryggen og derved blev den ene lunge beskadiget. Han kan ikke reddes — det gjør mig inderlig ondt — han er saa bekymret for sin datter.”

Verner var blit likblek og vaklet. Nu blev doktoren opmerksom paa ham.

„Hvad er det, hr. doktor? Et litet anfald av svimmelhet?”

Verner bet tændene sammen og rystet paa hodet.

„Hvor er hans datter?” fremstøtte han istedetfor svar.

Doktor Lander studset og saa forskende paa ham.

„Hun er hos ham og vil ikke skilles fra ham. Men De synes at interessere Dem meget for disse to mennesker?”

„Folker er min ven — min bedste ven. Si

mig, kjære doktor — er der slet intet haab om at kunne redde ham?”

Lander trak paa skuldrene.

„Ærlig talt, nei. Den fordømte kulen har odelagt ham.”

„Ja —” sa Verner langsomt — „og den kulen som odela ham var bestemt for mig.”

Lander saa meget forbauset ut.

„Hvad hører jeg! Da burde jeg heller ha tidd! Fortæl mig hvorledes det gik till!”

„Ikke nu — senere engang. Men jeg har en bon til Dem — for mig straks til ham. Jeg er jo her for hans skyld. Hadde jeg bare ant det? Han har ikke skrevet et eneste ord til mig om at han var syk — han har altid villet skaane mig — det er en forførdelig tanke — at han — for min skyld —”

Han stanset bevæget. Doktor Lander la sin arm i hans.

„Kom — jeg var netop paa vei til sykehuset.”

En stønnen undslap Verners læber.

„Hvor længe tror De, han kan leve?”

Lander trak paa skuldrene.

„Timer — dage — i heldigste tilfælde et par uker —”

„Herre Gud — hvis jeg kommer forsent — hvis jeg ikke faar se ham en gang til? Vet han at han ikke kan leve?”

„Han aner det. Angsten for hans datters skjæbne lar ham ikke faa ro hverken nat eller dag.”

„Og Sanna? Vet hun at faren skal dø?”

„Hun haaber paa hans helbredelse og viker ikke fra ham. Han behersker sig heltemodig, men hans oine følger hende i stum angst. Forøvrig kommer jeg nu til at tænke paa at den unge pike igaar sa til sin far: „Skal jeg ikke skrive til onkel Verner og si at du ligger syk her? Ellers venter han os jo forgjæves der hjemme.” Kanske De selv er denne onkel Verner?”

Den unge mand nikket.

„Ja. Jeg har ikke mottat deres meddelelse om at de er kommet hit. Gud ske lov — ellers vilde jeg ikke ha været her.”

De skyndte sig videre. Efter nogen minutters forløp naadde de det lille sykehus. Hurtig steg de opover trappen til verandaen hvor nogen av de syke laa paa loibænker.

Lander forte Rutland ind i sit eget lille værelse.

„Vent et oieblik; jeg vil først forberede Folker paa Deres komme.”

Verner nikket taus og lænte sig til vinduet. Hans bryst hævet sig i tunge aandedrag; han var tilmode som om han pustet med vennens syke lunge.

„For min skyld — for min skyld —” stønnet han sagte.

Nogen minutter efter aapnet doktor Lander doren, og Verner fulgte ham gjennom den lille korridor og traadte ind i det lille, tarvelige værelse, hvor Klaus Folker laa alene. Han laa i sengen med feberglinsende oine og stirret mot vennen. Med et skyggeagtig smil strakte han sine hænder ut mot ham.

Verner hadde nær skrekket hoit ved synet av den elendige, uttærede skiikkelse. Likesom tilintetgjort sank han ned paa den stol som stod ved sengen, grep de utstrakte hænder og skjulte sit ansigt i dem.

„Klaus — min Klaus!”

„Min kjære Verner — du her? Er du kommet frivillig?”

„Ja, Klaus, jeg vilde til dig — vilde hente dig hjem. Jeg har ikke kunnet reise hjemmefra for — men nu — nu er jeg, Gud være lovet, hos dig!”

Klaus smilte. Et dypt aandedrag hævet hans bryst.

„Ja, Gud være lovet, nu er du her! Jeg glæder mig over din kjærlighet og troskap.”

Verner vendte sig dypt rystet om, og da saa han ind i to mørke pikeoine som hvilte paa ham med et sky, men dog straalende blik.

Han rettet sig op og gik bort til den unge pike.
„Sanna, kjære, lille Sanna!”

Han tok hendes hænder og kysset dem som naar en ældre bror trøster sin lille søster. — En mørk rødme for over det fint formede, barnslige pikeansigt og de sky gazelleoie saa usikkert op paa ham. De smaa hænder skalv i hans og den slanke skikkelse, hvis former røbet at hun begyndte at utvikle sig fra barn til jomfru, skalv som i dyp, indre bevægelse.

„Naa, lille Sanna, har du ikke et eneste ord til mig til velkomst?” spurte han for at vinde tid til at fatte sig.

Da pustet hun dypt ut.

„Onkel Verner, jeg visste at du vilde komme, jeg følte det. Du hadde lovet det.”

„Ja, hun har ventet paa dig hver dag, skjont vi jo ikke kunde vite at du var paa veien,” sa Folker lavt, og hans øine hang med et besynderlig brændende uttrykk ved de to.

Verner satte sig igjen bort til ham.

„Hvor godt det er at vi traf hverandre her. Hvor let kunde vi ikke ha reist forbi hverandre.”

Folker nikked.

„Ja, det er godt saaledes. Jeg var saa ulykkelig over at jeg blev tvungen til at gjøre opphold her. Men nu vil jeg ikke sørge over det. Hvem vet, naar vi ellers hadde set hverandre.”

Han trykket vennens haand fast, saa sa han næsten muntert med et smilende blik paa sin datters ansigt:

„Ser du, Sanna, nu er det næsten likesaa godt som for to aar siden!”

Hun gik bort til sengen ved siden av Verner og rakte faren den kjørende limonade som stod paa bordet.

„Men nu maa du ikke tale mer, far, det anstrenger dig,” bad hun lavt.

Han smilte.

„Aa, forby mig ikke at tale nu, barn. Jeg maa da fortælle Verner om vore fremtidsplaner. Aa, Verner, hvor hjemmet lokker og vinker. Jeg kunde ikke holde det ut lenger. Jeg solgte farmen for firti tusen kroner — den var mellem os sagt værd sine femti tusen. Men jeg kunde ikke vente, til jeg fik saa meget for den. Med denne sum kan man ogsaa grunde en beskeden eksistens derhjemme, ikke sandt, Verner?”

„Javist, kjære Klaus, og glem saa ikke at din ven Verner nu er en rik mand og mit hus er dit og Sannas hjem. Du har altsaa ingen bekymringer mer for fremtiden.”

Klaus saa længe ind i vennens skarpt skaarne, sympatiske ansigt og lot saa blikket gli hen over hans slanke, kraftige skikkelse, der vidnet om ungdomskraft og elasticitet.

„Sannas hjem,” sa han drømmende hen for sig som om han særlig dvælte ved disse ord. Hans øine blev store og klare.

„Du ser nok ut til at kunne være en beskytter for de svake og vergeløse,” vedblev han lavt, likesom fordypet i tanker. Men saa streifet hans blik Sannas ansigt og han fattet

sig. „La mig nu først bli frisk og komme hjem, saa blir nok alt godt.”

„Javist, da blir alt godt,” gjentok Verner.

Der indtraadte en stilhet; hver av dem beskjaftiget sig med sine egne tanker. Saa sa Klaus Folker smilende til sin datter:

„Gaa en liten tur ut i det fri, Sanna, hold søster Agate med selskap. Verner er jo her hos mig.”

Sanna betænkte sig.

Verner læste i den sykes øine ønsket om at være alene med ham og sa:

„Gaa bare, Sanna, jeg blir hos din far imens.”

Sanna saa fra den ene til den anden og saa gled der et smil over hendes læber. Dette smil gav det unge ansigt et uttrykk av bedaaende ynde og skjælmeri. Verner saa paa hende som om han saa hende for første gang.

„Aa, dere vil bare ha mig bort — det vet jeg godt. Saaledes gjorde dere ogsaa for, naar dere hadde noget viktig at tale om,” sa Sanna.

Verner tvang sig til at spøke.

„Barn skal ikke høre alt,” sa han.

Hun rettet sig op.

„Aa, jeg er likesaa høi som fars sykepleierske der er trediva ar gammel.”

„Men du 'er bare seksten ar, ikke sandt?”

„Om tre maaneder blir jeg sytten ar,” sa hun triumferende.

„Jasaa — allerede sytten! Ja, da er du vel næsten en ung dame.”

Han saa paa hende med et undersøkende blik. Under dette blik blev hun rød og vendte øinene bort. Hun boide sig over faren.

„Jeg gaar bare frem og tilbake utenfor huset, og hvis du faar bruk for mig, saa maa onkel Verner rope paa mig.”

„Ja, barn, gaa bare ganske rolig.”

Hun gik langsomt ut av værelset.

Da Døren hadde lukket sig efter hende, saa de to herrer i nogen øieblik tause efter hende. Saa vendte de langsomt og nølende ansigtet mot hverandre som om de folte angst ved at maatte se paa hverandre.

„Og da de to par øine endelig hvilte tause sporgende paa hverandre, grep Klaus Folker fast om Verners haand.

„Verner!”

Verner pustet tungt.

„Klaus!”

„Kjære Verner, la os tale med hverandre som mænd. — Vet du at jeg skal dø — snart?”

„Klaus?”

Der laa en bitter smerte i dette ord.

„Det maa være saaledes, kjære Verner. I de sidste dage har jeg ligget med et stygt had til skjæbnen og med fortvilelse i hjertet for Sannas skyld. Hun er mit alt og jeg maa la hende bli ubeskyttet tilbake.”

„Klaus, hun skal aldrig være alene og ubeskyttet, saa længe jeg er ilive.”

Der gled et varmt smil over Folkers ansigt. Han trykket Verners haand.

„Da du nylig kom ind av døren til mig, faldt der straks en forunderlig fred over mig. Nu visste jeg at Sanna hadde fundet en ven og beskytter. Men du er endnu saa ung, Ver-

ner, og i vort kjære fædreland maa forholdet mellem en ung mand og en ung pike være klart for alle.”

Verner strok sig over panden.

„Ja, du har ret. Men det ordner sig nok. Mit liv skal være helliget Sanna — det sverger jeg dig. Jeg er endnu for ung til at kunne adoptere Sanna, og hun er for ung til at jeg kan spørre hende, om hun vil bli min hustru —”

Folker for pludselig sammen og hans øine fæstet sig med et gaadefuldt uttrykk paa den unge mand.

„Din hustru? Verner — findes der ingen kvinde som staar det hjerte nærmere?”

Verner rystet paa hodet.

„Jeg elsket engang en ung pike, en barnslekekammerat, men hun giftet sig med en anden. Det drev mig bort fra hjemmet — bort til det vilde vesten. Hun er meget lykkelig, og jeg — jeg har overvundet det. Intet kan hindre mig i at by Sanna min haand — intet andet end hendes ungdom. Hun kan endnu ikke ta nogen bestemmelse om sin fremtid.”

Folker sank tungt pustende tilbake.

„Det — ja, det vilde jo gi mig ro og fred. Sanna din hustru?”

Verner boide sig bevæget over ham.

„Vilde du det gjerne? Vilde du gi dit samtykke og kunde det gjøre dig rolig og glad?”

„Det vilde være en ubeskrivelig glæde for mig.”

„Saa raad over mig, Klaus. Men Sanna er jo et barn endnu.”

„Hun vil gjøre hvad jeg forlanger av hende.”

„Men hvis hendes hjerte senere vender sig til en anden? Hvis hun ute i verden skulde møte en som hun elsker — hvad saa?”

Folker smilte svakt. Han visste at der i hans datters hjerte spirte en sky og hemmelig, dyp følelse for Verner. Men han vilde ikke robe sin datters hemmelighet.

„Hvad saa?” Han sukket. „Det vet jeg ikke. Saa langt tænker jeg ikke frem.”

Verner tænkte sig om et øieblik. Pludselig opklart hans ansigt.

„Men jeg vet det, Klaus, hor paa mig. Det var mit fulde alvor, da jeg sa at mit liv skulde tilhøre Sanna. Jeg har — om end uten egen skyld — berøvet hende hendes far, og jeg vil erstatte hende ham. Spor Sanna, om hun vil bli min hustru. Indvilger hun, hvilket hun sikkert i sit hjertes enfoldighet gjør, saa er jeg villig til at la mig vie til hende straks for at du kan føle dig fuldkommen beroliget. Saa blir vi hos dig, til du ikke behøver os mer og saa forer jeg Sanna hjem. I mit hus kan hun leve som husfrue under beskyttelse av min onkels husholderske, en slegtning av os. Gode venner vil ta sig av hende og gjøre hende fortrolig med vore hjemlige forhold. Naar jeg saa vet hende sikker i fredelige forhold, under beskyttelse av mit navn og mine venner, saa vil jeg foreta den allerede nu planlagte reise ind i det indre av dette land for at avslutte mine to aar. Naar

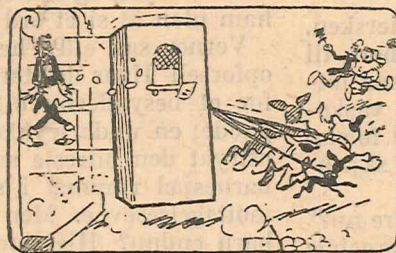
En udmerket idé — og en som var endnu bedre!

„Jeg har faat en udmerket idé,” sa tjeneren til sin chef restauratøren. „Vi lar folk binde hundene sine ved „kassen“ her, saa slipper vi at ha dem løpende rundt i lokalet. „Ja, det er udmerket,” sa chefen.

Idéen vilde kanskje ogsaa ha vist sig at være udmerket, hvis der ikke hadde været nogen som hadde en endnu bedre. Men det var der! Der var nemlig to landstrykere som rakte et lækkert kjøben bort i næsen paa hundene.

Og hunder er hunder. De foretrækker at følge en som byr dem et kjøben fremfor at staa lænket til en „kasse“, selv om der er mange penger i den. Men da hundene løp efter kjøbenet fulgte „kassen“ pligtskyldigst med!

Hvor det blev av „kassen“ med alle pengene er det ikke vanskelig at gjette — skurkene med kjøbenet tok sig sikkert kjærlig av den! Og hvor det blev av kelneren med den „gode idé“ sees tydelig av billedet ovenfor!

jeg saa efter et par aars forløp vender tilbake, saa vil Sanna ha hat tid til at bli sig bevisst, om hun vil tilhøre mig for hele livet. Hun har hat tid til at trekke sammenligninger med mig og andre herrer og kan bestemme, om hun kan finde sin lykke i et ekte-skap med mig. Klaus, jeg gir dig mit ord paa, at hvis hun vil løses fra mig, hvis hun vil søke lykken ved en anden mands side, saa vil jeg staa hende bi som en trofast bror — hvilket jeg ogsaa vil være for hende, indtil jeg har lagt avgjørelsen i hendes hænder. Hvad sier du til dette forslag?"

Den syke mands øine straalte med en overjordisk glans.

„Verner, før mig ikke i fristelse. Du vet ikke hvor jeg føler mig fristet til at ta imot dit offer. Alt hvad du sier er jo saa godt, saa forstandig og veloverveiet. Min Sanna vilde saa være under sikker beskyttelse i dit hus. Det vilde være altfor godt til at være sandt. Men jeg tør ikke ta imot dit offer — kanskje du vil angre det en dag."

„Nei, aldrig, aldrig! Klaus, det er heller ikke noget offer. Gid alle ofrer var saa lette at bringe! Jeg kjender jo Sanna, hendes rene hjerte, hendes bløte sind og hendes kloke, modige natur. Det vilde være skjont for mig, hvis hun vilde ofre mig sit unge liv. Og hvis hun ikke vil, saa vil det ikke være mindre skjont for mig at hjelpe hende til at grunde en anden lykke. Hvor gjerne vilde jeg ikke ha tat et meget større og tungere offer paa mig. Jeg tok mit liv av din haand, og du gav mig dit istedet. La mig nu takke dig for det hele mit liv. Det staa aldeles klart for mig, at bare som Sannas egtefælle kan jeg helt og fuldt beskytte hende. Ethvert andet forhold vilde bli set paa med skjæve øine. Betro mig din datter, Klaus, jeg vil takke dig for det som en velgjerning."

De to mænd trykket hverandres hænder fast og saa hverandre dypt og alvorlig ind i øinene. Endelig sa Folker rolig og bestemt:

„Jeg tar imot dit offer, Verner Rutland, for mit kjære barns skyld."

Verner pustet dypt. Dette tilbud hadde ikke faldt ham saa let som det saa ut til. Han var sig bevisst at ha paatat sig noget som kanskje vilde falde ham vanskelig at bære. Men hovedsaken var jo at han gjorde alt hvad der stod i hans magt for sin døende ven. Han maatte ikke tænke paa, om det vilde falde ham tungt eller let. Selv om han hadde besluttet sig til at forbli ugift, fordi han trodde aldrig at kunne elske en kvinde, saaledes som han hadde elsket Katy, saa maatte han nu kaste alle betænkeligheter bort. Han vilde bare tænke paa Sanna og vennen, ikke paa sig selv.

Fast og beslutsomt løftet han hodet.

„Klaus, vil du tale med Sanna nu straks? Jeg tror, hun helst bør faa vite det av dig."

Klaus nikket.

„Ja, rop paa hende, jeg vil si hende alt, ogsaa sandheten om min tilstand. Og, ikke sandt, Verner, det skal ske snart? — Hvem vet, mine timer er kanskje talt."

„Det skal ske saa hurtig, det kan la sig gjøre. Jeg lar dig bli alene med Sanna — du vil finde de rette ord. Jeg venter over hos doktor Lander — der kan du saa sende bud efter mig."

Sanna spaserte utenfor med sykepleiersken. Da Verner traadte ut, sprang hun bort til ham. Han saa paa hendes kjække, smaa føtter som kom tilsyne under den hvite vaskekjolen. En eiendommelig, knugende følelse overvældet ham; det var som om hans skjæbne kom lopende bort til ham.

„Faar jeg lov til at komme ind til dere nu?" spurte Sanna ivrig og saa sky og sporgende op paa ham.

Han saa ned paa den barnslige skikkelse. Det tykke, krøllete haar var flettet i to tykke fletter og faldt over skuldrene ned over det spæde bryst. Om den hvite pande og de ro-

senrøde ører snodde sig nogen gjenstridige, kastanjebrune krøller. Hendes slanke, vak-kert formede hænder som var litt brune og endnu aldrig hadde baaret hansker gled urolig og hurtig op og ned over flettene, og hendes mørke øine, hvori der brøt sig gyldne lysglimt som fangne solstraaler, saa halvt frygt-somt, halvt fortrolig op paa ham. I dette øieblik maatte han tænke paa at Sanna om nogen aar vilde bli en meget pen, ung dame. Hun var blit større, siden han sidst saa hende, og hendes træk hadde mistet litt av den barnslige runding. Hvorledes vilde hun komme mot ham om to aar? Hendes ansigt hadde allerede nu en eiendommelig fremmed-artet ynde, og naar hun smilte, straalte der ut et forunderlig trylleri fra hende.

Verner strøk tankefuld haaret fra hendes pande; der var et blødt uttryk i hans øine.

„Lille Sanna, du skal komme ind til din far."

Hun tok hans haand.

„Og du, onkel Verner?"

„Jeg vil avlægge doktor Lander et besøk og spørre ham hvor jeg kan bo."

Hun saa ned og hendes ansigt blev blekt og alvorlig.

„Vil du ogsaa spørre doktor Lander, naar far blir frisk igjen?"

„Ogsaa det, Sanna."

Da knuget hun sine hænder fast mot sit hjerte.

„Far er meget sykere, end du tror; han vet det bare ikke," sa hun med brutt stemme.

Han la likesom beskyttende sin arm om hende.

„Barn, hvorledes falder du paa det?"

Hun utstøtte et skjælvende suk.

„Jeg føler det — har følt det længe. Bare vi kunde reise hjem til hans fædreland — for her blir han aldrig frisk. Længslen efter hjemmet tærer paa ham."

„Og du, Sanna — vil du ogsaa gjerne reise hjem?"

Hun nikket.

„Jeg længter efter det — likesom far. Det er jo mine forældres hjem — og dit. Alle snille mennesker kommer derfra, ogsaa søster Agate og doktor Lander. Der findes vel bare snille mennesker?"

Han smilte.

„Mit barn, alle er nok ikke snille."

„Men de er ikke onde som de avskyelige vilde, der vilde dræpe dig og skjøt min stakkars, kjære far."

Hun for gysende sammen og gjorde en av-værgende bevægelse som om hun skjov noget fra sig.

Han førte hende nu ind i huset.

„Tænk ikke paa det nu, Sanna! Nu reiser vi jo snart herfra."

Hun saa forventningsfuldt op paa ham.

„Du reiser jo med, ikke sandt?"

„Jeg følger dig til mit hjemland, til et hyggelig, gammelt hus med en stor, pen have."

Hun kastet pludselig flettene tilbake og presset sine hænder mot tindingen.

„Til dit hus — til dit hjem — kan vi bli der?"

„Ja, Sanna — for bestandig."

Hun saa paa ham og farven skiftet paa hendes kinder. Et sitrende aandedrag hævet hendes bryst, og saa sprang hun pludselig fra ham uten at si et ord mer.

Verner saa efter hende. Hvilken merkelig opførsel! Hvor de store gazelleøine hadde hat for et besynderlig uttryk! Som en inderlig glæde, en undertrykket jubel. Før hadde de uttrykt den bitreste smerte for faren. Denne barnesjæl rummet i sandhet en rik og dyp mottagelsesevne. Men — var hun virkelig et barn endnu? Hjemme i hans land hadde de unge piker paa hendes alder allerede sine hjerteanliggender. Men nei — her i denne avsides del av verden hadde hun helt bevart sit barnslige sind. Hvorledes vilde hun opfatte farens meddelelse? Eftertænsom begav

han sig til doktor Lander som kom mot ham fuld av nysgjerrighet. — —

Sanna var styrtet paaknæ ved siden av farens seng.

„Far, kjære far — onkel Verner reiser med os! Vi skal bo i hans hus — alltid bli hos ham!" fremstøtte hun aandeløs av glæde.

Faren klappet hendes haar og saa forskende ind i hendes blussende ansigt.

„Er du glad over det?"

Sanna nikket med straalende øine.

„Aa ja, saa glad, saa glad! Du er jo ogsaa glad, ikke sandt, far? — Vi holder jo saa meget av ham. Aa, det skal bli en deilig reise. Gid du bare var frisk — saa frisk at vi kunde reise!"

Han trak hende ned til sig.

„Og hvis jeg nu aldrig mer blir frisk, mit kjære barn — hvis jeg maa bli her — vilde du saa reise alene med Verner Rutland?"

Hun fór sammen.

„Far, kjære far — saaledes maa du ikke tale til mig. Jeg vil jo aldrig la dig bli alene tilbake — aldrig!"

Han trak hende endnu nærmere ind til sig.

„Jeg maa tale saaledes til dig, min øiesten. Ser du, doktoren har sagt mig — paa mit indtrængende ønske — at jeg ikke maa reise hjem — aldrig. Men Verner vil ta dig med sig."

I hendes øine kom der et hjælpeløst, ængstelig uttryk, en dæmrende forfærdelse.

„Men ikke uten dig, min elskede far — ikke uten dig?"

„Jo, barn — uten mig. Hør nu paa mig, mit kjære barn — og vær min lille, tapre Sanna. Ser du, jeg er træt av livet — saa træt — jeg vil saa gjerne hvile og sove. Mit syke bryst gjør saa ondt. Ikke sandt, du vil nok unde mig at jeg faar ro og ikke har flere smerter?"

Hun blev likblek og saa ængstelig paa ham.

„Far — det gjør du ikke imot mig — du maa ikke la mig bli alene!" ropte hun i den yderste sjælenød.

Han klappet hendes hode.

„Mit stakkars, kjære barn — jeg vet godt at det er en bitter smerte. Man vil gjerne med tusen armer holde paa sit kjæreste. Saaledes gik det mig med din mor. Jeg elsket hende saa høit — og ser du — hun holdt mig ogsaa fast ut over graven. La mig nu hvile ved siden av hende — saa ligger vi der fredelig og drømmer om hjemmet — der hvor vort barn vil være. Mit elskede barn, jeg vilde lukke mine øine saa fredelig, hvis du vilde være tapper. — Verner vil ta dig med sig hjem — du skal bo i hans hus — naturligvis først naar jeg ikke mer er ilive. Og for at han rigtig trofast og godt kan beskytte dig, skulde du bli hans hustru."

Sanna fór op og stirret forvirret paa ham.

„Hans hustru — jeg?"

„Ja, ja — bli nu ikke saa forskrækket. Ser du, derover i mit fædreland er der andre lo-ver og former end her. Der bor saa mange mennesker sammen, og naar to alltid vil bli hos hverandre, saa maa de være egtepar overfor loven. Saa kan ingen skille dem ad — forstaar du?"

Hun nikket taus; men den hjælpeløse uro forsvandt ikke fra hendes træk.

„Naa, barn, kan du beslutte dig til at bli Verners hustru? Det vilde være en usigelig trost for mig og lette mig døden, hvis jeg vet dig under Verners trofaste beskyttelse."

Sanna laa skjælvende ved farens bryst. Hun fattet ikke hvad det var der blev fordret av hende, hvad det var der stormet ind paa hende. I denne time blev det allsammen overvundet av den forfærdelige tanke at hun skulde miste sin elskede far. Nu visste hun at hun skulde miste ham. Hun hadde jo allerede begyndt at ane det, men hadde med forfærdelse skjøvet denne tanke fra sig. Og nu visste hun det — faren var dødssyk og hun skulde miste ham. Men hun vilde være

tapper for at han kunde do i fred. Hvor tungt det var, hvor frygtelig tungt! Og hvad mer skulde hun? Bli Verner Rutlands hustru — hans hustru? — For en underlig tanke. Det var som om det slet ikke gjaldt hende, men en anden, en fremmed. Hun kunde slet ikke sætte sig ind i det. Det forekom hende heller ikke at være av nogen stor vigtighet. Hun var saa opfyldt av sorg og smerte over at skulle miste faren at alt andet forekom hende smaatt og ubetydelig imot det.

„Naa, Sanna — vil du være min tapre, sterke pike — vil du gi mig ro og fred og bli Verner Rutlands hustru?” spurte Folker litt erner uten at slippe hende av sine armer.

Et øieblik endnu laa hende av stille og ubevægelig ved hans hjerte. Saa rettet hun sig op og kysset ham.

„Min kjære, kjære far!”

Men da blev han igjen grepet av et av sine smertefulde anfald av aandenød og hans øine hang med fortærende angst ved hende.

Hun tok sig sammen med kraftanstrengelse. Kjærlig støttet hun ham og strøk det graa haar bort fra den med angstved bedækkede pande.

„Jeg vil gjøre alt hvad der kan skaffe dig ro og fred, min egen kjære far, jeg skal være sterk og modig,” sa hun lavt med bleke læber. Han saa op paa hende og det kvalfulde uttryk i hans øine forsvandt. Han sank utmattet tilbake og grep hendes hender.

— — —

Saa kom der dage der gled forbi Sanna som en taaket drøm. Hun var sig ikke fuldt bevisst hvad det var der foregik med hende.

Hun oppfattet knapt hvad Verner Rutland sa til hende og faren, da han blev tilkaldt. Hun var sig bare helt bevisst: at opfylde ethvert av farens ønsker, saa længe han endnu levde.

Da hun efter et par dages drømmeagtig uro ved farens sykeseng blev viet til Verner Rutland av en tysk prest, da slog bare den tanke flygtig ned i hende at hendes liv nu gled ind i andre baner. Hendes barnslige sind fattet ikke hvad et ekteskap var og hvilke pligter og rettigheter hun paatok sig med denne forbindelse. I denne vielse saa hun bare en handling som bragte den døende far ro og fred og beredte ham glade, lykkelige timer.

Doktor Lander og den agent som hadde kjøpt Folkers farm var forlovere. Foruten dem var hans søster Agate tilstede ved den høitidelige handling. Alle var dypt grepet ved synet av den barnslige brud og den dødsyke far. Den tykke godmodige doktor Lander pustet av rorelse, og søster Agate saa med sine stille, alvorlige øine, hvori der laa en hel skjæbne, medlidende ind i Sannas ængstelige, hjælpeløse ansigt.

Da Sanna ogsaa efter vielsen sa „onkel Verner” til sin mand, gled der et smil over de alvorlige ansigter. Verner laa kjærlig beskyttende sin arm om sin unge hustru og sa smilende:

„Sanna, nu maa du stryke „onkelen”, nu er jeg bare din Verner.”

Da bredte der sig en pludselig rødme over hendes bleke ansigt og hun gik hurtig bort fra ham og hen til farens seng. — —

Der forløp endnu syv dage, for Klaus Folker hadde stridd ut. I denne tid vek ikke det unge par fra den sykes seng. Ved dagry den syvende dag hensov Klaus Folker i sin fredelig med det unge paa hender i sine. Hans sidste blik hvilte med inderlig kjærlighet paa dem.

Sanna hadde set døden nærme sig og hun holdt sig tappert oppe, indtil Verner hadde lukket han birstende øine. Saa sank hun uten en lyd besvimet om som om hun pludselig hadde mistet al kraft og energi.

I flere dage laa hun i en dump, apatisk tilstand og blev kjærlig pleiet av søster Agate. I løpet av denne tid lot Verner Rutland sin vens lik føre tilbake til farmen. Efter den avdødes ønske blev han begravet ved siden av sin hustru ikke langt fra det sted hvor den lumske kule hadde rammet ham.

Verner fulgte ham til jorden, og da han vendte tilbake til Sanna, bragte han hende en buket blomster fra forældrenes grav som den nye farmer vilde passe og ofte pynte med friske blomster.

Sanna var imens kommet til kræfter igjen, og Verner bestilte pladser paa et skib der skulde avgaa om et par dage. Det traf sig saa heldig at søster Agate samtididig tiltraadte hjemreisen paa en længere perimission. Hun vilde besøke sin gifte søster i Berlin. — Paa Verners bøn sluttet hun sig til dem. Hun kunde godt forstaa at det unge ektepar, hvis lille roman hun jo kjendte, meget gjerne vilde at hun skulde slutte sig til dem, for i denne sælsomme, uvante situation vilde det være pinlig for dem at skulle være alene. Hun visste at hendes selskap var en lettelse saavel for Sanna som for Verner.

Naturligvis vakte disse tre mennesker umaadelig interesse blandt de medreisende. Den barnslige, unge frue i sorgedragten og med det bleke, sorgmodige ansigt, hendes egtefelle med det alvorlige, intelligente træk og sin aldrig svigtende omhu og omhet og søster Agate med sit stille, venlige væsen — alt dette vakte folks interesse i hoi grad.

Kapteinen blev bestormet med anmodninger om opplysninger; men han visste saa litt.

Paa en saa lang sjøreise, hvor man i ukevis bare er henvist til sine medreisendes selskap, har man megen tid til at beskæftige sig med hverandre. Med en blanding av taktfuld interesse og taktil nysgjerrighet betragtet passagererne den unge frue, naar hun med store, sorgmodige øine stirret ut over havet. Før ansaa man hende for syk, fordi hun var ledsaget av en sykepleierske. Men saa fik en av damene vite av stuerten at hun bar sorg for sin nylig avdøde far, hvem sykepleiersken hadde pleiet til det sidste. Nu var man litt orientert, og krydsilden av nysgjerrige blik

tapte sig litt. — Sanna og Verner holdt sig saa tilbaketrukkent som det var mulig.

Aller helst sat den unge frue i en makelig stol paa dækket og stirret drømmende ut over havet. Under hele reisen var det rolig og godt veir. Naar skibet la til i de forskjellige havner, forsøkte Verner at bevæge Sanna til at gjøre utflugter med ham iland. Han vilde adspredde hendes sorgelige tanker. Hun smilte taknemlig og sky til ham, naar han saa trofast sørget for hende, og tok hans hender.

„Du er saa snil, Verner, saa uendelig snil, og jeg er dig saa taknemlig,” sa hun ofte.

Da rystet han smilende paa hodet.

„Sanna, du skal ikke takke mig; det er en glæde for mig at gjøre noget for dig,” svarte han en dag.

Da blev hun blussende rød og saa bort fra ham ind i den synkende sol. Verner befandt sig i en sælsom tilstand. Ogsaa for ham var de sidste uker forløpet. Ogsaa for ham var de sidste uker forløpet. Ogsaa for ham var de sidste uker forløpet.

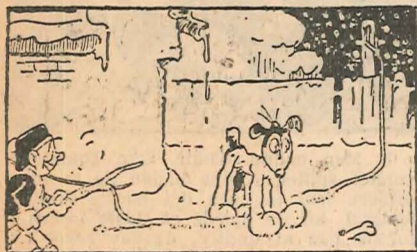
Saa længe Klaus endnu levde, optok denne al hans tid og alle hans tanker. Men da han nu befandt sig alene med Sanna paa dampskibet og sørget for hende paa alle maater, utøvet dette forhold en eiendommelig virkning paa ham. Hun forekom ham at være blit saa meget ældre og mer moden i disse sidste uker. Han saa nu pludselig ikke længer et barn i hende. Kanske den lange sørge- dragt var skyld i det.

Undertiden grep han sig i at forske i hendes træk efter hvad hun vel mente om sin forbindelse med ham. Var hun sig forholdet imellem dem bevisst? Hadde hun nogen anelse — om end uklar — om hvilke rettigheter og pligter hun i sin barnslige uskyldighet hadde paatat sig — bare for at bero- lige faren?

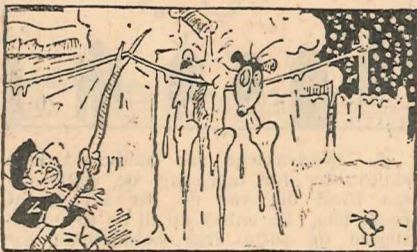
Han higet undertiden efter at kaste et blik i hendes sjæl, og han beskæftiget sig i sit stille sind meget mer med hende, end han for kort tid siden vilde ha anset for mulig. Naar han sat like overfor hende og betragtet hende, saa utmalte han sig hvor meget hun vilde utvikle sig i løpet av to aar. I hendes alder kan et aar gjøre underverker. Hvorledes vilde hun stille sig til ham, naar han vendte tilbake fra sin reise og spurte: „Vil du bli hos mig, eller skal jeg gi dig din frihet igjen?” Han folte sig litt urolig. Han, den vidende stod overfor hendes uvidenhed, og hans viden gjorde ham ufri og tvungen.

Denne uro blev sterkere, da han merket at Sanna blev mer og mer forlegen overfor

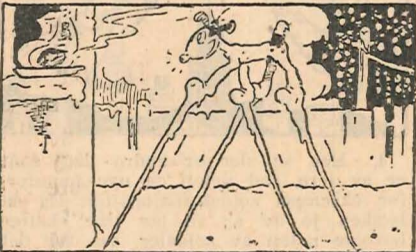
Den slemme gut og den kloke hund.

En slem gut vilde erte den kloke hund og benyttet sig av dennes øieblikkelige aandsfraværelse paa grund av et kjøt- ben til at trække en snor bort under maven paa den.

Saa heiste han det stakkars dyr op under avløpsrøret. Det var meget sterk frost den dag, vandet fros øieblikke- lig til is, saa det var ikke nogen mis- undelsesverdige stilling for den kloke hund.

Men der var noget, den ækle gut ikke hadde tat i betænkning, og det var netop den meget sterke frost. Vandet som randt nedover hunden, blev til lange istapper med det samme, og et øie- blik efter var disse blit saa lange at den kloke hund kunde gaa bort fra snoren paa dem.

Og nu kommer det morsomme ved historien. Da den kloke hunds ben var blit saa lange, saa kunde den uten videre gaa bort til spiskammervinduet og ta al den deilige stek som den ækle gut skulde ha til middag hele næste uke. Og hunden spiste den like for hans øine.

ham. I hendes øine laa et spørgende, ængstelig uttryk som røbet for ham at hendes sjæl befandt sig i en spaltning og at hun gjorde sig alle slags tanker.

En dag stod Sanna ved rælingen og stirret med hodet støttet i haanden ut over havet. Søster Agate hadde faat et litet anfald av sjøsyke og laa i sin kahyt. Verner gik bort til hende; de var alene.

Som han nu fra siden saa ind i hendes sove, sorgmodige ansigt, følte han en sterkere trang end nogensinde til at vise hende hvor glad han var i hende, og at han ikke alene betragtet hende som en hellig og dyrebar arv efter hendes far.

„Sanna, er det ikke vakkert?” spurte han og pekte ut over det let oprørte hav.

Hun nikket uten at vende sig om.

„Vidunderlig vakkert — man kan næsten ikke vende øinene fra det.“

„Men du kunde gjerne se paa mig en gang,“ bad han blødt.

Da saa han at blodet for op i hendes kinder og der kom et urolig blik i hendes ansigt.

Hun vendte ikke ansigtet om mot ham.

Da la han pludselig sin arm fast om hende.

„Sanna!“

Hun for sammen som i pludselig angst og traadte hurtig tilbake, idet hun befrikket sig for hans arm. I hendes ansigt laa der et uttryk som han aldrig kunde glemme og som røbet for ham at hun var sig deres sælsomme forhold fuldt bevisst. Han blev grepet av en inderlig medlidenhet; han skammet sig over at han med sin urolige forsken vilde efterspore hendes opvaaknende sjæls hemmelighet og tillike blev han overvældet av angst for at miste hendes tillid. Han hadde mistet sin egen ro og utvungenhet; nu vilde han ikke ved en overilet opræden berøve hende hendes.

For enhver pris maatte hun nu prøve paa at ut-

slette indtrykket av denne lille scene imellem dem, saa hun kunde gjenvinde sin utvungne ro. Det kunde bare ske ved at han fremhævet et broderlig og søsterlig forhold imellem dem.

Uten at følge efter hende saa han tilsynelatende likegyldig ut over havet.

„Kjære Sanna, vil du ikke bli her længer? Fryser du? Skal jeg hente dit sjal?” Hans hjerte banket høit, da han merket at hun nollende nærmet sig ham igjen. Hun syntes at skamme sig over sin angst. Nu vendte han ansigtet om mot hende. „Aa — kanskje jeg skræmte dig, da jeg saa pludselig traadte bort til dig?”

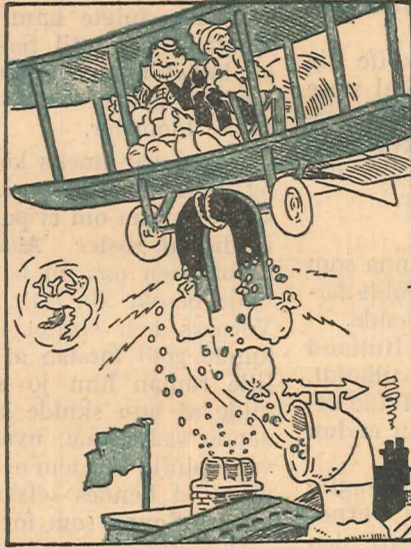
(Fortsættes).

Jernpengene.

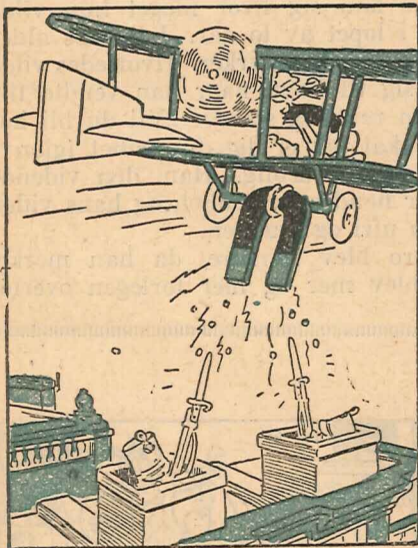
Et mislykket anslag.

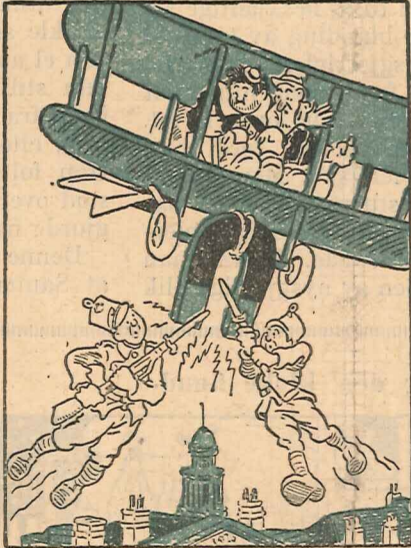
1. Et uhyggelig forsøk paa at plyndre selve Nationalbanken blev nylig bragt til at strande, og vi skal her fortælle hvorledes. Det er jo en bekjendt ting at statene nu holder paa at slaa sig paa jernpenger. To listige landstrykere hadde ogsaa lagt merke til den ting, og da de i sin tid hadde nydt en god skoleopdragelse, og særlig den magre hadde hat udmerkede anlæg for fysik, saa øinet de i jernpengene et felt, hvor de kunde narre sine medmennesker og ikke mindst staten. De bygget en flyvemaskin.

2. Det var naturligvis ikke et saa let arbejde, men de fik det ikke desto mindre fra haanden. Men flyvemaskinen var ikke det viktigste. Nei, det var en meget stor magnet, som de spændte fast nenedunder apparatet, og man vil hurtig forstaa deres plan. Jernpengene er jo nemlig av jern, og jern er netop det, som en magnet suger til sig. Er magneten nu tilstrækkelig sterk, og man for eksempel flyver henover nogen lustaker, saa vil magneten suge alle jern-femørene op gjennom skorstene. Og det gjorde den da ogsaa.

3. Det blev en glimrende forretning. De to gavytver suget den ene skorsten „ren“ efter den anden, og alle kokkepikene gik og famlet rundt i tallerkenrækkene; de kunde slet ikke begripe, hvor alle deres penger var blitt av. Men held fører mange ganger til begjærighet og saaledes ogsaa her. Naar det gik saa godt med de almindelige skorstener, hvorledes vilde det saa ikke virke, naar man tok en tur henover selve Nationalbanken? Det var fristende, og de gjorde det.

4. Men se, der er andre ting som er av jern end netop de nye femører, for eksempel soldaterbajonetter. Og da banken jo av og til lar sine skatter bevogte netop av soldater, saa var det første, de to gavytver suget op av bankens skorsten de to skildvakter. Det hadde de ikke tat med i beregningen. Det kan jo være godt nok at angre, men her hjalp det ikke. Nede paa magneten hang soldatene, og en flyvemaskin kan man jo heller ikke mir nichts, dir nichts stoppe.

5. Skildvakterne var imidlertid ikke skildvakter for ingenting, de visste ogsaa hvad det var de var sat til at passe paa. De entret op til de pengesugere og satte dem bajonettene for brystet. Det var en rigtig kjedelig situation. Og der hjalp ingen kjære mor: Roret maatte lægges om, og den geniale pengesugermaskin satte kursen mot poliistationen. Som for at forøke de to gavytvers sorg og fortvilelse kunde man stadig høre den klirrende lyd av jernpengestykker, som hoppet op av de forbiilende skorstener og satte sig fast paa magneten.

6. Men endnu hadde ikke soldatene vundet spillet. Neppe hadde de to misdædere faat øie paa det lange, skumle fængsel, før de gjorde et sidste fortvilet forsøk paa at undfly; de gav roret en pludselig dreining, og flyvemaskinen ændret retning — bort fra straf og fængsel. Men nede i fængselsgaarden var man allerede klar over situationen, og ikke alene det, man var ogsaa snarraadige. I en fart fik man fat i en endnu større magnet, de to magneter tiltrak sig hverandre — og fængslets porter lukket sig for de to pengerøvere, de blev fanget i deres egne, listige garn.

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 13.

37. Hvad dato og klokkeslet var de to barn oppe hos dr. X: Det er ikke saa vanskelig at regne det ut, naar man erindrer at klokken ikke kan bli mer end 12, talmæssig set. Det laveste tal som multiplikationen av dato og maanedstal kan gi er altsaa 88. Og da klokken talmæssig set ikke kan være mindre end 1, blir det høieste tal som de to nævnte multiplikationer gir altsaa 99. Mellem 88 og 99 maa følgende det søkte produkt ligge. Men det kan hverken være 88 eller 99, for intet av disse tal kan tænkes fremkommet ved multiplikation av to tal, av hvilket det ene er dobbelt saa stort som det andet. Man maa altsaa prøve med et av de ti andre tal mellem 88 og 99. Og gjør man det, finder man snart at det eneste av disse som tilfredsstiller den stillede fordring er 98, som er 7×14 . Da maanedstallet ikke kan være høiere end 12, maa den søkte dato altsaa være 14.7 (14. juli), og klokkeslettet $100 \div 98 = 2$. De to barn var altsaa oppe hos dr. X den 14. juli klokken 2.

38. Billedrebusen:

Hvem mon forstaaer det sære sprog, som skrevet staar i denne bog?

39. Logogriif: Løve, klør, rive, føler ve, røver, leve, vrøvl, rifle, — firkløver.

16de haandarbeide.

Servietmappe med engelsk broderi.

Mappen er av hvit lin og er 26 cm. lang og 12 cm. høi. Den broderes med engelsk broderi og tunger. Den syes med hvitt brodergarn.

Materiale: Paategnet lin og garn, pris kr. 2.00 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raad-giveren“ paa side 28.

Hvad der interesserer damene.

Sofapute med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Denne nydelige pute trækkes paa forsiden med hvitt eller lyst kulørt korsstingsstof (aida-, panama-, java- eller kongresstof), hvorpaa 4 korssting vil komme til at fylde ca. 1 cm. Det ovale blomstermønster, som er raskt og morsomt at sy, utføres i korssting med perlegarn eller glansfuldt brodergarn i de kulører tegnforklaringen angir. Rosene er røde, blomstene lila eller blaa og gule i midten, bladene grønne og stilkene brune. Det er et meget taknemlig arbeide, som gaar let og hurtigt fra haanden, da der ikke er mange schatteringer. Bill. 1 viser puten færdig, bill. 2 typemønsteret, som av pladshensyn er snudd om paa siden. Puten er 60 cm. bred, 50 cm. høi.

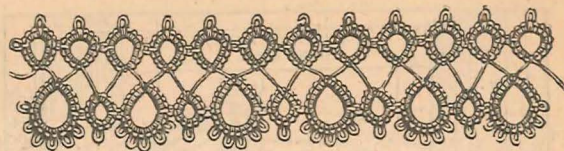
Bill. 1. Pute med korsstingsbroderi. (Hertil hører bill. 2.)

derpaa 3 ganger avvekslende 1 pct. (picot) og 3 dbkn., ringen trækkes sammen, arbeidet vendes. Derpaa en stor ring efter et litet mellemrum (se bill. 3): 6 dbkn., 1 pct., 2 dbkn., 5 ganger avvekslende 1 pct. og 1 dbkn.; derpaa endnu 1 dbkn.,

Smal bord i Orkisarbeide.

(Hertil hører bill. 3.)

Man orkerer denne sirlige bord av hvitt glansheklelegarn nr. 70 og begynder paa følgende maate med en liten ring i den øverste rad: † 4 dbkn. (dobbeltknuter).

Bill. 3. Smalt mellemverk i orkis.

1 pct., 5 dbkn., ringen trækkes sammen, arbeidet vendes. Som det fremgaar av bill. utelater man av og til 1 pct. ved siden av en ring og slynger istedenfor til 1 pct. paa den tilstøtende ring. — Der følger nu atter et litet mellemrum og saa en liten ring som den først beskrevne, derpaa vendes arbeidet, og efter et nyt mellemrum følger en bitteliten ring i underste rad. (Det vil si at man utfører ringene i zikkzak og ikke i rette rader.)

En bitteliten ring orkeres saaledes: 3 dbkn., der slynges til det sidste pct. paa den store ring, 3 dbkn., 2 ganger avvekslende 1 pct. og 3 dbkn., ringen trækkes sammen, arbeidet vendes, og man gjentar videre fra †.

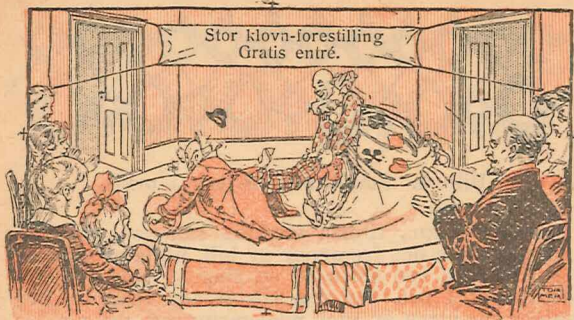
Riktig behandling av vaskestoffer.

Vaskestoffer faas stadig i penere og penere mønstre og i rikholdigere utvalg; man ser dem av de mest forskjellige slags, og de nydeligste dragter syes av disse stoffer. Men — efter første vask mister de allerede ofte sin friskhet og farvepragt, og man hører sterke klager over uegte farver. Dette er dog ofte aldeles ugrundet, for selv meget vanskelige farver kan holde sig naar de vaskes riktig, og dette er navnlig tilfældet med mellemfarvene. For at faa vaskekjølene rigtig pene gis der to udmerkede maater hvorpaa man kan rense dem. Det er quillayabark, ogsaa kaldet panamaspaaner, og galdesaape, som begge anvendes med godt resultat, mens det første kanskje har fortrinnet paa grund av sin billighet. Hvis man tar quillayabark til vasken, skal man koke den av i vand, sile den gjennom en sil og blande „kraften” med rikelig varmt vand, naar det gjælder vaskestoffer av sterk farve; hvis man derimot skal vaske tøy av lyse, sarte farver, maa man ikke koke quillayabarken, men lægge den i en pose og la den ligge og trække i vandet natten over. Blandingen, hvori man vasker tøiet, skal være godt lunken; tøiet skylles i edikvand, dette frisker ogsaa paa farvene hvis de er blitt bleket. Hvis man bruker galdesaape, opløser man den i vandet, koker saapeopløsningen og lar den derpaa avkjøles tilstrækkelig før man vasker kjolene i den. Man skyller ogsaa her i edikvand.

Naar vaskekjoler blir behandlet paa denne maate, blir de altid pene, selv om de er meget sarte.

Bill. 2. Typemønster til puten bill. 1. Forklaring av tegnene: ◻ lysere, ◻ mellem, ◻ mørkere, ◻ lystila, ◻ mellomilla, ◻ lysgul, ◻ rødgul, ◻ lys blaugrøn, ◻ mørk blaugrøn, ◻ mørkebrun.

Dilettant-manegen. Et indianer-overfald.

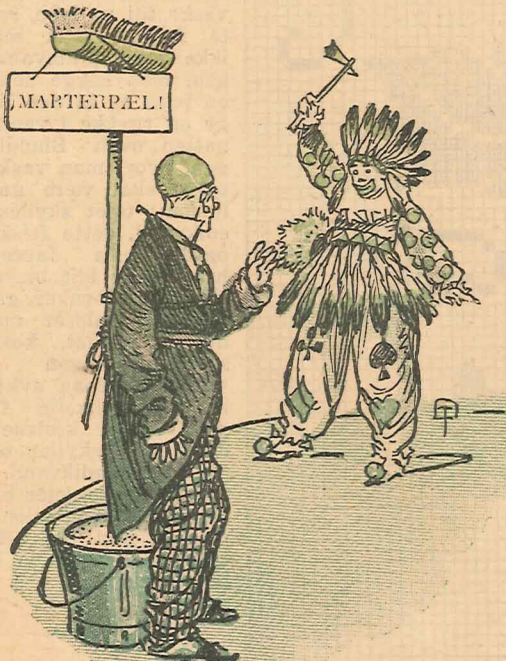
Pantomimisk klovn-intermezzo.

Personer: Dandy, klovn.
Dummepeter.

DUMMEPETER kommer ind med en gammel, sterkt lodden, høi hat paa hodet, en medtat paraply under armen og en ikke meget elegant haandkuffert i haanden. Efter at ha spasert frem og tilbage paa gulvet nogen ganger og speidet omhyggelig til alle sider lægger han kufferten fra sig, stiller paraplyen mot væggen og tar hatten av for at henge den op. Men da der ikke er nogen spiker at henge den op paa, falder hatten ned. Dummepeter tar den op, spytter paa den og stryker den omhyggelig over med armen. Saa bærer han forsigtig kufferten og paraplyen over til den andre væggen og anbringer dem der, mens han gjør et nyt forsøk paa at faa hatten til at henge. Da det atter mislykkes, betrakter han mistrøstigt hatten og ryster paa hodet, men antyder saa pludselig at han har faat en idé. Op av lommen trækker han spiker og hammer, banker omhyggelig spikeren ind i væggen og — lægger derpaa smilende hatten paa gulvet ved siden av kufferten!

Der høres nu støi utenfor. Med alle tegn paa skræk farer Dummepeter bort og griper sin paraply, slaar den op, stiller den paa gulvet og gjemmer sig bak den.

DANDY trær ind, klædt som klovn, men med indianerpynt paa hodet og et skjørt utstyrt med fjær. I haanden har han en tomahawk, i beltet en stor kniv. Forsiktig nærmer han sig paraplyen for at se hvad der er bak den. DUMMEPETER snur stadig paraplyen, saa at DANDY ikke kan faa kikket bak den, men hele tiden har spidsen av den pekende mot sig. Saa tar DANDY frem en snor, binder den fast i paraplyspidsen og trækker kraftig til sig. DUMMEPETER holder godt fast i haandtakket og trækker til sig fra sin kant. Pludselig rykker snoren. DANDY falder paa ryggen til den ene siden og DUMMEPETER til den andre siden.

Bundet til marterpælen lider Dummepeter alle en skalpert skabnings rædsler og kvaler, skive som han er for „indianeren“s tomahawk-kast.

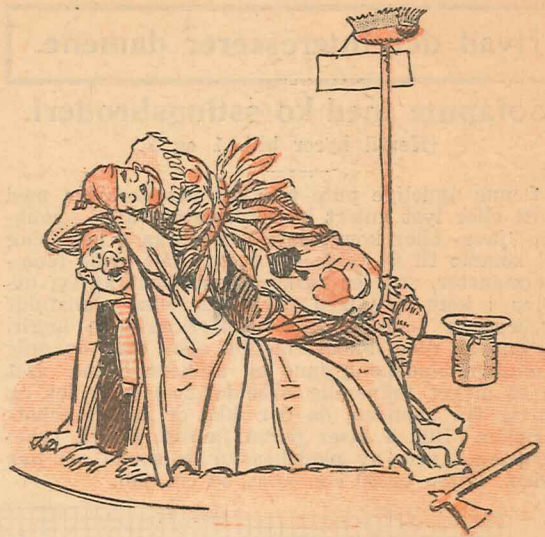
DUMMEPETER blir liggende som død. DANDY ligger litt, reiser sig saa forsiktig op, ser nysgjerrig paa Dummepeter, og viser ved miner og fagter at han vil spise Dummepeter. Da han faar øie paa Dummepeters kraftige haarfylde, antyder han at han først vil skalpere ham. Han trækker frem sin store kniv, hvæsser den paa sko-saalene og nærmer sig Dummepeters hode. DUMMEPETER springer nu forfærdet og vil flygte. DANDY løper efter ham løftet kniv. Under dette falder de begge over paraplyen. De reiser sig begge langsomt og ser skarpt paa hverandre. DUMMEPETER ser aldeles rædselsslagen ut, DANDY er forfærdelig blodtørstig og viser Dummepeter at han vil skalpere ham. Pludselig smiler Dummepeter forstaaende, han puster lettet, nikker venlig til Dandy og tar sin fyldige paryk av (under den har han „maane“-paryk) og overrækker i dypeste underdanighet Dandy „skalpen“. DANDY trykker Dummepeters haand og takker ham hjertelig, hvorpaa han seiersstolt henger skalpen i beltet.

Dummepeter dukker sig bak sin paraply mot den vilde „indianer“s rasende angrep.

DUMMEPETER samler nu sine saker sammen og vil gaa sin vei, men DANDY stopper ham og antyder for ham at han skal bli staaende til Dandy kommer tilbake. DUMMEPETER nikker mens han hakker tænder og skjælver av rædsel. DANDY gaar, idet han stadig holder øie med Dummepeter. Litt efter kommer han ind med en bøtte og en kost. I bøtten er der sand, hvori Dandy stikker kosten fast og hefter en seddel til den. Paa sedlen staar der med store bokstaver ordet „MARTERPÆL!“ DUMMEPETER ser nysgjerrig paa dette. DANDY stiller nu DUMMEPETER med ryggen mot „marterpælen“ og truer ham til ikke at røre sig, ellers vil han straks bli hængt op. Derefter gaar DANDY nogen skridt tilbake, griper sin tomahawk, sigter paa en komisk maate paa den skjælvende Dummepeter og kaster tomahawken efter ham. DUMMEPETER griper noksaa fornøid tomahawken i flugten, hvilket gjør Dandy rasende. Han tar tomahawken fra Dummepeter, gaar tilbake og sigter og kaster den etpar ganger til, stadig med samme resultat.

Nu blir DANDY rasende for alvor. Han tar en vældig pil frem og antyder at han vil kaste den efter Dummepeter. Han gaar nu litt til siden, tar en flaske hvorpaa der staar med store bokstaver: „GIFT!“ med kors og dødningehode, hvorefter han dypper spidsen flere ganger i „giften“. Flasken sætter han fra sig paa gulvet ikke langt fra Dummepeter; han gaar nu nogen skridt tilbake og sigter med pilen paa Dummepeter. Han kommer til at slippe pilen ned, og mens Dandy bøier sig for at ta den op, griper DUMMEPETER „gift“-flasken, lugter paa den, smiler, gnir sig velbehagelig paa maven, sætter flasken for munnen og tømmer den, hvorefter han snur flasken om og holder den frem mot publikum, som nu ser etiketten paa den andre siden, hvorpaa der staar „VIN!“ DANDY som under alt dette

Dummepeter optrær som „sovesofa“ for den blidelig indstumrede „indianer“.

har ligget paa gulvet og lett efter pilen, reiser sig endelig op, og da han ser Dummepeters velbehagelige uttryk river han rasende flasken fra ham, holder den op mot lyset og opdager at den er tom, hvorefter han opbragt kaster flasken fra sig. DANDY kaster nu pilen efter Dummepeter, som gemytlig tar den ut av sig selv, slaar hændene sammen av fortvilelse og farer ophidset frem og tilbake paa gulvet.

Tilslidst antyder DANDY at han er blitt træt og vil sove. Han ser sig om efter et sted hvor han kan lægge sig, og hans blik falder paa Dummepeters haandkuffert, som han henter og aapner. Ut av kufferten trækker han et laken, et putevar, et par tøfler og en natlue og ytrer sin store glæde over sit fund. Han gaar saa bort til Dummepeter, faar denne til at lægge sig ned paa alle fire paa gulvet og gir sig derefter til at re op „sengen“, idet han lægger laken over Dummepeters ryg og hode. Dummepeters bakhode danner „sengen“s hodegjærde, og her anbringer Dandy „hodeputen“, nemlig kufferten, som han har puttet ind i putevaret. Han tar tøflene og natluen paa sig efter at han har

lagt av sig fjærpynten og lægger sig derpaa noksaa fornøid i „sengen“, det vil si paa ryggen av Dummepeter. Saa strækker han sig, gjesper og later som han sover. DUMMEPETER synker mer og mer sammen under byrden, kryper forsiktig ut, triller i en fart Dandy ind i lakenet og skynder sig ut. Dandy reiser sig søvndrucken, falder i lakenet, hvorefter pantomimen er færdig.

De nødvendige materialer til denne pantomime er: den store kniven og tomahawken, som let kan lages av træ eller pap. Knivbladet eller økse-hodet fremstilles ved at klistre sølvpapir paa.

Den stolte doge.

Den dengang saa mægtige republik Genua, som fra det 14. til slutningen av det 18. aarhundre blev regjert av doger med hertugs rang, hadde git Ludvig IV av Frankrike, datidens mest glimrende og mest indflydelsesrike regent, anledning til misnøie. Han forlangte derfor at dogen, som staten Genuas overhode, med fire medlemmer av det høie raad, personlig skulde overbringe ham en undskyldning paa statens vegne.

Dogen kom, da han altsaa maatte det, som en fyrste med al den pragt i sin fremtræden som svarte til Genuas anseelse og rigdom.

Man mente dog at han følte sig imponert av det gyldne straalende slot i Versailles og al den pragt som omgav Frankrikes mægtige hersker, og man spurte ham, hvad der forekom ham mest beundringsværdig.

„At man ser mig her!“ var det stolte svar.

Ertekrok og prinsessen.

Der var engang en konge og en dronning som fik en liten datter. De inviterte naturligvis straks alle gode feer til barnedaaben, og en skildvakt blev sat ved døren for at passe paa at ingen onde feer listet sig ind. Feene kom ogsaa med sine gaver, men pludselig blev der slik uro i salen — en liten mand smuldet forbi skildvakten og løp bort til prinsessens vugge, hvor han hvisket etpar ord.

Heldigvis var feene i nærheten og de prøvde at gripe manden, men han smuldet forbi dem op gennem skorstenen og forsvandt.

Det var den onde alf „Ertekrok“ og kongen var meget rød for at han skulde ha skadet prinsessen; men alle feene forsikret at Ertekrok hadde været der allfor kort til at han kunde faa gjort noget galt.

Prinsessen vokste op og blev vakker og snil og klok, alle hendes lærere var fornødt med hende og alle mennesker holdt av hende. Men en dag traadte hendes lærer i staving ind til kongen og sa:

„Deres majestet maa undskyldte, men der maa være noget iveien, for det er mig ganske umulig at lære prinsessen at stave rigtig. Hun kan baade læse og

skrive pent, men hun staver aldeles forferdelig.“

Kongen blev meget overrasket og sendte bud efter prinsessen, men det viste sig at hendes lærer hadde ret, hun stavet saa galt at det var umulig at skjønne det.

Dette var jo kjedelig, for prinsessen skulde jo engang regjere landet, og kongen ga hende flere andre lærere i staving, men like litet hjalp det. Hun kunde ikke engang stave sit eget navn, for naar hun skulde skrive Margrethe skrev hun Margred. Saa spurte kongen sine vismænd hvad han skulde gjøre ved saken.

Tilslut var der en av dem som fandt ut sammenhængen.

„Herre konge,“ sa han og bukket dypt, „saken er at det maa være den onde alf Ertekrok som har fortryllet prinsessen saa hun ikke kan stave rigtig. Og der er bare en maate at befri hende paa. Hvert syvende aar mister Ertekrok sin magt i nøiagtig ti minutter, hver juledag, hver paaskedag og hver pinsedag præcis paa slaget 12. Det er netop iaar at dette vil ske. Hvis prinsessen kan skrive et brev uten en eneste stavfeil i løpet av disse ti minutter, saa taper hans trolddom sin magt over hende. Men brevet maa være mindst likesaa langt som Ertekroks skjeg, er det ikke det, har han vundet.“

Kongen mente der var ikke andet for end at prøve og da klokken blev 12 juledag sat prinsessen med pen og blæk og papir og skrev saa fort hun kunde. Til sin store forundring merket hun at hun stavet rigtig.

Da ti minutter var gaat stod Ertekrok foran hende, grep brevet og læste det igjennem — der var ikke en eneste feil. Men saa maatte han det med skjegget sit og satte i en haanlig latter. Stakkars prinsessen! Skjegget var tre ganger saa langt som brevet!

Kongen mente at de fik prøve om igjen paaskedag og imens øvde prinsessen sig paa at skrive fort. Hun skrev snart fortere end alle andre mennesker i landet, men da hun forsøkte anden gang, hjalp det ikke noget — skjegget var endnu et langt stykke lenger end brevet.

Prinsessen graat og sa at det kunde ikke nytte mere, men da kom der en ung mand og sa at han kanskje kunde

lære prinsessen hvorledes hun skulde bære sig ad for at vinde. Han het Hans og var skriver paa et kontor og han bad prinsessen om at øve sig en time hver dag paa kontoret hvor han var.

Først vilde kongen ikke, men tilslut sa han at det var jo alltid et forsøk værd, og prinsessen og skriveren øvde sig hver dag paa at skrive.

Endelig kom pinsedag og paa slaget ti minutter over tolv stod Ertekrok og saa spottende paa prinsessen som sat med sit strikketøi i haanden.

„Det varte længe for du kom idag,“ sa hun, „jeg er alt færdig med brevet. Der ligger det!“

Derpaa ga hun

„Hun har narret mig!“ skrek Ertekrok.

sig til at strikke igjen og lot som det hele ikke vedkom hende.

Det kunde Ertekrok ikke forstaa. Han tok brevet og begyndte at læse det. Men med ett blev han aldeles rasende, han trampet i gulvet og skrek og ropte:

„Hun har narret mig! Hun har narret mig!“

Hvorledes det var gaat til? Jo, skriveren kom til at tænke paa at det bare gjaldt at skrive et langt brev, der stod

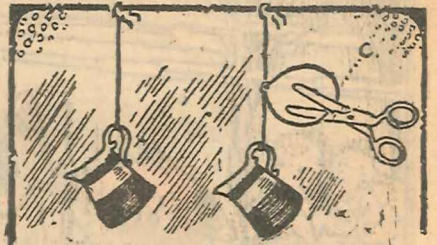
ingenting om hvor bredt det skulde være. Derfor hadde han klistret sammen en masse ganske smaje papirstrimler, saa de blev saa lange som Ertekroks skjeg, og nu øvde prinsessen sig hver dag paa bare at skrive et ord paa hver linje — det var nemlig selt ikke let at skrive paa et saa smalt stykke papir.

Da saa pinsedag kom varte det ikke længe før prinsessen hadde skrevet et helt brev som var meget lenger end Ertekroks skjeg og ikke hadde en eneste stavfeil.

Dermed var altsaa trolddommen brutt og fra nu av skrev prinsessen alltid rigtig og stavet aldrig galt. Men hun giftet sig med den unge skriveren og de levde sammen i herlighet og glæde.

Den magiske snor.

Et kunststykke som enhver kan utføre er følgende: Man henger en mugge eller andet man har for haanden op i en snor som vist tilvenstre paa billedet. Derpaa gir man en av de tilstedeværende en saks og ber ham klippe snoren som muggen henger i over, men vel at merke slik at muggen ikke falder ned.

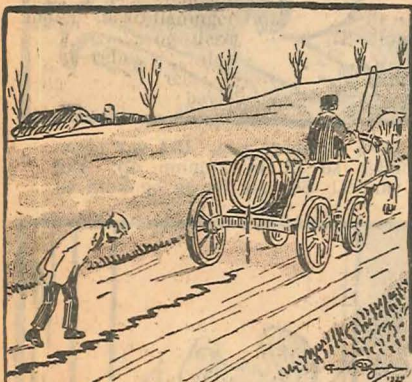
„Det er umulig,“ vil de fleste svare. „Aldeles umulig.“ „Det skal vi se paa,“ sier tryllekunstneren, lager en løkke paa snoren som vist tilhøire paa billedet og klipper derefter snoren over paa det sted i løkken som billedet antyder. Og der gjør det ingen skade — muggen henger like godt som før.

Dr. X's avdeling med lomme penger.

Ved hver oppgave faar 1 løser 5 kroner som lomme penger og 2 løsere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 6. mai. — Den paa denne dag ved hver oppgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 5 kroner som lomme penger, de to følgende faar 2 kroner hver.

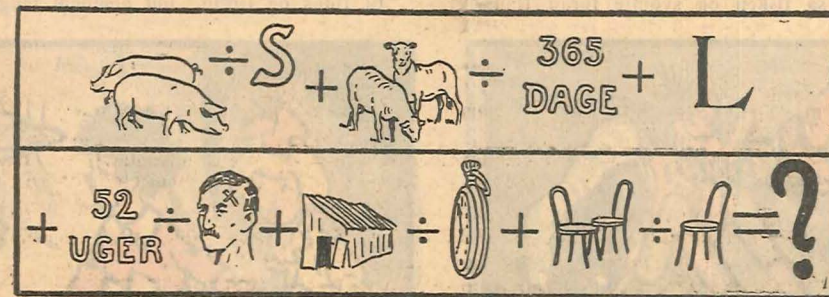
Lomme penge-oppgave nr. 46.

Hvor mange liter tjære var der oprindelig i denne tønden og hvor mange liter blev der spildt?

En kjøbmand paa landet hadde været i byen for at kjøpe varer. Blandt andet hadde han kjøpt en fustage kul-tjære til 85 kroner. Paa hjemturen gik der hul paa tønden, saa endel av tjæren randt ut. Men det var dog en rest tilbake, som kjøbmanden kunde selge da han kom hjem. Han fik 68 øre for hver liter av restpartiet og tjente der-ved 20 pct. paa handelen. Men hvis han ikke hadde spildt noget av tjæren, vilde han ha tjent 8 pct. til. Hvormange liter tjære randt ut? Og hvormange liter var det oprindelig i tønden? Om lomme penger se ovenfor.

Lomme penge-oppgave nr. 47.

Hvem kan læse denne plus- og minus-rebus?

„En plus- og minus-rebus“ løses, som læserne allerede vet, paa en litt anden maate end de sædvanlige rebus'er, som i virkeligheten bare er „plus-rebus'er“, idet man under løsningen føier led til led eller saa at si lægger det hele sammen. Men ved „plus- og minus-rebus'ene“ legger man bare til, hvad der staar + foran, mens alt, som har fortegnet -, trækkes fra. Paa den

maaten blir oppgaven av lignende art som de rigtige matematiske ligninger med alle deres +'er og -'er og deres =. En „plus- og minus-rebus“ er dog meget morsommere at ha med at gjøre, hvad en prøve let vil overbevise en om. Hvem kan si dr. X, hvad der staar ovenfor? Hvad blir resultatet av ligningen? Om lomme penger se foran.

Lomme penge-oppgave nr. 48.

Logograf.

2. 4. 5. 6. 7. 1. 3.

Den skal i sandhet løpe med pilens fart adræt, som man kan si dette om og sie det med ret.

6. 2. 4. 5.

Har gaaden du her gjettet og tydet alle spor, ja, da har mig du vundet, — tro mig paa mit ord.

2. 8. 3.

Hvor mig du ser tilstede, det er bestandig to, — det gjælder baade mennesker og støvler og sko.

5. 1. 2.

Kanske paa mig du bærer eisteds paa din krop, dog tror jeg ei du sier, at der jeg pynter op.

1. 8. 9.

Som elvens vande strømmer tilslut i sjø og hav, mit løp omsider ender i tidens store hav.

6. 2. 8. 1. 7.

Naar høvlen farer hvæsende over træ og metal, da fødes jeg til verden og tidt i tusental.

1. 7. 4. 5. 4. 7.

En farve her man skuer, men hvordan den ser ut, derom vil her jeg ikke bringe noget bud.

2. 8. 2.

Naar boken skal indbindes og være sterk og god, jeg yder ofte hjælp, — si mig ikke imot.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Med fule lurerier, med skjæmt og lystighet hvert aar jeg mig indfinder, forinden man det vet.

Om lomme penger se ovenfor.

Mottagerne av lomme pengene for oppgavene i nr. 13:

Opgave nr. 37: Agnes Andersen, Hof pr. Honefoss, 5 kr.; Roald Röhne, Valkyriegt, 3, Kra., 2 kr.; Karen Egeberg, Sandviken, 2 kr.

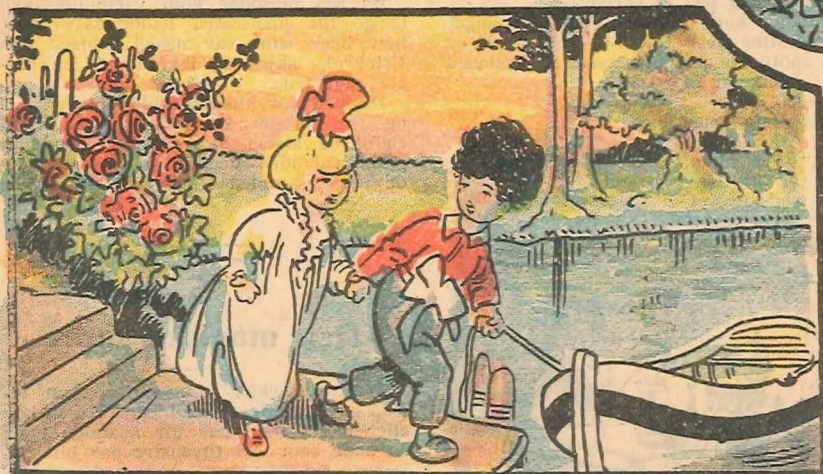
Opgave nr. 38: Arne Kolderup, Skippergt. 20, Horten, 5 kr.; Gudrun Thonhaugen, Korpemoen, Kongsberg, 2 kr.; Alfhild Falang, Villa Klevheim, Nordstrand, 2 kr.

Opgave nr. 39: Ruth Hovland, Nøtterø, 5 kr.; Ingeborg Molvig, Kallum pr. Moss, 2 kr.; Julius Stephansen, Tordenskjoldsgt. 12 b, Drammen, 2 kr.

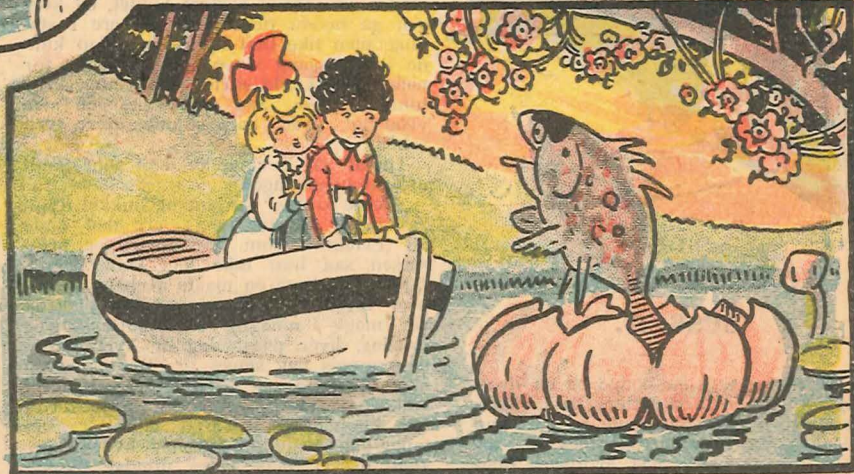
Løsningene paa oppgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lomme pengene i bladets nr. 19. — Løsningene paa oppgavene i dr. X-avdelingen i nr. 13 findes i dette nummer av bladet side 20. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 6. mai, og brev med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 16),

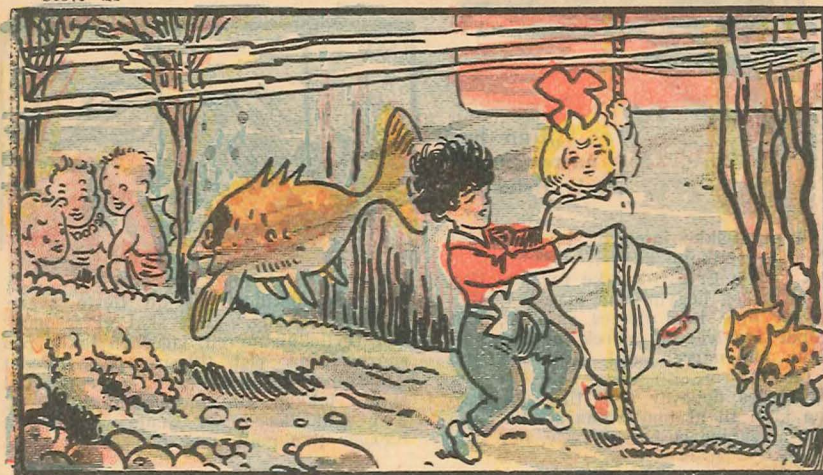
„Allers Familie-Journal“, Kristiania.

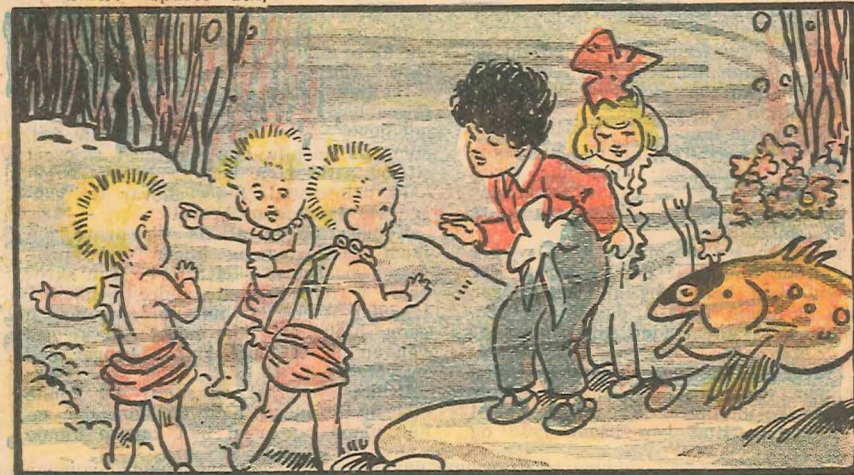
1. „En baat! En baat!“ ropte Hans. „Nu vet jeg hvad vi gjør!“ „Hvad gjør vi?“ spurte Grete. „Vi vil ut og seile!“ svarte Hans. „Bare jeg tør!“ sa Grete. „Du tør vel, naar jeg er styrmand!“ svarte Hans og saa rent stolt ut

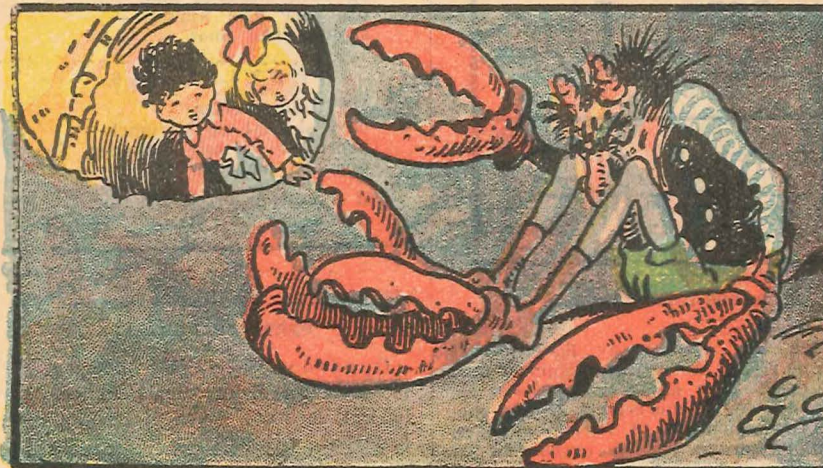
2. Saa stotte de fra land og seilte ut paa de vildene vover, bort til en ukedvanlig stor vandlilje. Det var en forunderlig blomst, denne vandlilje. For op av den steg pludselig en fisk. „Vil dere være med til havmandens barn?“ spurte den.

3. Det hadde barna ikke noget imot, og saa kjatret de nedover baatens forloiningsrep, ned i vandet, helt ned til bunden. Det var en vaat tur, men det var morsomt. „Denne vei!“ sa fisken og svømte foran Hans og Grete.

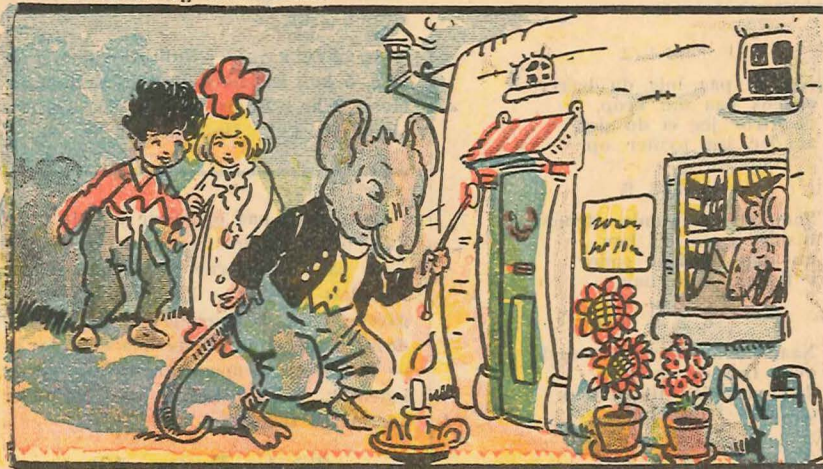
4. Saa kom de til havmandens barn. De hadde smaa finner paa ryggen og strittende haar paa hodet, saa de lignet berrer. „Kom!“ sa de til Hans og Grete, „ind gjennom tangskogen, saa skal dere se vort leketoi!“

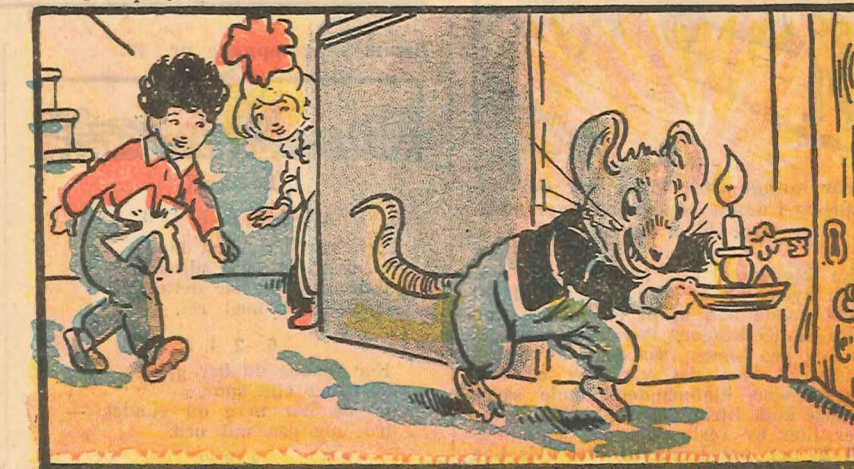
5. Hans og Grete gikk med. Da de kom til en mørk hule, sa havmandens barn: „Kikk ind, saa skal dere sei!“ Barna kikket ind. Men aa gid, hvad var det for noget? Der sat et fælt hummertrold med lange hummerhænder og hummerben!

6. Ham hadde de ikke lyst til at hiise nærmere paa. Det var ogsaa et leketoi at vise dem! De fikk vist heller se til at komme op. Det var ogsaa svært tungt at puste nede i vandet! Saa gikk de op og kom til muldvarpen.

7. Han var mer hyggelig at se paa. Men hvor veien gikk til deres hjem, det kunde han ikke si dem. „Spør mester mus!“ sa han. Saa kom de til mester mus. Jo, han skulde nok hjelpe dem. Saa ringte han paa i et litet lus.

8. „Denne vei!“ sa mester mus og tok et lys og en nøkkel i haanden. „Vi kommer aldrig hjem den vei!“ sa Hans. Saa gikk døren op, og vips! . . . var Hans og Grete allikevel hjemme igjen. Saaledes endte den turen til havsens bund!

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Trold kan tæmmes.

Av Jessie Pope.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

„Jeg bryr mig slet ikke om at se dem!” sa Monika og skjøv brettet med lykønskingskortene til hendes fødselsdag tilbake. „Jeg vet at jeg bare vil komme til at kjede mig. Jeg er absolut sikker paa det — kjede mig tildøde.”

Hendes mundviker sænket sig i utilfredshet, hun rynket de vakre bryn, og der kom et opsætsig uttrykk i det ungdommelige ansigt, som allikevel vedblev at være meget pent.

At bli født med en sølvske i munnen gjør ikke alltid livet honningsøtt, og man kan bli inderlig lei og kjed av alltid at bli smigret, snakket efter munden og føiet i ethvert ønske. Monika hadde arvet sin fars penger og hans gode evner og forstand; hun hadde studert og hun hadde reist. Hvert av hendes ønsker var blitt tilfredsstillt og hver fornøielse nydt altfor tidlig — med det resultat at hun fant alt tomt og kjedelig — ogsaa det bal hun hadde indbudt til i anledning av at hun blev en og tyve aar.

„Der findes ikke den mand paa hele jorden som jeg vil gi to pence for at danse med,” mumlet hun. „Og der er ikke noget saa ekkelt som at skulle takke for hvad man ikke bryr sig om.”

Hun var allerede blitt overøst med fødselsdagsgaver av folk som ikke kunde vente til dagen kom. Den eneste hilsen som hadde glædet hende var kommet fra hendes gamle skotske amme, som nu var gift og bosat i høilandet, og som hadde sterkere hold i den unge forkjælte pikes hjerte end nogen anden person i verden.

„Ørreten begynner at springe i bækkene,” skrev Nanny, „og Jack kommer med de feteste til middag. Lyngen staar saa deilig paa heden, saa jeg kunde ha lyst til at sende dig en buket av den. Men du er jo en fin, ung dame nu, og du faar naturligvis mange buketter som er meget penere, og av fine, unge herrer.”

„De fine, unge herrer” fremkaldte et spodsk smil om Monikas læber; men uttrykket i de brune øine mildnedes, idet hun forestillet sig heden, den rislende bæk med ørretene og den kjære Nanny med eplekindene, det hvite forklæ og den gule fløte i melkekjelderne.

„Der kunde jeg ha lyst til at tilbringe min fødselsdag,” sa hun, „og saa la alle disse indbildske kavalierer trippe sin dans uten mig. Jeg skulde ønske jeg kunde.” Hun rynket panden. „Naturligvis kan jeg, naar jeg vil — hvem skulde forby det?”

Tanken fik hendes ansigt til at lyse som om det var blitt rammet av en solstraale, og hun opflammedes pludselig av energi. Hendes kinder blusset og hendes øine straalte. Hvorfor ikke bringe tanken til utførelse og løpe bort fra alle forpligtelses kjedsommeligheter?

Endel av gjestene som skulde komme i dagens anledning, og som skulde ligge over, var allerede ankommet. Men Monika som hadde kjedet sig mer end almindelig hadde trukket sig tilbake efter middagen, idet hun foregav træthet og hodepine, og hadde overdraget sin tante og sin formynder at underholde gjestene.

„De klarer det nok uten mig,” sa Monika ved sig selv, „og ingen faar vite at jeg er forsvundet før imorgen. Nu er spørsmålet, hvilket tog jeg skal reise med.”

Hun tok en togliste, og efter at ha studert den nøie besluttet hun sig til ta reise fra Kings Cross med 11,30-toget. „La dem saa bare si om mig,” sa hun med ironi, „at jeg aldrig tænker paa andet end min egen fornøielse.”

Monika pleide at opsætte alting til det yderste øieblik; men i dette tilfælde var der dog litt uskyldning for, at hun ikke naadde ut paa perronen før der var meldt avgang, av hvilken grund hun temmelig hodekuls maatte styrte ind i den første den bedste 2. klasses kupé. Men da hun hadde anbragt sig selv i et hyggelig hjørne og hadde pustet ut efter de forcerte anstrengelser for at komme i rette tid, fant hun det hele meget komfortabelt og følte sig særdeles tilfreds med sig selv. Hun kjedet sig ikke, og de rytmiske støt i wag-

gonen formet sig i hendes ører til en triumfsang. Folk trøttet hende, og derfor flyttet hun fra dem; men saaledes var det ikke med de landlige steder, og nu var hun paa vei til Braemar, en av de deiligste egne paa hele jordens overflate.

Hendes malersaker og hendes skissebok laa i hendes reisekuffert; for Monika hadde gjennomgaat et kursus paa en kunstscole og hadde her erhvervet sig saa megen færdighet og kunstsans, at hendes venner betragtet hende som et geni. Uanset deres dom fandt hun selv megen fornøielse i at dyrke pensel og palet. Waggonens vuggende bevægelser hensatte hende i en blid, døsende stemning; hun drømte om heden og smaabækkenene, om solglinsende sjøer og sneribbede fjelder og følte sig for en gangs skyld saa lykkelig som et barn, der har faat sommerferie.

Et telegram som hun avsendte fra Edinburgh beroliget ganske hendes samvittighet med hensyn til de ængstelser de kunde føle derhjemme for hendes skyld. Telegrammet var meget karakteristisk for hende og lød saaledes:

„Har besluttet at tilbringe min fødselsdag hos Nanny i Skotland. Send ingen gaver derop. Brev senere.”

Efter i Aberdeen at ha avsendt et telegram til Nancy og forberedt hende paa sin ankomst, gik hun ind i restaurationen for at forfriske sig med

I neste øieblik vilde hun ha ligget nede paa linjen, hvis ikke en arm med muskler saa faste som jern hadde grepet hende.

en kop kaffe, da hun ikke ventet at de hadde frokosten færdig i spisevognen, og det var denne kaffe med rundstykker som nær hadde foraarsaket at toget hadde kjørt fra hende. Selvsikker som sedvanlig var hun sikker paa at uret var fortidlig, fordi hun visste at man i jernbanens restaurations-saler pleier at sætte den lange viser litt frem, og nu maatte hun selv sætte det lange ben foran og finde sig i at bli halvveis kastet ind i en kupé med mer hurtighet end værdighet, midt under smelden av dører og ringen med klokker.

Den anden reisende i kupéen saa ikke videre tilfreds ut ved at se sin ensomhet bli forstyrret. Det var en typisk ung skotte: lyshaaret, med graa øine og frisk teint. Der var noget vist overlegent og sikkert over ham, der straks vækket Monikas let fremkaldelige motstandslyst, saa at hun, da han puttet sin pipe i lommen, undlot at gi ham tilladelse til at vedbli at røke, skjønt hun ellers ikke hadde noget mot tobak — tvertimot, mer end et cigarettui hadde figurert blandt hendes fødselsdagsgaver. Men hun sa ved sig selv: „Ønsker han en gunstbevisning indrømmet, saa la ham be om det.”

Skjønt Monikas medmennesker alltid trøttet hende, røste hun sig dog av at kunne vække deres oppmerksomhet for sig ved et eneste blik. Mer end én gang skottet hun bort til den unge mand i hjørnet, nu da han sat hensunken i en bok, og med sin skarpe kvindelige gjetteevne sluttet hun straks, at han hadde været i London for at tjene penger fra de mindre driftige og fiffige englændere, og nu var paa veien hjem til sit fædreland, fuld av stolthet over hvad han hadde formaadd at utføre.

„Nordens stolthet”, det indbilder han sig naturligvis at han er,” sa hun haanlig til sig selv, og da hun hadde git ham dette tilnavn var hun færdig med ham og saa med fryd i sit hjerte og en blid glans i øinene ut paa de blomstrende hede-strækninger og grønne enger der gled forbi.

Symptomer paa jernbanehodepine begyndte imidlertid at melde sig som følge av denne vedholdende stirren, og idet hun vendte sig for at ta sin avis og ved den berolige sine øine, opdaget hun at hendes kjole under den forjagede indtræden var blitt klemt fast i døren. Et kraftig ryk formaadde ikke at frigjøre den, og hun lænet sig derfor frem for at dreie dørhaandtaget om.

„Gjør ikke det!” sa „Nordens stolthet” borte fra sin krok i en rolig, men temmelig myndig tone.

Monika stirret paa ham, og hendes mine blev mer og mer spodsk.

„Hvorfor ikke?” spurte hun overlegent.

„Fordi De vil falde ut, hvis De gjør det,” sa han, og et svakt, ironisk smil spillet om hans læber.

„Naa, derfor — tak!” sa hun, og uten at gjøre sig umake for at skjule sin ærgrelse over hans raad, som hun ikke hadde søkt, dreiet hun haandtaget om.

Det som nu hendte foregik saa hurtig, at hun senere ikke kunde gjøre sig fuldt rede for det. Med frygtelig — uimotstaaelig kraft fløi døren tilbake og trak hende med sig, og i neste øieblik vilde hun ha ligget nede paa linjen, hvis ikke en arm med muskler saa faste som jern hadde grepet hende og uten lempe, men hurtig og sikkert hadde kastet hende fra dødens gap tilbake paa hendes sæte.

Hun var blitt ganske blek og hendes hjerte banket voldsomt av skræk og det uventede skok. Hun hadde været nær ved at besvime, men mens han kjæmpet med døren og fik den lukket, fik hun tid til at samle sig. Hele hendes jeg reiste sig i trods mot dette ydmygende resultat av hendes egensindige selvsikkerhet, og istedenfor at uttrykke sin taknemlighet, hvilket hendes medreisende øiensynlig dog hverken ventet eller ønsket, nøiet hun sig med, idet hun fremtvang et svakt smil paa de skjælvende læber, at si:

„Naa — min kjole fik jeg da ialfald heldigvis fri!” hvorefter hun tok sin avis igjen. „Nordens stolthet” vendte ogsaa tilbake til sit hjørne og sin bok, og der veksledes ikke flere ord mellom dem; men den unge dame kokte av ærgrelse over ydmygelsen, og hun faldt ikke til ro, før hun ved neste station forlot kupéen, ikke fordi hun hadde naadd sit bestemmelsessted, men for at bli fri for at sitte sammen med det avskyelige menneske, der hadde reddet hendes liv.

Da hun endelig kom til Ballater, skinte solen saa deilig, og det omgivende landskap tok sig saa fortryllende ut, at Monika, ganske stiv i lemmene av den lange reise, besluttet at gaa det sidste stykke til Nannys farm, som hun visste ikke laa saa langt fra stationen.

Men den oppgave at vise hende vei lot til at være for vanskelig for den gamle stationsmester. Han kjendte godt farmen, sa han, men det var ikke saa let at gi den unge dame riktig besked om veien.

„Men denne unge herre her,” sluttet han, „han kan si Dem det, for han kjender veien bedre.”

Monika vendte sig om og rødmet; for det var „Nordens stolthet” som gik forbi, og som saaledes fik vite at hun hadde gjort sig den uleilighet at skifte kupé for at bli fri for hans selskap. Han gjorde imidlertid intet tegn til at kjende hende igjen med undtagelse av den samme svake antydning av et smil, mens han lyttet til stationsmesterens forklaring om den unge dames trang til en veiviser.

„Veien gaar ret frem omtrent tre kilometer, og saa skal De dreie tilvenstre,” sa han; „men jeg vil raade Dem til at ta med automobilnibussen, for det blir sikkert snart sterk taake.”

„Tak, jeg foretrækker at gaa,” svarte Monika meget kjølig, og idet hun med en mine som en autorisert veirprofet skottet over til de fjerne høiders skarpe omrids, tilfødte hun: „Det blir ikke taake i eftermiddag.”

Med faste skridt vandret Monika ut paa den vakre Ballater-vei, og hvert av hendes skridt ut-

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto. Musikinstrumenter, strenge og tilbør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messing-instr., sextenoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

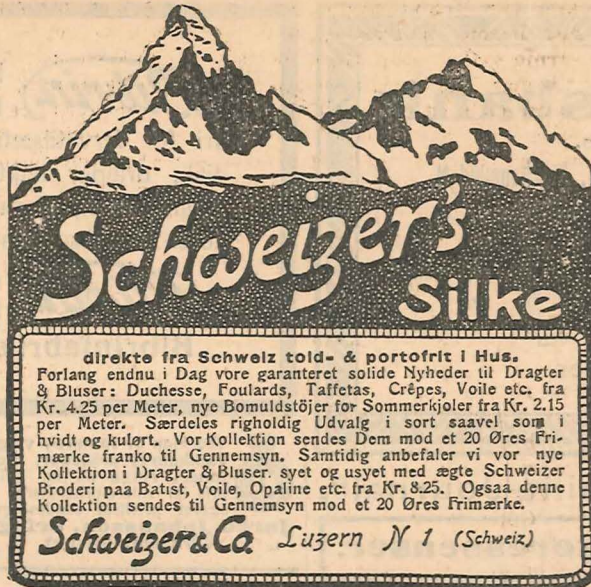
A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRÖPING 1.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grandsøns Skotøismagasin 12 Christiania.

Enhver **Husmor** har nu lært at skatte **MARINE PUDSEKREM.**

TIGER-CYKLEN — i 1920 som altid — **den bedste!** 5 års garanti. Glimrende anbefalet. Forlang prislister. Agenter antas. **OLAF B. ANSETH,** Cykelforretning, Markv. 58, Kristiania. Telefon: 21140. Telegramadr.: „Tiger“.

Schweizer's Silke

direkte fra Schweiz told- & porto frit i Hus. Forlang endnu i Dag vore garanterede solide Nyheder til Dragter & Bluser: Duchesse, Foulards, Taftetas, Crêpes, Voile etc. fra Kr. 4.25 per Meter, nye Bomuldstøjer for Sommerkjoler fra Kr. 2.15 per Meter. Særlig righoldigt Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt. Vor Kollektion sendes Dem mod et 20 Øres Frimærke franko til Gennemsyn. Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion i Dragter & Bluser. syet og usyet med ægte Schweizer Broderi paa Batist, Voile, Opaline etc. fra Kr. 8.25. Ogsaa denne Kollektion sendes til Gennemsyn mod et 20 Øres Frimærke.

Schweizer & Co Luzern N 1 (Schweiz)

Frimerkesamlere. **Bemerk!!!** Noget, som alle vil have **Tyske Kolonimerker:** 36 stk. forskj. ustemp. kr. 2.58 „ „ „ „ kr. 6 50. Porto ekstra. Forlang itide! Stor illustreret prislister, lige utkommet, sendes mot 50 øre, som godtgjøres ved første ordre over 5 kr. **H. Lichtenstein, A. B.** Eldste svenske frimerkehandel, Stockholm 3.

Christiania Glasmagasin Grundlagt - 1739.

Legetoi stadig Nyheter.

F. Pauli's Liljemelkcrème

har i aarrækker vist sin overlegenhet, naar det gjælder at beskytte og bevare en frisk charmerende teint. Faas i enhver Parfymeriforretning.

Nordisk Musikforretning 1/3 Avd. 1 Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

ALLE bør spille paa **ÆGTE „HB“ GERA Trækspil.** Norges største specialforretning i trækspil. **Egte „HB“ Gera Trækspil**

Billigste priser. Katalog sendes gratis. „Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

Ernst Voss's Ovne Kaminer er en prydz for ethvert hjem.

- Billige - Solide - Brændselsbesparende

Skriv efter katalog til **Enforhandleren for Norge: Gunnar Bradley, - Bergen - Kristiania - Aalesund.**

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telegr. adr.: Nilwollo. Husholdningsessenser Citron, Mandel, Vanilje er og blir bedst.

ERNEMANN CAMERAS

anses for novertræffelige. Vore stadiige bestræbelser for æderligere at fuldkomnere selv de allerbedste modeller retfærdiggjør denne tillid og gjør enhver kjøper til en overbevist ven av vort fabrikat. Erholdes gjennom alle forretninger for fotografiske artikler. Betaling i norske kroner. Prislister gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.

Krystal-Garniturer, Manicure-Etui, Speile.

Marth. Jacobsen, Parfumeri, Grønsen 17, Kristiania.

livs forhaabninger, er derimot værre at komme over.

Der er skuffelser saa tunge og bitre, at der skal store sjæls- og legemskræfter til for ikke at bukke under. Det menneske som uskadet er kommet gennem slike prøvelser uten at bli haard og bitter paa verden og sine medmennesker, som ikke føler had, misundelse eller mistro eller slike sørgelige sindsstemninger — som skuffelser desværre saa ofte medfører, — det menneske har vundet en seier, en rigdom og en erfaring for hele livet.

Julie R.

Daarlig humør.

Der findes desværre mange mennesker som aldrig er rigtig glade, som altid er mismodig og tungsindige. Merkelig nok er det ofte tilfældet med mennesker som har alle livets goder og som tilsynelatende altid burde være glade.

Slike mennesker er meget at beklage, for hvad hjælper deres velstand og livets goder dem, naar sindet er mørkt og de ikke kan se lyse punkter i tilværelsen?

Lykkelige er de mennesker som har et godt humør. Men til disse vil jeg si: Ha medlidenhet med dem som er tungsindige, forsøk at gi dem litt av dit livsmod, forsøk at vise dem livets lyse sider, forsøk at lufte litt ut i deres mørke sind, og du gjør en god gjerning.

Julie R.

Hjemmet.

En festmiddag. (12 personer.)

Tomatsuppe med fiskeboller. Smaa posteier med kalvebrissel. Kalveryg med epler og poteteskroetter.

Frosne risengryn med skummende vaniljesaus.

Tomatsuppe med fiskeboller.

3 à 4 okse- eller kalveknoker, 1/2 kg. tomatpuré, 2 purrer, 50 gr. smør, 50 gr. mel. Knokene hugges istykker, vaskes omhyggelig (kjøttet som er paa dem kan godt plukkes av før de hugges istykker og brukes til en tarvelig farse) og kokes med en suppekvast 4 à 5 timer i høikassen. Purrene (hvorav man bare bruker det nederste, det øverste kan bindes til suppekvasten) skjæres i skiver og brunes pent lysebrune i smør tilsatt litt sukker. 3 1/2 liter suppe blandes med tomatpuréen og gis et opkok, heri tar man de brunede purrer og smaa fiskeboller som man enten kan kjøpe hermetisk i bokser eller — hvad er mer at foretrække — selv lage dem av torsk eller gjedde, slik som vi for kort tid siden gav anvisning paa her i bladet.

Smaa posteier med kalvebrissel.

Mørdeig, 3 kalve- eller lammebrister, litt skinke, champignons, smør, pepper, salt, 2 egg, farse.

1/2 kg. mel, 275 gr. smør, 2 egg, 1 spiseske eddik, melet lægges paa bordet, smørret blandes i, deles i smaa stykker, i midten en fordypning hvori vandet holdes, 2 eggeplommer, 1 eggehvite, eddiken og 1/3 dcl. vand. Deigen bearbejdes godt, lægges tredobbel og utruller saaledes tre ganger, hvorpaa man lar den staa paa et kaldt sted en time eller to, saa ruller den ut og man klær smaa rullele former med den, derpaa med fin farse laget av kalve- eller hønsekjøtt, derpaa fylles de med stuete brisler

som tillages paa følgende maate: Brislene skjæres i store terninger, blandes med en fjerdedel saa mange terninger av kokt skinke og champignons, stekt i litt smør, derpaa tilsættes salt, pepper, samt litt hvitvin som godt kan være hjemmelaget, det faar et opkok over sterk varme, hvorpaa kasserollen løftes av, og stuingen fylles i de ovennævnte former, dækkes med et lag, farse, derpaa et lok av deigen og smøres øverst med pisket egg. Den ene eggehvite kan benyttes til dette; de stekes i middelsvarm ovn. Naar de er færdige tas de forsigtig ut av formen, loket tas av, litt sky holdes i og loket lægges paa igjen. De anrettes paa en sammenlagt serviet.

Kalveryg med epler og poteteskroetter.

Hertil brukes kalveryggen av en mindre kalv med nyrestykket paa hver side, ca. 5 kg. Endel av nyrestykket skjæres væk hvis den er meget fet, ellers ikke. Ryggen bindes sammen med de fastsittende nyrestykker paa hver side, saa den ligner en pølse, fleskeskiver bindes om den og den lægges i en stekepande og dryppes flittig med skyen. Flesketas av henimot slutningen saa steken kan bli pent brun, saa holdes skyen av, fettlet skummes av, dette brunes med mel, spæs med skyen og tilsættes fløte, litt sukker og salt. Hyssingen fjernes og kjøttet skjæres fra ryggen og lægges paa plads igjen. Den pyntes med overskaarne, halve, kokte epler med den runde siden op. Poteter serveres til. Likesaa ripsgele og salat. Poteteskroetter kan serveres om steken, de lages av potetespuré hvori der røres 1 à 2 egg; naar purren er kjøld ruller den til kuler, vendes i egg og brød og kokes lysebrun i smult.

Frosne risengryn med vanilje.

1/2 kg. fine risengryn, 1/4 kg. sukker, 1/2 liter fløte, vanilje, vaniljeessens. Risengrynene vaskes, kokes møre i vand. Man lar vandet rende av (dette kan godt brukes til saltsuppe), grynene kokes derpaa møre i fløten indtil de likesom falder fra hverandre, hvorpaa sukkeret og vaniljen tilsættes. Grynene pakkes i en form som man lar fryse i ca. 2 timer, vendes og serveres med vaniljesaus. Utenom risen kan lægges marengs som lages av hvitene fra sausen.

Skummende vaniljesaus.

1/2 flaske hvitvin (kan godt være hjemmelaget eplevin) 375 gr. sukker røres hvilt med 6 eggeblommer og litt vanilje. Piskes sammen over varmen, til det bruser. Vil man ikke bruke vin kan man lage den paa følgende maate: Epler skrælles, skjæres tyndt og kokes i sukker- vand til de kan gaa gjennom en sigt, blandes med de rorte eggeblommer og piskes til det staaar paa kok.

I. W.

Fra „Nordisk Monster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 16.

Pris..... kr. .... øre.

For et beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK oprettet 1885.

Kristiania, Kirkegaten 17. ∴ Trondhjem, Søndregate 13. ∴ Bergen, Kristiansund N.

Aktiekapital og fonds 82½ million kroner.
Forvaltningskapital kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa ..... 5½ pct. rente.
> > > > sparevilkaar ..... 5 > >
> > > > folio ..... 2 > >

Utfører alle arter av bankforretninger.

Gramofoner og plater.

Norges største
utvalg. Forlang
katalog. Avbetaling
indremmes solide
kjøpere.

Imerlund & Co. A/s.

Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Wolff's Likøressenser.

Curacao, Munk, Chartreuse, Maraskino, Cacao,
Mocca, Kirsebær, Pepermynte, Rhum, Genever etc.
Cognakessens, Whiskyessens, Akkevittessens.
Pris kr. 1.00 pr. fl. Porto utenbys 50 øre.
Enefabrikant Wolff, Grønsen 10.
Kristiania, A.

Bibrin haarvand er fremstillet av
Brisk(ener) og garanteres
fri for farvetilsætning. Er sterkt antiseptisk,
dræper bakterier og sopdannelser i
haarbunden, fjerner hurtig flas og stimu-
lerer haarets vekst.

Bibrin er absolut nutidens
bedste haarvand.
Bibrin-fabriken, Fredriksværn.

Ved kjøp av lomme-, væg- og
vækkeure, urkjeder, medal-
joner, ringe m. m. billigste
pris for videreforhandlere. Illu-
streret prisliste sendes gratis.
Jared Johansson, urlager,
Värnamo, (Sverige).

Ny illustrert
frimerkekatalog
Nr. 47 mot 25 øre frim.
Harry Wennberg,
Stockholm 1.

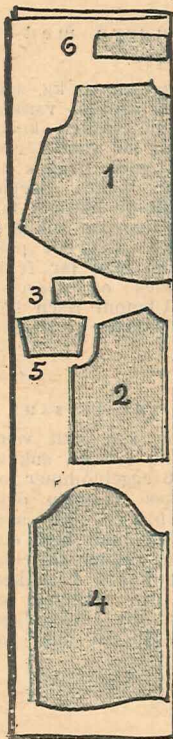
PHOSPHO-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed,
Nervositet, Overanstrengelse
og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

VARE - MÆRKE

MENTHOLATUM

INDREGISTRERET

Middel til utvortes bruk med utallige anvendelser. Faas gjennom alle apoteker (uten recept). Priser: tuber kr. 1.50, krukker 1.75, 3.25 og 6.00.
Gratis prøve utleveres paa alle apoteker, eller tilsendes fra Generaldepotet for Mentholatum, Østerbrogade 4, København Ø.
DE ØVER EN VELGJERNING mot ethvert menneske, De gjør bekendt med MENTHOLATUM.

Bluse med broderi og hulfald.

Denne klædelige bluse er sydd av hult voile og pyntet med innsatte figurer samt broderi og hulfald. De rynkede ærmer avsluttes av mansjetter. Den broderte halslinning av en bjonde. Der medgaar 2 m. stof av 90 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 6 deler:

- Fig. 1. Halve forstykke.
2. Ryg.
3. Skulderstykke.
4. Ærme.
5. Mansjet.
6. Halslinning.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Forstykket og kraven langsmed stoffets bredt.

bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 16. Pris 15 øre.

Allers Familie-Journals sykurv.

Uentlige tilklippede silkepapirmønster- til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adr. paa nedenst. blanket og send den tillikemed 15 øre i frim. til „Allers Familie-Journal“, Storgt. 49, Kristiania, og de vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk. I byene kan „Sykurven“s mønster ogsaa bestilles hos „Allers Familie-Journal“s forhandlere.

Vil du være frisk?

„Ja, naturligvis,” svarer alle svakelige og nervøse mennesker, „vi har ikke noget høiere ønske end at bli friske.”

Men naar de opfordres til at gaa en time hver dag i frisk luft, eller til at gi avkald paa enkelte usunde retter osv., saa vil vedkommende ikke engang bringe saa smaa ofre for helbredens skyld.

Mange nervøse og svake mennesker vilde sikkert bli kurent bare ved litt selvovervindelse og viljestyrke.

Men desværre, disse viljeløse mennesker vil heller jamre hele livet igjennem end at forsøke at ta sig sammen en eneste gang, og selv om de gjør et forsøk, opgir de det snart igjen hvis de ikke øieblikkelig sporer en betydelig virkning av sine anstrengelser.

„Det hjelper ikke det mindste, jeg har forsøkt det,” hører man slike mennesker si, naar de har gaat tre spaserturer og holdt diæt i otte dager. De vil ikke forstaa at det bare er ved utholdenhet og taalmodighet at

tapte kræfter og sundhet kan vindes tilbake.

Disse mennesker adskiller sig fra virkelige syke, kanske uhelbredelige, derved, at mens man maa føle en dyp medlidenhet for de sidstnevnte ved tanken paa at ingen menneskelig magt kan hjelpe dem, saa maa man for de førstnevntes vedkommende beklage de mennesker som skal leve i deres nærhet og høre paa deres evige klager, uten at den syke vil gjøre noget for at bedre tilstanden.

Julie R.

Skuffelser.

Livet er rikt paa skuffelser. Ikke et eneste menneske undgaar dem. Men maaten at ta dem paa er høist forskjellig. Små skuffelser som bare forbigaaende kan krydse vore planer kommer vi let over, ialfald bør vi ikke la disse paavirke os saa de forstyrrer vor sindsliekevegt eller gjør at vi blir ubehagelige for vore omgivelser.

De store, tunge skuffelser som griper forstyrende ind i et helt

Den forsvundne brud. En liten, spændende detektivhistorie.

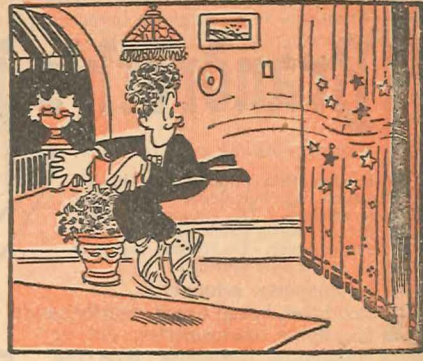
1. „Endelig — endelig er vi mand og kone,“ ropte den begeistrede brudgom og grep sin unge bruds hånd, da de kom igjen etter vielsen. „Du har ikke hvordan jeg har lengtet etter dette øieblik.“

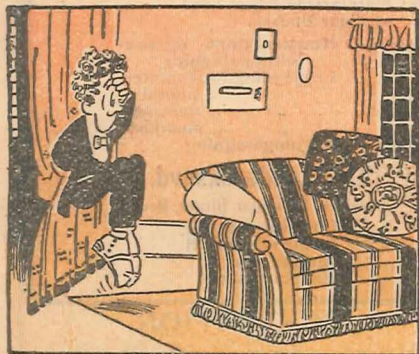
2. „Vent her i ti sekunder, min elskede, mens jeg løper ut og ser om automobilten er kommet,“ fortsatte den nyttige egtemand. „Du skal vel snart igjen, elskede?“ spurte bruden bekymret.

3. Om han kom snart igjen! Han skulde være tilbake om ti sekunder, ja, kanskje om ni! Længsten gir føttene vinger, og Mr. Bruce, — det var egtemandens navn — mere fløi end løp ut.

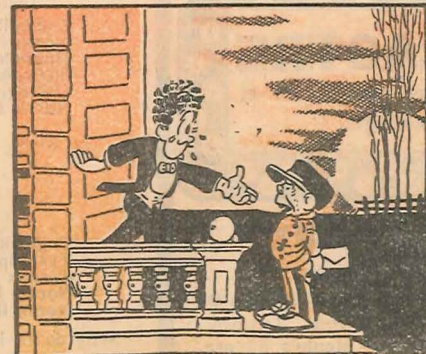
4. Men ikke før hadde Mr. Bruce fjernet sig to skritt for han hørte lyden av en dør som blev aapnet og lukket. Mr. Bruces ansigt blev til et eneste stort spørsmålstegn.

5. Han vendte øieblikkelig tilbake for at undersøke mysteriet nærmere. Var det svigermoren som var gått i døren? Eller var det . . . ? Jo, det var hans elskede hustru som var forsvundet!

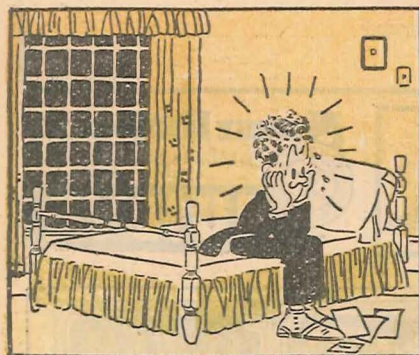
6. Mr. Bruce sank sønderknust sammen i sofaen. Hvad skulde dette bety? „Trøst dig,“ sa hans svigermor beroligende, „du skal se hun kommer nok snart igjen!“

7. Da kom der et bud med et ilbrev. „Kom straks hit med brevet,“ skrek Mr. Bruce. „Vent et øieblik, min gode mand! De maa først betale en krone, for det koster brevet.“

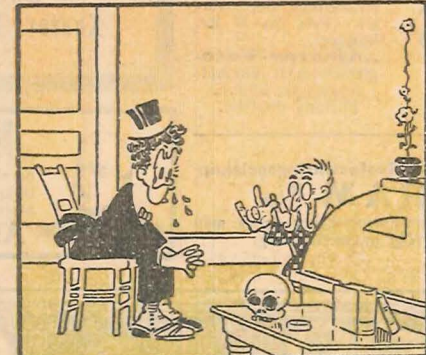
Kjære Mr. Bruce!
Vær ubekymret for Deres bruds skjæbne! Hun er i gode hænder . . . hun er hos mig! Søk ikke efter os! Det er forgjæves. Naar De læser dette, er vi bortenfor alle fjeld. Deres hengivne
Marty Muggins.

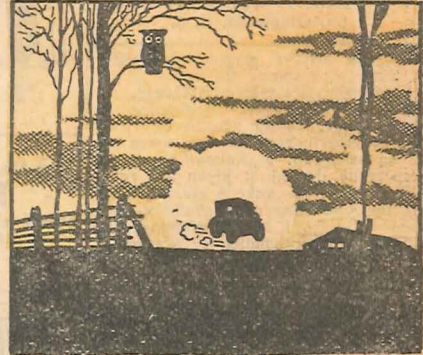
9. Forfærdelig! Forfærdelig! Hans forstand stod stille og han hensank i dyp fortvivelse. Skulde denslags virkelig ha lov til at passere? Hvem vilde hjelpe?

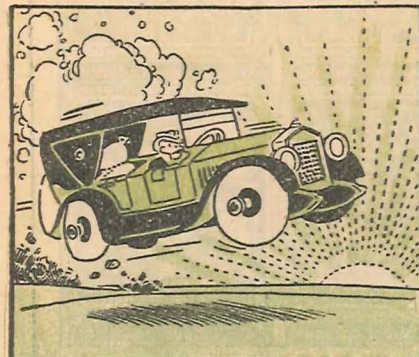
10. Imens for en automobil hurtig avsted gjennom den maaneclare nat. Og i den susende automobil sat . . . ja, det er netop spørsmålet: Hvem sat i den?

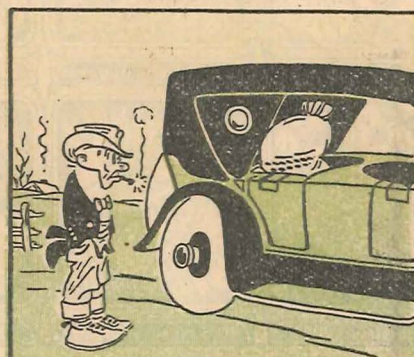
11. Mr. Bruce gik til den verdensberømte detektiv Archibald Nicolas. „Inden imorgen aften skal jeg ha fundet bruden og skurken,“ forsikret denne. „Stol De bare paa mig!“

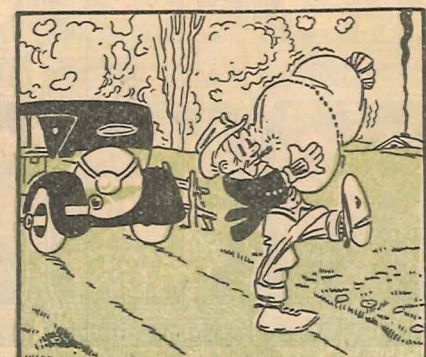
12. Mr. Bruce stolte paa detektiven, og imens for automobilten stadig gjennom den maaneclare nat. I den stod en sæk og ved rattet sat Marty Muggins . . . skurken, bruderøveren.

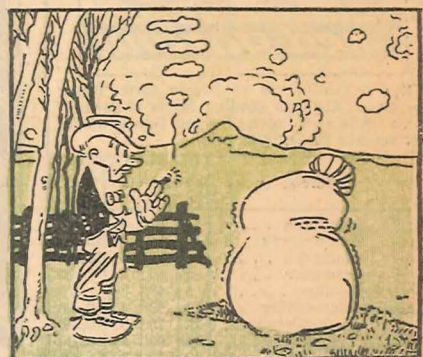
13. Med vanvittig fart for han avsted, bort, bort med den vakre brud. Saa begynte dagen at gry. Marty Muggins smilte. Endelig var tiden kommet til at han kunde se bruden!

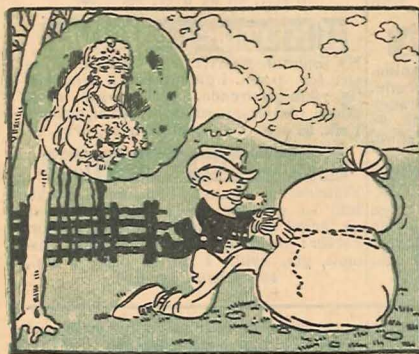
14. Han stanset og steg ut. „Glup, glup,“ lød det fra sækken bak i automobilten. „Ja, ja, elskede, nu skal du snart komme ut til din Marty,“ hvisket han.

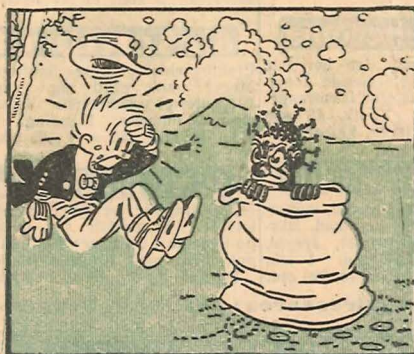
15. Efter en grundig overveielse besluttet Marty Muggins sig til egenhændig at bære sækken med bruden bort i en skog som laa i nærheten. Der skulde sækken aapnes og gjensynet finde sted.

16. Marty Muggins satte sækken paa jorden. „Glup, glup,“ lød det stadig fra sækken. „Glup, glup,“ gjentok Marty Muggins og lo. „Betyr det at du holder paa at dø av længsel, elskede?“

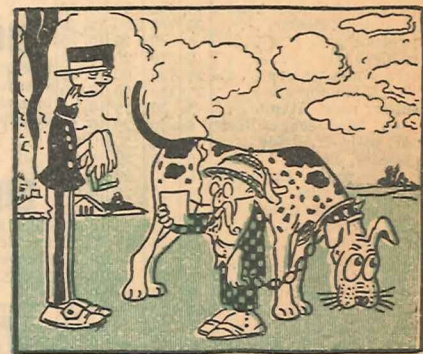
17. „Glup, glup,“ var svaret. „Ja, nu skal jeg sandelig skynde mig & lukke op for dig, min elskede. Se saa, du maa ikke sprelle slik ellers strammer snoren!“

18. Endelig faldt snoren. Sækken aapnes og for den forfærdede Marty Muggins viste der sig et syn saa sælsomt at ord vanskelig kan beskrive det (se billedet!).

19. „Mai lære massa ikke putte Niggy i posesæk!“ lød en røst. Den kom fra negerkokkepikeken Niggy. Hende var det og ikke bruden, Marty Muggins hadde puttet i sækken og bortfor!

20. Da kom der et telegram til den berømte detektiv Archibald Nicolas. I det stod der kort og godt: „Bruden er fundet. Hun var bare gått ut for at kjøpe sko! Bruce.“

Et holdbart schweitzer-uhr gratis.

Som reklame for vort firma bortsælger vi dette prisbelønnede schweitzer-uhr, en elegant panser-urkjede samt 100 stk. fint utførte prospektkort, alle tre dele for tilsammen kun 12 kroner. Alene de 100 prospektkort er beløpet værd. Har De ikke anvendelse for kortene, står det Dem naturligvis frit at sælge disse blandt venner og bekendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 12 kroner for alle 100 kort, og uret og kjeden kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er lyderst fine, og vakkeret kolorerte landskapskort, seriekort og gratulationskort (fineste nyheter 1920). Som De vil se af billedningen er uret et yderst fint ekte schweitzer-remontoir-ur med springkapsel foran talkiven og 2 bakkapsler, altsaa ialt 3 svære kapsler. Uret er av ekte hvidtmetal (kan ikke skjelmes fra ekte sølv), og er desuten forsynet med et ekstra, prima schweitzer-verk, altsaa helt igjennem et virkelig godt og holdbart ur, som De kan ha gavn og fornøielse av et helt liv. Hvert ur blir forinden avsendelsen omhyggelig eftersert og regulert. Saafernt De ønsker et dameuhr, bedes dette bemærket. — At folk er særdeles tilfreds med vore ure, beviser de i hundreder tal mottagne taksigelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at ogsaa De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saafernt De ikke er fuldt ut tilfreds ved mottagelsen av vor pakke, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Bestillingseddell til

A. F. J. S.

Varemagasinet A/s Kristiania.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav et av de averterte pris belønnede schweitzerure, en elegant panserurkjede og 100 stk. fint utførte prospektkort til den billige pris av 12 kroner for alle tre dele tilsammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere pakken og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldtut tilfreds.

Navn:

Adresse:

Obs! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen av pakken.

Birmingham Universal Trading Co.

No. 1, Scotland Passage, Birmingham.

Vil pr. pakkepost forsyne Dem med alt De maatte ønske av smaaartikler saasom: Tennisartikler, fotboldartikler, boxhandsker, fiskesnører, sportsartikler, cykle- og motorartikler, lærartikler, knive, gaffler og skeer, plet- og nikkelartikler, køkkenutstyr, bretter, papirrekvisita, leketøi, sko og støvler, klær samt juveler.

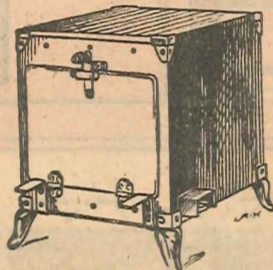
Alt engelsk arbejde til en gros priser.

Prøvepakker til 30/-, 40/-, 50/-, 60/-, £ 5/-, £ 10/-, £ 15/-, £ 20/- sendes paa anmodning.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Et Parti ELEKTRISKE STEKEOVNER

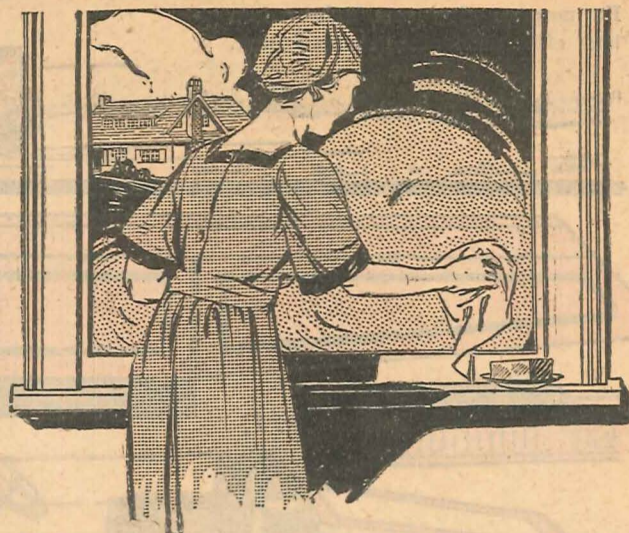
av bedste svensk fabrikat ut-sælges grundet plassmangel til under engros pris.

1200 watt 220 volt, pris kr. 150.

Ordres expederes i rækkefølge saalangt beholdningen rækker. Brosjyre tilstilles paa forlangende.

Universal, Youngsgt. 7, Kristiania.

Bon Ami gjør vinduer speilblanke

Efter at De har smurt vindusglasset over med „Bon Ami“ la stoffet tørke til det ligner et hvitt pulver.

Ta saa en bløt, tør klut og gni det av. Det vil da ha gjort glasset klart og frit for flekker. Ingen riper, ingen smuds-rester lntet haardt arbejde. Det hele gjøres i løpet av et øieblik.

„Bon Ami“ er like godt for speiler som for metal og malte gjenstander.

Ved indsendelse av 15 øre i porto tilsendes 2 prøvestykker gratis.

BON AMI CO.

9 e'g., Kr.a Havnelager, Kristiania. Telefon 16716.

Tegn Dem som abonnent paa Nordisk Mønster-Tidende.

HÄMOES HAARKULTUR

HÄMOES HAARKULTUR

HÄMOES HAARKULTUR

Sandheten om Hämoes Haar-Kultur

Haaret tiltar i vekst, glansfuldhet og skjøenhet, og man fritas for at benytte løse fletter og bukler.

Opfinderen er tilkendt grand prix, Paris, og guldmedalje, London. Av medlemmer i priskomiteen skal nævnes de herrer: L. Hartvig, professor i kemi, Dr. Fa Viéira, generalkonsul, Hs. excellence P. Romanos, græsk ambassadør i London.

Fremtvinger fuldenst smukke øienbryn, et kraftigt, blankt og smukt haar paa hodet i forbausende kort tid, samt det smukkeste fuldskjæg og overskjæg.

Hämoes Haar-Kultur farver ikke!

Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Skjeldannelse og haaravfald ophører straks, og kulturen virker derefter som lindrende føde or haar- og skjæggrødder. HÄMOES HAAR-KULTUR har følgende egenskaper og er derfor idealet av et haarmiddel.

Renser straks hovedbunden for skjæl. Gjør haaret glansfuldt og blødt. Farver ikke, men gir haaret dets naturlige farve efter 10 dages bruk. Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Inneholder ikke fettstoff, men en kemisk tilsætning, saa haaret ikke blir tørt og knækker. Er absolut alkoholfri, desinficerende og uskadeligt. Fremstilles kun av opfinderen personlig, saaledes at enhver forfalskning er utelukket.

Haaravfaldet ophørt, skjellet forsvundet.

Fr. N. N., Ramvik, skriver: Vær saa god at sende mig 2 fl. til av Hämoes Haar-Kultur og 3 pulvere til haarvask. Vi synes, at kulturen er utmerket. Haaravfaldet er nu ophørt og skjellet fuldstændig forsvundet. Nyt haar er allerede begyndt at myldre frem, saa vi er meget taknemlige for denne vidunderlige kultur.

Naturlig haarfarve og stor haarvekst.

Fr. A. R., Åre, skriver: Vær saa god at sende undertegnede yterligere 1 fl. Hämoes Haar-Kultur samt 6 pulvere. Jeg finder Deres haarmiddel utmerket. Jeg havde i længere tid lidt av haaravfald, og min fortvivelse var stor, da jeg opdagede store bare pletter paa hodet. Jeg saa da tilfældigt Deres annonce i Allers Familie-Journal og skrev straks efter 2 fl. Hämoes. Efter anvendelse av 1 fl. begynde mit haar at vokse, og farven er ogsaa blevet betydelig bedre, hvorfor jeg med stor taknemlighet han anbefale Deres haarmiddel til alle, som lider av haaravfald.

Haar, hvor der ikke tidligere fandtes haar.

Hr. C. M., Arvika, skriver: Vil De være saa venlig at sende mig 2 store fl. Hämoes Haar-Kultur. Jeg har anvendt mange preparater til mit haar, men aldrig noget som dette, thi efter den 2. flaskes forbrug var al skjeldannelse ophørt, og haaret begyndt at komme, hvor der ikke tidligere fandtes noget. Jeg anbefaler dette haarmiddel paa det bedste fremfor noget andet.

77 aar. Fru E. P. Thorhamn, skriver: Vær av den godhet at sende undertegnede 3 fl. Hämoes Haar-kultur mot efterkr. En hjertelig tak til opfinderen av denne utmerkede haar-kultur. Undertegnede er fylt 77 aar, og nyt haar begynder at fylde hele hodet efter 2 flaskers bruk.

En taknemlig dame.

Frk. K. H., Nakskov, har tilsendt os nedenstaaende billede og skrevet: Sender Dem hermed mit billede, at De kan se, hvor meget mit haar er vokset efter brugen av Hämoes Haar-Kultur.

Stregen paa billedet viser, hvor meget det er vokset efter brugen, foruten at det er tiltat ganske overordentlig i kraft og fylde. I sandhet et enestaaende resultat.

Fyldigere og mere glansfuldt haar.

Hr. B. S., Roraas, skriver: Hjertelig tak for tilsendte Haar-Kultur. Den er bleven fuldstændig uundværlig for mig nu. Mit haar er blevet saa fyldigt og glansfuldt, at det er mig en stor glæde. Vær saa god hurtigst muligt at sende 3 fl. Hämoes samt 3 pulvere til haarvask.

Nyt haar paa 2 maaneder.

Hr. K. H., Bergen, skriver: Jeg er Dem meget taknemlig for Deres gode haarmiddel. Jeg var næsten skaldet, men efter brugen av Deres Haar-Kultur myldre haaret frem paa 2 maaneder. Jeg beder Dem venligst sende mig for 2 kr. pulver til haarvask.

Helt skaldet!

Hr. E. K. Bø pr. Resøyhamn, skriver den 07/1 1917 mistede jeg alt mit haar, saa jeg var aldeles skaldet, likesom frost i ansigtet havde forarsaket store, bare flækker i skjægget, saa der ikke var tegn til skjæg, hvilket var forfærdelig stykt. Jeg henvendte mig til en specialist, men fik til svar, at der intet middel fandtes til at gjengi haar eller skjæg. Jeg forsøgte da Hämoes haar-kultur; en stund efter, at jeg begynde at bruke det, begynde først haaret at myldre frem, derefter skjægget som fine dun paa de bare flækker, efter 5 å 6 maaneder var baade haar og skjæg som før, ja haaret baade tykkere og kraftigere end det var tidligere, saa nu er her intet mere, som minder mig om, at jeg har været skaldet, der er her mange, som kan bevidne, hvorfor jeg føler trang til at sende Dem min bedste tak.

Miss Evelyns hemmelighet fjerner rynker
Pris 3,35. — paa en nat. — Pris 3,35.

Hr. Disponent B. P., Christiania, skriver: Selvfølgelig havde jeg ingen tro paa Hämoes Haarkultur; naar man har prøvet alverdens midler uten resultat, har man intet haab. Jeg mistede mere og mere haar for hver dag, der gik, og jeg saa mig selv i aanden som en skaldet Mand. En ven av mig fik dog til sidst overtalt mig til at forsøge Hämoes, da man jo nødig vil se ældre ut, end man er. Naar jeg skriver alt dette til Dem, er det, fordi Hämoes Haarkultur staar for mig som det eneste sande middel til at frembringe haar, og det kan ikke raabes høit nok til den store offentlighet. Skællene forsvandt og haaravfaldet ophørte straks, og efter brugen av den 3. flaske kunde jeg merke en meget stor forandring, idet haaret blev kraftigere. Mine venner har lagt merke til denne store forandring og er meget forbausede over dette glædelige resultat. Jeg frembringer herved min bedste tak for dette utmerkede preparat, og jeg vil anbefale alle vantrende (som jeg selv har været) at bruke Hämoes Haarkultur.

Hr. C. J. M., Esplanaden i Arvika, skriver: Jeg har anvendt mange preparater for mit haar, men aldrig noget saadant som dette, for efter 2 og paa 3. flaske er jeg blevet fri for al Skæl, og haaret er begyndt at komme frem der, hvor der ikke før fandtes haar. Jeg anbefaler Deres haarmiddel frem for andre paa det høieste og beder Dem være saa god at sende mig 2 flasker.

Faas hos vore autoriserede forhandlere over hele Norge samt fra Generaldepotet pr. efterkrav eller mot forutindsendelse av beløpet i frimerker.

I byer, hvor firmaet endnu ikke er indført, antas forhandlere.

A/s Hämoes Generaldepot for Norge, Skippersgaten 14

Telf. 3270. Kristiania.

Hämoes Haar-Alkoholfri. Kultur er

HÄMOES HAARKULTUR

HÄMOES HAARKULTUR

6 flasker portofrit.

En veddeløps-automobil.

En morsom ting som enhver kan lage efter nedenstaaende anvisning.

Fig. 1.

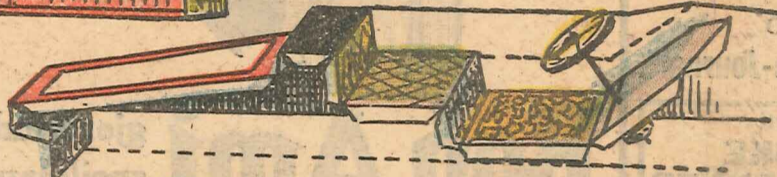
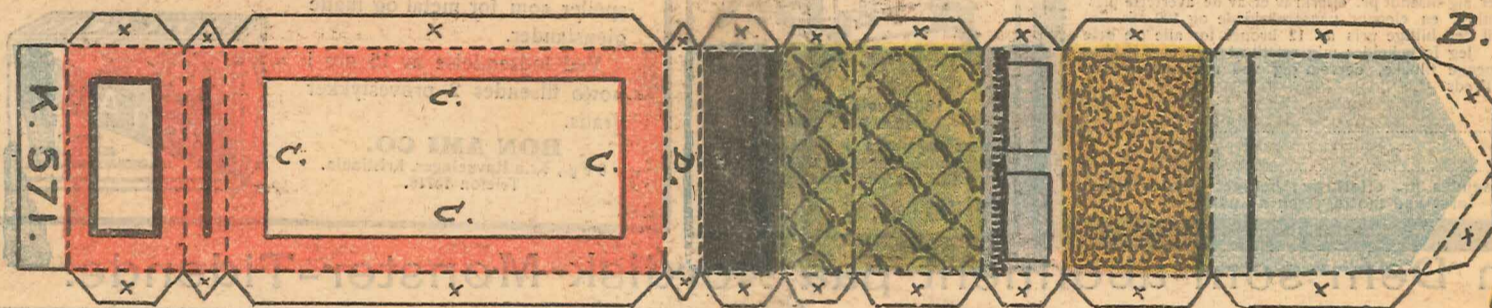

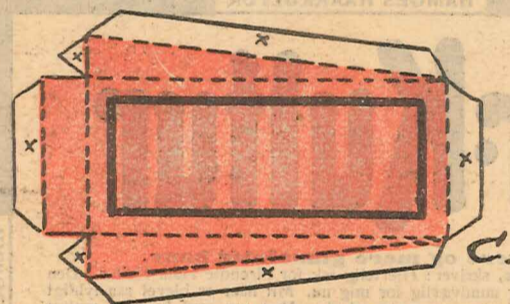
Fig. 2.

E.

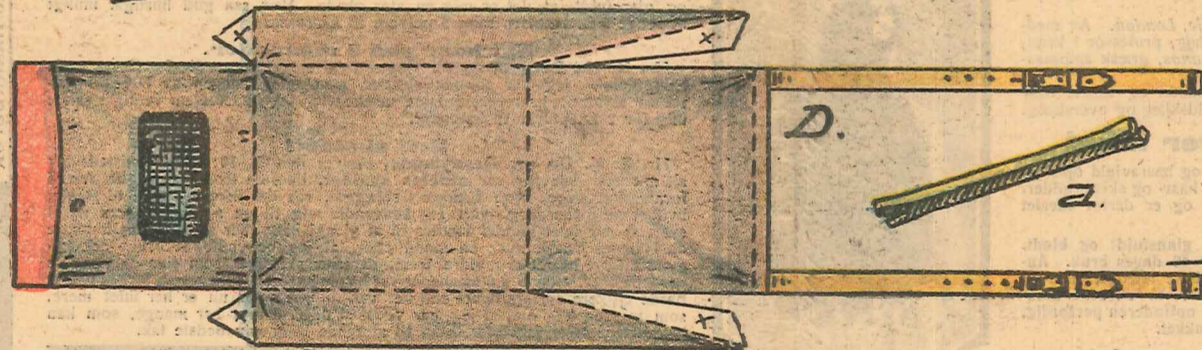
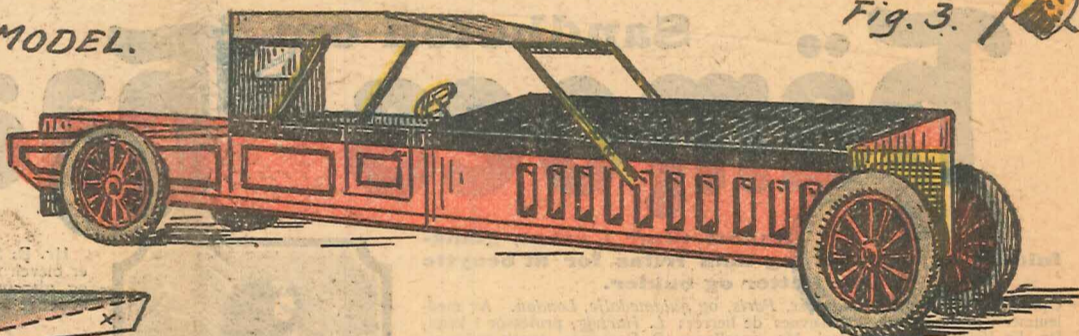

Fig. 3.

C.

MODEL.

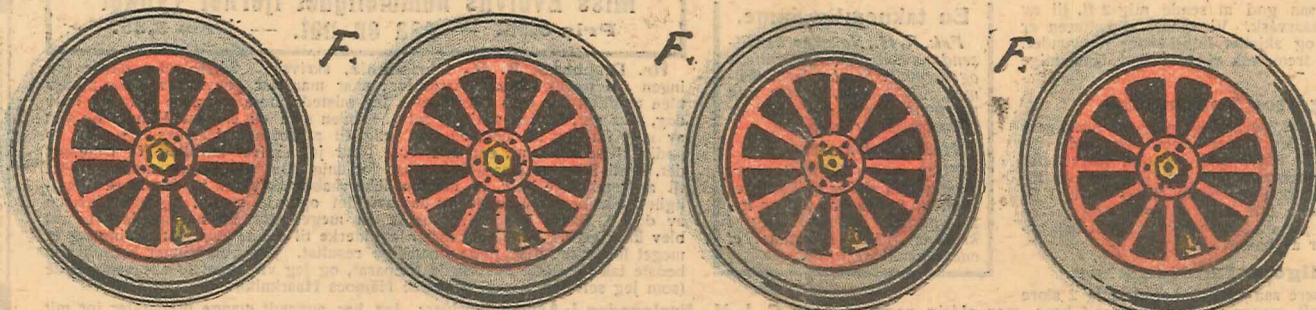
D.

a.

Fig. 4.

F.

F.

F.

Fig. 5.

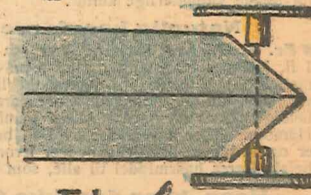

Fig. 6.

Paa de store utenlandske veddeløpsbaner for automobiler kan man se den hypermoderne „racer“ med den elegante, høie forbygning og lysende i alle mulige sterke farver; det er disse som vinder prisen ved de store veddeløp ute i verden og for mange mennesker er en slik automobil gjenstand for de mest brændende ønsker. For barna vil den samme vogn — utført som her av pap — bli til stor glæde og underholdning. Den lages paa følgende maate: De fire hjul (F) klibes paa tyk pap. Resten av siden paa kartong. Naar stykkene er klippet ut og boid ind efter de prikkete linjer samles de, først

stykket A ute i spidsen av motorkassen (se fig. 1), dernæst B, som boies ind og sættes ind i bakkelen av A som vist i fig. 2. Saa sættes kassen C fast og derefter rattet E som stikkes paa en knappenaal (fig. 3) og paa undersiden av vognen i en liten kork. Stykket D sættes nu fast med de to remmer ned til motorkassen, og for at holde „taket“ oppe spikker man til to fyrstikker som a i fig. 4, og sætter dem paa plads, som vist i modellen. Tilslutt kommer hjulene. De limes paa smaa korker, hvorigjennem der stikkes staaltråd. Se fig. 5 og 6.